

வெள்ளம் வீழ்ந்த கூடம்



சனல் இடமருகு

வேதங்கள் : ஓர் ஆய்வு

சனல் இடமருகு

பொதுச் செயலாளர்

இந்தியப் பகுத்தறிவாளர் சங்கம்

மலையாளத்திலிருந்து

தமிழில்

த. அமலா

அலைகள் வெளியீட்டகம்

36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு,

கோடம்பாக்கம், சென்னை—600 0 24.

நூலின் விவரம்

நூலின் பெயர்	:	வேதங்கள் : ஓர் ஆய்வு
ஆசிரியர்	:	மலையாள மூலம்: சனல் இடமருகு; தமிழில் : த. அமலா
முதல் பதிப்பு	:	டிசம்பர், 1994.
இரண்டாம் பதிப்பு	:	மார்ச், 1997
வெளியீடு	:	அலைகள் வெளியீட்டகம், 36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு. கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600024.
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	144
விலை	:	ரூ. 25-00
அச்சிட்டோர்	:	அலைகள் அச்சகம், 36, தெற்குச்சிவன் கோயில் தெரு. கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600024,

முன்னுரை

வேதங்களைப் பற்றி நான் ஆழ்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தது ஒரு தனிப்பட்ட சூழ்நிலையிலாகும். தில்லிப் பகுத்தறிவாளர் சங்கத்தில் வாரம் தோறும் நடைபெறும் வகுப்புகளில் எடுக்க வேண்டிய பாடங்களின் விசயங்களில் ஒன்றாக 'வேதங்கள்' தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது, அந்த விசயத்தைப் பற்றி பாடம் நடத்தவேண்டிய பொறுப்பு என்னை வந்தடைந்தது. அதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வள்ளத்தோளின் ரிக்வேத மொழி பெயர்ப்பையும் ஆரிய சமாசத்தினரின் விரிவுரைகளையும், மாக்ஸ் முல்லரின் நூல்களையும், இராதாகிருஷ்ணனின் 'பாரதீய தரிசன'த்தையும் படித்திருந்தேன். வகுப்பு நடக்கும் இடத்தில் விசயங்களை உணர்த்த இவைமட்டும் போதாதன்றோ! தில்லியிலுள்ள பல நூலகங்கள் குறிப்பாக தில்லிப் பொது நூலகம் (Delhi Public Library) இவ்விசயத்தின் களஞ்சியமாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு வகுப்பு முடியும் போதும் புதிய வினாக்கள் எழுந்தன. மீண்டும் ஆய்வு செய்தேன். அயம்பு ஆக்கு மேற்பட்ட வகுப்புகளும் அதற்கான ஆய்வுகளும் வினா—விடைகளும் என்னை வேதங்களுக்கு மிக அருகில் கொண்டு சென்றன.

இலக்கிய நூல்கள் என்ற முறையில் வேந்தகளுக்கு பெரும் முக்கியத்துவமுண்டு. மொழி பயில்பவர்களுக்கும் வரலாற்றுத் தடயங்களைத் தேடுபவர்களுக்கும் வேதங்களின் மூலமாக பலவும் கிடைக்கின்றன. ஆனால் அந்நிலையில் மட்டும் வேதங்கள் கருதப்படவில்லை. இந்து மதத்தின் அசையாத அடித்தளமாகவே வேதங்களை பலரும் கூறுகின்றனர். இந்துக்களிடையே மட்டுமின்றி ஏனைய மதத்தைச் சேர்ந்த இந்தியர்களுடைய ஆச்சார அனுஷ்டனாங்களிலும் நம்பிக்கைகளிலும் வேதங்கள் மறைவாகவும் வெளிப்படையாகவும் ஆதிக்கம்செலுதுகின்றன.

உண்மையின் அடிப்படை தத்துவங்களும் உண்மை ஞானத்தின் உரமும் வேதங்களில் அடங்கியிருக்கின்றன என்று பலரும் நம்புகின்றனர். 'இந்தியாவின் மார்ட்டின் லூதர்' என்று ஐ.ஆரிய சமாஜத்தினரால் புகழப்படும் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி இந்த நம்பிக்கையை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் முக்கிய மானவர். பல மூடநம்பிக்கைகளை தயானந்த சரஸ்வதி நிராகரித்துள்ளார் என்பது உண்மையே. ஆனால், வேதங் களின் மேன்மையை உறுதிப்படுத்தவும், வேதங்களின் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தவும், நவீன விஞ்ஞானத்தில் வெளிச்சத்தில் புதிய விளக்கங்களைக் கூறி வேதங்களைப் பாதுகாத்து நிலை நிறுத்துவதுமே அவரது முயற்சிகள். பகுத்தறிவிற்கும் அதன் கொள்கைகளுக்கும் எதிராக வேதங்களில் ரிக்குகள் தடை ஏற்படுத்தும்போது, புதிய விளக்கங்களோடு தயானந்த சரஸ்வதி காப்பாற்ற வருகிறார். விளக்கங்களின் மூலமாக வேத சூக்தங்களைக் காப்பாற்றி நிலைநிறுத்துவதற்குரிய முயற்சியே இது. வைதீக மதத்தின் புதிய கர்த்தாவே தயானந்த சரஸ்வதி.

இத்தகைய புதிய கர்த்தாக்கள் மானிட முன்னேற்றத் திற்கு அதிக அளவில் கேடு செய்துள்ளனர். கிறித்துவ மதம் அழிவின் அருகில் நின்ற காலகட்டத்தில் புரோட்- டஸ்டண்ட் இயக்கம் புதுப்பிக்கப்பட்ட கொள்கை களோடு உருவானது. கிறித்துவ மதத்தில் நம்பிக்கை இழந்தவர்களுக்குப் புதிய உணர்வினை உண்டாக்கியது. தற்காலிக அழிவிலிருந்து அந்த மதத்தைக் காப்பாற்ற புதிய கர்த்தாக்களால் முடிந்தது. அது பல காலங்களாக பெருந் தீமையையே விளைவித்தது. இந்தப் புதிய கர்த்தாக் களே படிப்படியாக தத்துவ வாதிகளாக மாறினர். முஸ்லீம் மதத்திலும் இந்து மதத்திலுமுள்ள புதிய கர்த் தாக்களால் தத்துவவாதிகளையே உருவாக்க முடிந்தது. வேத பிரமாணங்களில் அதிகமாக நம்பிக்கை வைத்திருக்

கும் ஆரிய சமাজத்தினருக்கும் தயானந்த சரஸ்வதியின் சீடர்களுக்கும் முற்போக்கு சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் முகமுடிகள் இருந்தாலும், அவர்கள் இந்துமத தத்துவவாதிகளே என்ற விஷயத்தில் சந்தேகமே இல்லை.

புதிய விஞ்ஞானத்தின் வெளிச்சத்தில் வேதங்கள் நிராகரிக்கப்படும்போது, அந்த வேத பாகங்கள் மூலநூலில் உள்ளவைல்ல வென்றும் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டவை யென்றும் கூறுவதற்கு வேதவாதிகள் தயங்குவதில்லை. கிறித்தவர்களின் 'அப்போக்ரிபா'* நூல்கள் போன்று ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத சில வேதபாகங்களை மாற்றி நிறுத்துவதற்குரிய முயற்சியும் ஆரம்பித்திருக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் மாறிய சூழ்நிலையில் வேதங்களை நிலைநிறுத்தவும் வேத பிரமாணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்வதற்குரிய தந்திரமே இதன் பின்னால் நிற்கின்றது.

ஒரு காலத்தில் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குபெற்று, பிற்காலத்தில் சன்னியாசப் போர்வையில் அபயம் தேடிய அரவிந்த மகரிஷி வேதங்களை துர்வியாக்கியானம் செய்தவர்களில் மற்றொரு பிரமுகர். விரிவானதும் சாதாரண மக்களுக்குப் புரிந்து கொள்ள கடினமானதுமான அர்த்தங்களை ரிஷிகள் ரகசியமான மொழியில் மறைத்து வைத்திருக்கின்றனர் என்று அவர் கூறுகின்றார். வேதங்களிலே ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ரகசியமான அர்த்தம் உண்டாம்! இந்த இரகசிய அர்த்தங்களை அரவிந்தர் வியாக்கியானம் செய்து செய்து, புதிய

* அப்போக்ரிபா—ஆரம்ப காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் பிற்காலத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டதுமான பைபிள் நூல்கள்.

விஞ்ஞானத்தோடு சரிசமமாக கொண்டு வர வேண்டுமென்பாடுபட்டார். எனினும் அதைச் சாதிக்க இயலவில்லை என்பதே சுவையான விஷயம். அக்னி, இந்திரன் போன்றவை அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தில் வேதங்களில் உபயோகிக்கப்படவில்லை என்றும், விரிவானதும் கடினமானதும் நம்மில் எவருக்கும் புரிந்து கொள்ள முடியாததுமான ரகசிய அர்த்தங்களே அதில் உள்ளதென்றும் கூறினால், விஷயங்கள் எளிதாக முடிந்துவிடும் அல்லவா.

சுவாமி விவேகானந்தர் போன்றவர்கள் இத்தகைய விளக்கங்களைக் கடுமையாக விமர்சித்துள்ளனர்.

நைருக்தம், யாஜ்ஞகம், வையாகரணம், ஜ்யவ்திஷம், ஸாம்ப்ரதாயிகம், ஆத்யாதமிகம், அய்திஹாஸிகம் என ஏழு வகையான வேத விளக்கவுரைகள் முற்காலத்தில் வழக்கிலிருந்தன. மேற்கத்திய நாட்டினரின் விளக்கவுரைகள் இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. வேத சூத்தங்களின் தொடர்ச்சியான பிரமாணங்களையும் உபநிஷத்துகளையும் கிரகித்தாலே வேதங்களைப் புரிந்துகொள்ள இயலும். எல்லாவித சமகால நூற்களிலிருந்தும் வேறுபடுத்தி, சம்ஹிதை பாகத்தை மட்டும் எடுத்து, அதை கடவுள் கூறியது என்று கூறி விளக்கம் செய்வது நகைப்புக்கிடமானது மட்டுமல்ல, முட்டாள் தனமானதும் கூட.

கி.மு. 1500-க்குப் பின் ரிக் வேதம் சீர்திருத்தப்பட்டது முதல் ஆரம்பிக்கின்ற வேத சாகித்யம், பல காலம் வெளிச்சம் படாமல் பிராமணர்களின் குத்தகையாக பாதுகாக்கப்பட்டது. பழைய பல விளக்கவுரைகளும் இப்போது நிலவியிருந்தாலும், ஸாயணரின் சம்பிரதாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேத பிரகாசமே அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் முக்கியமானதுமாகும்.

வேதங்களில் காணப்படும் நாகரிகமும் நம்பிக்கைகளும் எண்ணங்களும் பழைமையானவை. இன்றைய சமூக வாழ்க்கையை வேத நாகரிகத்தின் அடிப்படையில் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று கூறுவதன் ஆபத்தை வேத சூக்தங்களினுள்ளே நுழைந்து பார்த்தாலே தெரிந்து கொள்ள முடியும். வேத கால நாகரிகத்தை மீண்டும் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சியை கைவிட வேண்டும்.

புது டில்லி

25-12-1982.

சனல் இடமருகு

உள்ளே...

வ.எண்.

பக்கம்

1. வேதங்கள்: வரலாற்று முக்கியத்துவமும்
காலமும் 9
2. வேத காலகட்டத்தில் தேவர்களும்
அசுரர்களும் 22
3. சோமரசமும் சுராபானமும் வேதங்களும் 54
4. யாகங்கள்-வேதங்களில் 65
5. வேதகால உறவுகள் 84
6. வேதங்களில் சமுதாய வாழ்க்கை 91
7. மொழியும் இலக்கியமும்-வேதங்களில் 106
8. சதுர்வர்ணம்-வேதங்களில் 113
9. விஞ்ஞானத் தன்மையின்மையும் மூட
நம்பிக்கையும் 121
10. வேதங்களின் இன்றைய நிலை 135

வேதங்கள் : வரலாற்று முக்கியத்துவமும் காலமும்

ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வ வேதம் என வேதங்கள் நால்வகைப்படும். குடியேற்றக் காரர்களான பழைய ஆரியர்களின் நம்பிக்கைகள், மனோ பாவங்கள், சமுதாய நிலை, கற்பனைகள் போன்றவை இந்நூல்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. வேதங்கள் 'கடவுளால்' அருளப்பட்டதாக இந்துக்கள் கருதுகின்றனர். வேதங்களை மீண்டும் நிலைநிறுத்த முயற்சி செய்தவரும், ஆரிய சமাজம் என்ற இயக்கத்தின் நிறுவனருமான தயானந்த சரஸ்வதி, "சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் சர்வ சக்திவாய்ந்த கடவுள் வேதங்களைப் படைத்தார்" என்று எழுதியதுடன் அதனை உண்மையென நம்பவும்செய்தார். தயானந்த சரஸ்வதி தொடர்ந்து கூறுகின்றார்: "அவர் (கடவுள்) அவற்றை (வேதங்களை) அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், அங்கீரன் என்ற நால்வரிடமும் கொடுத்தார். சில புரராணங்களில் கடவுள் வேதங்களை பிரம்மாவுக்கு மட்டுமே கொடுத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. வேதங்கள் அறிவின் பாதுகாப்பு மய்யமும், விஞ்ஞானத்தின் எல்லா பகுதிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானமும் ஆகும். அவை என்றென்றும் 'நிலைநிற்பதும்' அழிவில்லாததும் ஆகும். இந்த உலகிலுள்ள எல்லாவற்றைப் பற்றிய பரிபாலனமும் தவறு வர சாத்தியமற்ற விவரங்களையும் அவை

தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன.”¹ இதுபோன்றோ இதை விட அதிகமாகவோ முட்டாள் தனத்தை, வேதங்களைப் பற்றி எழுதிய பலரும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

நான்கு வேதங்களிலுமாக 20353 ஸ்லோகங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை பற்றிய விவரம் பின்வருமாறு:

ரிக் வேதம்	— 10522
யஜுர் வேதம்	— 1984
சாம வேதம்	— 1875
அதர்வ வேதம்	— 5977

ரிக் வேதம்

வேதங்களில் 'பழையமையானதும்' முக்கியத்துவம் பெற்றதும் ரிக் வேதமே. பல கடவுள்களைப் போற்றிப் புகழும் பாடல்களாகிய சூக்தங்களின் ஒன்றிணைப்பே ரிக்வேதம். அவ்வாறில்லாத சில சூக்தங்கள் 10ஆவது மண்டலத்தில் காணப்படுகின்றன. சம்பத், அய்ஸ்வர்யம், பகைவர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பு, பகைவர்களுடன் நடைபெறும் சண்டையில் உதவிக்கான வேண்டுகோள் போன்றவையே எல்லா சூக்தங்களிலும் காணப்படும் பொதுவான விஷயங்கள்.

பத்து மண்டலங்களிலுமாக 1017 சூக்தங்கள் ரிக் வேதத்தில் உள்ளன. எட்டாம் மண்டலத்தில் பிற்காலத்தில் இடைச்செருகலாக நுழைக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கருதுகின்ற 11 சூக்தங்கள் சேர்ந்துள்ளன. இவை வாலகியம் என்று கூறப்படுகின்றது. இதையும் சேர்த்தே இந்த வேதத்தில் 10522 ஸ்லோகங்கள் (ரிக்ஞகள்) உள்ளன.

ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பதற்கான மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி வந்த குடியேற்றக்காரர்களான ஆரியர்கள் செழுமையான தாவரங்கள் நிறைந்த சிந்து சமவெளியில் நுழைந்ததும் மகிழ்ச்சியடையவும் வியப்புறவும் செய்தது

பல ஸ்லோகங்களால் தெளிவாகின்றன. பெரிய நதிகளை முன்னர் கண்டிராத அவர்கள். சிந்து நதிக்கரையை அடைந்தபோது எத்தகைய ஆச்சரியமடைந்தனர் என்பதை அப்பாகத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள துதிப்பாடல்களின் வாயிலாக அறியலாம். புகழ் மிக்கவர்களும், நகர வாசிகளும், கோட்டைகள் கட்டி வாழ்ந்தவர்களும் தஸ்யுக்களை எதிர்த்து அவர்களை வெல்லாமல் முன்னேறிச் செல்ல இயலாததால், அவர்களை வெற்றி கொள்ள உதவவேண்டுமென பிரார்த்திப்பதைப் பல ஸ்லோகங்களின் வாயிலாகவும் அறிய முடிகின்றது. தேவர்களை— முக்கியமாக வஜ்ரதாரியான இந்திரனை உதவிக்காக அழைப்பதே பல குக்தங்களும்.

யஜுர் வேதம்

யாகச் சடங்குகளுக்கான வேதமே யஜுர் வேதம். அதிக எழுத்துகள் அடங்கிய மந்திரங்களையே யஜுர் என்று கூறுகின்றனர். யஜுஸுகளின் கூட்டமே யஜுர் வேதம்.

சொன்னதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதையும், எந்தவொரு மாற்றமுமில்லாத ஒரே கருத்தே மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படுவதையும் யஜுர் வேதத்தில் அதிகமாகக் காணலாம். முக்கியத்துவமற்ற ஏராளமான சொற்களும் ஒலிகளும் 'ஓம்' போன்ற சொற்களும் எல்லா இடங்களிலும் விரவியுள்ளன.

யஜுர் வேதத்தை முக்கியமான இரண்டு பாகங்களாக பிரிக்கலாம். சுக்ல யஜுர் வேதம் (அதாவது சுத்தமான வெண்மை நிறமுள்ள யஜுர் வேதம்), கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் (இருண்ட. கறுத்த யஜுர் வேதம்) என்பவையே அவை. சுக்ல யஜுர் வேதத்தில் நாற்பது அத்தியாயங்கள் உள்ளன. இந்த அத்தியாயங்கள் 1975 கண்டிகைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் ஏழு அக்ஷடகங்கள் (காண்டங்கள்) உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும்

றிலும் அய்ந்து முதல் எட்டுவரை பிரபாதகங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பிரபாதகமும் அனுவாகங்களாக மீண்டும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தின் முதல் அனுவாகம், சுல்ல யஜுர் வேதத்திலுள்ள முதல் கண்டிகையோடு பொருந்துகின்றது என்றாலும், மீதியுள்ளவற்றின் விஷயங்கள் வேறுபாடானவையே யாகும். யஜுர் வேதத்தில் காணப்படும் மந்திரங்களில் நான்கில் ஒரு பகுதி ரிக் வேதத்திலிருந்து பிறந்ததாகும்.

சாம வேதம்

சாம வேதத்தில் மொத்தமுள்ள 1875 ஸ்லோகங்களில் பெரும்பகுதியும் நேரிடையாக ரிக் வேதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவையாகும். அவ்வாறல்லாத சுலோகங்களின் எண்ணிக்கை ஆறுக்கும் குறைவே.

சாமவேதம் பூர்வார்ச்சிகை, உத்தரார்ச்சிகை என இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. புரோகிதர்கள் வேள்வி நேரத்தில் சொல்வதற்காக மட்டும் இயற்றப்பட்ட மந்திரங்களே சாம வேதத்தில் உள்ளன.

அதர்வ வேதம்

அதர்வ வேதத்தின் முக்கிய பாடம் மந்திரவாதம் தான். நோய்கள், பேய் பிசாசுகள், வனவிலங்குகள் என அக்காலத்திய மனிதன் நடைமுறை வாழ்விலும் கற்பனை உலகிலும் எதையெல்லாம் கண்டு பயந்தானோ, அவற்றையெல்லாம் கட்டுப்படுத்துவதற்கான மந்திரங்களை அதர்வ வேதத்தில் காணலாம். இவ் வேதத்தில் மொத்தமுள்ள 5977 மந்திரங்களிலுமாக பல விஷயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. பகைவர் அழிவு, போர், வெற்றி, பாப செயல்கள், நோய் சாந்தி, கருவுறுதல், கரு

பாதுகாப்பு, நீண்ட ஆயுளுக்குத் தேவையான சாதனை, அன்ன சித்தி, அய்ஸ்வர்யம் போன்றவை அதர்வ வேதத்தில் காணப்படும் விஷயங்களாகும்.

இருபது காண்டங்கள் 037 சூக்தங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ள அதர்வ வேதத்திலே 1200 மந்திரங்கள் ரிக் வேதத்திலிருந்து உருப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. அதர்வ வேதத்திற்கு பிரம்ம வேதம், அம்ருத வேதம், ஆத்ம வேதம் என்ற பெயர்களும் உண்டு.

வேத கால கட்டம்

வேதங்கள் எந்தக் காலகட்டத்தில் தோன்றின என்பதைப்பற்றி அறிஞர்களுக்கிடையே பெரிய விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. வேதங்கள் கடவுள்வாக்கு என்றும்; சிநஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் மனிதனை உயர்த்துவதற்கும் மனிதனின் சன்மார்க்கம், ஆத்மீகம், இயற்கை ஆகியவற்றுடன் கூடிய செயல்களை கட்டுப்படுத்துவதற்குமாக கடவுளால் வெளியிடப்பட்டது என்றும் வாதிப்பவர்களும் உண்டு². மூடத்தனமாக மத நம்பிக்கையையும் பழமையைப் பின்பற்றும் ஆராதனையாளர்களையும் ஒதுக்கி நிறுத்திவிட்டு, வரலாற்று ஆதாரங்களின் மூலம் வேத காலகட்டம் எதுவாக இருக்கலாம் என்று விளக்கவே இங்கு முயல்கின்றேன்.

வேதங்களில் மிகவும் பழமையானது ரிக்வேதமாகும். ஏனைய மூன்று வேதங்களிலுமுள்ள பல பாகங்களும் ரிக் வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டவையே. கி.பி. 1400ஆம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்திருந்த ஸாயணாச்சாரியாரே எழுத்து வடிவில் ரிக் வேதத்தை எழுதியவர்களில் முக்கியமானவர். ஸாயணரின் விளக்கவுரையில் அதற்கு முன்பிருந்த விளக்கவுரைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.³ புத்தமத தீர்த்தாடகரான யுவான் சுவாங், கி.பி. 629-645 வருடங்களுக்கிடையே சீனாவிலிருந்து இந்தியா வந்து சேர்ந்ததுடன்,

பல விஷயங்களை ரேகைப்படுத்தவும் செய்துள்ளார். யுவான்சுவாங்கின் சீன மொழியிலுள்ள டயரியை ஸ்டானிஸ்லாஸ் ஜுலியன் பிரஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்ததில் நான்கு வேதங்களைப் பற்றி தனித் தனியாக விமர்சனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இளமையில் பிராமணர்கள் 7 வயது முதல் 13 வயதுவரையுள்ள பருவத்தில் கிட்டதட்ட முழு தேரத்தையும் வேத படிப்புக்காகச் செலவழித்தனர் என்ற விவரமும், வைதிக சமஸ்கிருதத்தில் சில இலக்கணப் பிரிவுகளைப் பற்றிய விவரங்களும் இந்த டயரியிலுள்ளது.⁴

யுவான் சுவாங் இந்தியாவை வந்தடைந்த சமயத்தில் புத்த மதம் இங்கே பலவீனமடையத் தொடங்கியிருந்தது. பார்ப்பன அதிகாரத்திற்கும் பார்ப்பனியத்திற்கும் எதிரான நிலையிலேயே புத்த மதம் ஆரம்பத்தில் வளர்ந்து வந்தது. வேதங்களில் விமர்சிக்கப் படாத தகாதது எனக் கருதிய பழைய நம்பிக்கை, அறிவு, அறிவின்மை, மந்திரங்கள் ஆகியவற்றின் மீது பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டும் இருந்த அதிகாரமே இந்தச் சூழ்நிலை உருவாக வழியமைத்துக் கொடுத்தது. புத்தமதமானது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அசோகரின் பேரரசில் அரசாங்க மதமாக அங்கீகரிக்கப் பட்டிருந்தது. சந்திர குப்தனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மவுரிய அரச குலத்தில் மூன்றாவது சக்கரவர்த்தியாக இருந்தவர் அசோகர். கி. மு. 315 இல் வாழ்ந்திருந்த அலெக்சாண்டர், ஸெலூக்கஸ் ஆகியோரின் சம காலத்தவரே சந்திரகுப்த மவுரியர் என்பது வரலாற்றால் அங்கீகரிக்கப் பட்ட ஒன்று. அதற்கு முன்பிருந்த நந்த அரச வம்ச காலத்தில் தான் வேத வியாக்கியான கர்த்தாக்களான ஏராளமான பார்ப்பனப் பண்டிதர்களுக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்தது. இவர்களில் பிரமுகர்களான சவ்னகன், காத்யாயனன், அஸ்வலாயனன் ஆகியோருடையவும், இதே எண்ணத்துடன் எழுதிய

ஏனைய பண்டிதர்களுடையவும் நூல்கள் நம்மை கி. மு. 600 வரை பின்னோகிக் கொண்டு செல்கின்றன. ⁵

சூத்ர காலகட்டம் என்றழைக்கப்படுகின்ற காலத் திற்கு முன்பே பிராமணங்கள் என்று கூறப்படும் நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென கருதப்படுகின்றது. பல தரப்பட்ட பார்ப்பனர்களின் பொறுப்புகளையும் யாகங் களையும் விவரிக்கும் பிராமணங்களில் சூத்ரங்கள் என்று கூறப்படுகின்ற நூல்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. சூத்ர சாஹித்யங்களுக்கும் முன்பே பிராமணங்கள் எழுதப்பட்டன என்பதையே இது காட்டு கின்றது. இந்த பிராமணங்கள் கி. மு. 800 க்கும் 600 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப் பட்டவை. ⁶

பல பார்ப்பன சமூகங்கள் பயன்படுத்தி வந்த வேதங்க ளுக்கிடையே பல பாட பேதங்கள் நிலவி வந்ததாக பிராம ணங்களின் மூலம் தெளிவாகின்றன. வாய்மொழியாக தலைமுறை தலைமுறையாகக் மாறியதிலும், ஒருவர் இன் னொருவருக்குக் கூறியதிலும், குரு சீடனுக்கு கைமாற்றம் செய்ததிலும் இந்த பாடபேதங்கள் உருவாயின. மாக்ஸ் மூல்லரின் கருத்துப்படி கி. மு. 1000 ஆண்டுக்கு முன்பாக பல காலங்களாக வடிவம் பெற்று வந்த ரிக் வேதம், கி. மு. 1000 க்கும் 800 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சரிசெய்யப் பட்டிருக்க வேண்டும். ⁷

சர்தார் கே. எம். பணிக்கரைப் போன்ற வரலாற்று அறிஞர்கள் இதனை இன்னும் விரிவாகக் கூறியிருக் கின்றனர். அவர் கூறுவதாவது:

“ஆரியர்கள், நாகரிகத்தில் அதிக முன்னேற்றம் பெற் றிராத இடையர் குலத்தவராவர். அவர்கள் எதிர் கொள்ள வேண்டி வந்த ஹரப்பாவாசிகளோ, நகரவாசிகளாகவும் நாகரிகம் மிக்கவர்களாகவும் பெரிய கோட்டைகள் கட்டித் தங்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பவர்களுமாக இருந்தனர். ஆனால், ஆரியர்கள் பலசாலிகளாகவும் குதிரை சவாரி

செய்வதில் வல்லவர்களாகவும் இருந்ததால், படிப்படியாக அவர்களால் ஹரப்பாவாசிகளை வெல்லவும் அவர்கள் நகரை அழிக்கவும் முடிந்தது. இந்தப் போர்களைப் பற்றிய றிகுப்புளை ரிக்வேதத்தில் எங்கும் காணலாம். இந்திரனைப் பற்றிய ஸ்துதிகளில் பலவும், புகழ் பெற்ற பகைவர்களை அழிப்பதற்கு உதவிசெய்யும்படி வேண்டுவன வாகும். இந்திரனின் வீரதீரச் செயல்களை வர்ணிப்பதும் இதை ஒட்டியேயாகும். இந்திரனுக்கு, புரந்தரன் என்ற பெயர் வரக் காரணமே தஸ்யுக்களின் புரங்களை (ஊர்களை) அழித்தது அல்லவா!

“மொகஞ்சதாரோவில் கிடைக்கும் தடயங்கள் மூலமாக ஆரியர்கள் முதன்முதலாக பாரதத்தில் புகுந்தது கி. மு. 2500 ஆம் ஆண்டென தெரிகின்றது. கி. மு. 1500 இல் பஞ்சநதம் தாண்டியுள்ள ரூபார் போன்ற பகுதிகளில் ஹரப்பா நாகரிகம் அழிந்தது என்று தெளிவாவதாலும், ஆரியர்கள் அங்கே நுழைந்து இருப்பிடம் அமைத்திருந்தனர் என்பதற்கான தடயங்கள் கிடைத்திருப்பதாலும், கி. மு. 2500 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்தே ஆரியர்கள் பாரதத்தில் குடியேறினர் என்றும் கி. மு. 1500 அய் தொடர்ந்தே அவர்கள் புகழ் பெற்ற தஸ்யுக்களை அடக்கி, பஞ்சநதம் வென்று, யமுனை சமவெளியை அடைந்தனர் என்றும் நிர்ணயிக்கலாம்.”⁸

இங்கே முக்கியமான இரு கேள்விகள் எழுகின்றன:

1. எண்ணங்களையும், கற்பனைகளையும் சிந்தனை ஒட்டத்தையும் இலக்கியமாக இந்தியாவில்-குறிப்பாக சிந்து சம வெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் எந்தக் காலத்தில் எழுதி வைக்கத் தொடங்கினர்.
2. எந்தக் காலத்தில் நாம் எழுத்துகளை கற்கத் தொடங்கினோம்?

கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட லிகித (எழுத்து)வடிவங்கள் இந்தியாவில் கிடைத்துள்ளன. இக் காலத்திய லிகித வடிவங்களை நாடு முழுவதும் பரப்பியது புத்தரின் அருள்வாக்குகளாகும். அசோகரின் பாட்டனா ரான சந்திர குப்த மவுரியரின் பாடலிபுத்திர அரசவை யில், ஸௌக்கஸ் சக்கரவர்த்தியின் தூதராக இருந்த வரே மெகஸ்தனிஸ். இந்தியாவில் சட்டங்கள் எழுத்து வடிவில் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லையென்றும் நீதி பரிபாலனம் நினைவு சக்தியினாலேயே நடத்தப்பட்ட தென்றும் இந்தியர்கள் எழுத்தறிவில்லாதவர்களாக இருந்தனரென்றும் மெகஸ்தனிஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்⁹. அதற்கும் முன்பு இந்தியாவை வந்தடைந்த மாமன்னர் அலெக்சாண்டரின் அட்மிரல் நியர்ச்சூஸ், சிந்துநதியில் படகுப் போக்குவரத்து நடத்தியதுடன் (கி.மு. 325) பல கப்பல் தளங்களிலுள்ள வியாபாரிகளுடன் தொடர்பும் கொண்டிருந்தார். 'பதம் செய்த பருத்திகளில் இந்தியர்கள் கடிதங்கள் எழுதியதாக' நியர்ச்சூஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁰ மெஸ்தனிஸ் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்றே 'சட்டங்கள் இந்தியாவில் எழுதியல்ல பாதுகாக்கப்பட்டது' என்று நியர்ச்சூஸும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் பயணம் செய்த கிரேக்கப் பயணிகள் தூரத்தைக் குறிக்கும் ஸ்தூபங்களைப் பற்றியும் கால்நடை களின் உடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சின்னங்கள், எண்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் கூறுவது கவனிக்கப்படத் தக்கதாகும். அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்புக்கு முன்பே எழுத்து இந்தியாவில் வழக்கத்திலிருந்தது என்ப தையே இவை காட்டுகின்றன. ஆனால், இலக்கியங்களுக் காக எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தும் முறை இந்தியாவில் இதற்கும் வெகு காலத்திற்கு முன்பே இருந்தது என்று கருத இடமில்லை.

இவ்வாறிருந்தாலும், இதைவிட பழைய ஒரு காலத்தி லேயே வேதங்கள் எழுதப்பட்டன என்றும் நாம் எண்ண வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

ரிக் வேதத்தின் ஒவ்வொரு சூக்தங்களிலும் ரிஷிகளின் பெயர் கூறப்பட்டிருப்பதால், அதன் கர்த்தா அந்த ரிஷி யென்று கருத இடமிருக்கின்றது. அல்லது அந்த ரிஷிகளின் பெயர்களை நூல்கள் வெளியிடப்பட்ட காலத்தில் அதிக அங்கீகாரம் கிடைப்பதற்காக சேர்த்திருக்கலாம்.

தந்திரங்களாலும் ஆசையாலும் பயத்தாலும் உருப் பெற்றதும், யாகம் முதலிய சடங்குகளுக்காகப் பலசமயங்களில் எழுதப்பட்டதுமான சூக்தங்கள், பிறகாலத்தில் திருத்தி எழுதப்பட்டன. அவையே இன்று வழக்கிலுள்ள வேதங்கள்.

வேத காலகட்டத்தைப் பற்றிய பல ஆராய்ச்சிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு 'Cambridge History of India' விவரங்களைத் தருகிறது. மேற்கண்டவற்றின் காலகட்டம் பின்வருமாறு;¹¹

கி. மு. 2500 இந்தோ - அய்ரோப்பியன் குடியேற்றங்களின் தொடக்கம் கிட்டதட்ட இக்காலக்கட்டத்தில் தான் நடைபெற்றது.

கி. மு. 1800 முதல் வட ஆசியாவிலும் வட மெசப்படோமியா முதல் மீடியா வரையும் உள்ள இந்தோ - அய்ரோப்பியரைப் பற்றிய விவரங்கள் இக்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை.

கி. மு. 1500 ஆரியர்கள் இந்தியாவில் முதல் முதலாக ஆக்கிரமிப்புச் செய்த காலம்.

கி. மு. 1400 வைதிக வடிவிலுள்ள இந்தோ - ஆரியன் கடவுள்களைப் பற்றிய சமீப கால எடுத்துக் காட்டுகின்ற பொலாய் கோய் டாப்லாட்டுகள் இக்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. வட மேற்கிலிருந்து குடியேறியவர்

களில் இன்றைய இரான் பகுதியிலிருந்து ஐன்நோக்கி வராமல் அங்கேயே தங்கியவர்களிடமிருந்து இது தோன்றியது. அதற்குப் பின்னருள்ள காலகட்டத்தில் பாபிலோனியன் ஆரியக் கடவுள் பெயர்களின் பகுதிகள் சேர்ந்துள்ளன என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.

கி. மு. 1200 - 1000 மேற்கு பஞ்சாபில்தான் ரிக் வேதத்தின் ஆரம்பகால ஸ்தோத்திரங்கள் உருவெடுத்தன. உஷஸ், வருணன் போன்றோரை துதிக்கின்ற ஸ்தோத்திரங்கள் இக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை.

கி. மு. 1000—800 பிரம்ம வட்டத்தில் பிற்காலஸ்தோத்திரங்கள் எழுதப்பட்டன. சாமவேதமும் யஜுர் வேதமும் இக்கால அளவில் எழுதப்பட்டவையே. பிராமணங்கள் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

கி. மு. 800—600 பிராமணங்கள் எழுதப்பட்டன.

கி. மு. 600 ரிக் வேதம் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

எழுதாமலேயே பார்ப்பன மாணவர்கள் வேதத்தை மனப்பாடமாக்கியிருந்தனர். எட்டு வருடங்கள் கொண்ட கால அளவு வேதப் பயிற்சிக்கு உரியது. சந்திர வருடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பழைய கணக்குப்படி ஒரு வருடத்திற்கு 560 நாட்கள் உண்டு. அப்போது எட்டு வருடங்களுக்கு 2880 நாட்கள் வரும். ஆய்வுகளுக்காக ஒதுக்கி வைத்த 384 நாட்களைக் குறைத்தால் 2496 நாட்கள் படிப்பிற்குரிய வேலை நாட்களாகும். 12 30, 000 வரிகளை வேலைநாள்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு

வகுத்தால் ஒரு விஷயம் தெளிவாகும். தினமும் 12 வரிகள் வீதம் மனப்பாடம் செய்தல் என்ற எளிய வேலையே பார்ப்பன மாணவர்களுக்குரியது.

வேறு வேலைகளொன்றும் செய்யாமலும் வேதப் பயிற்சியை வாழ்நாள் முழுவதும் பாதுகாத்து, வாழ்க்கைக்குரிய வழியாக அதைக் கருதவும் செய்த பார்ப்பனர்கள். வேதத்தை மனப்பாடம் செய்து பாதுகாத்தனர். வேதங்கள் பார்ப்பனரல்லாதவர்களைச் சென்றடைவதை எல்லாவகையிலும் அவர்கள் தடுத்தனர். எழுத்து வடிவில் வேதங்களைக் காத்தால் அறிவு கைமாறிப் போகுமென்று பார்ப்பினர்கள் பயந்தனர். வேதம் படிக்க முயற்சிக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கினர்.

References:

1. Dhayananda Saraswathi, RIG VEDA—BHASHYAM, P. 11.
2. Devi Chand M. A. (Translator), Introduction: GENESIS OF THE VEDAS', THE YAJUR VEDA (New Delhi, 1965) P. 5
3. Fredrich Max Muller, THE VEDAS (Calcutta, 1956) P. 15.
4. Ibid, P. 19.
5. Ibid
6. Ibid, P. 20
7. Ibid

8. கே. எம். பணிக்கர், (முன்னுரை), வள்ளத்
தோளின் ரிக் வேத சம்ஹிதை', பகுதி I, ஒன்றாம்
மண்டலம் (திருச்சிவ பேரூர், 1955), PP. 8—9.
9. Max Muller, HISTORY OF ANCIENT SANSKRIT
LITERATURE, P. 515.
10. Max Muller, THE VEDAS, (Calcutta, 1956)P.123.
11. CAMBRIDGE HISTORY OF INDIA, Vol.I (1922),
PP. 112-113, 697.
12. Max Muller, THE VEDAS (Calcutta, 1956),P.124.

வேத கால கட்டத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும்

வேத காலகட்டத்தில் ஆரியர்கள், அவர்களைச் சுற்றிலும் கண்ட இயற்கை சக்திகளை வணங்கவும், அவற்றைக் கண்டு பயப்படவும், துதிக்கவும் செய்ததை வேதங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. உலக விஞ்ஞானத்தின் தொடக்க காலத்தில் தீயும் மழையும் காற்றும் விவரிக்க இயலாத பெரும் சக்தியாக விளங்கின. அவற்றின் முன்னால் பிறரின் உதவியை இழந்தவனாக முழங்காலில் நிற்பதுடன் கருணைக்காக யாசிக்கவும் செய்கின்ற மனிதன்; அவனைப் பயப்படுத்துகின்ற நோய்கள், இருட்டு, உறட்சி, மரணம், வனவிலங்குகள், பகைவர்கள் போன்றவற்றிலிருந்து பாதுகாக்க இந்தப் பெரும் சக்திகளால் இயலும் என நம்பவும் அதற்கான வழிகளைத் தேடவும் செய்த ஆதரவற்ற மனிதன்; அவன் கடவுளாகக் கருதும் இயற்கை சக்திகளை, அவனை எதிர்கொள்ளும் வனவிலங்குகளைப் போலவோ பகைவர்களைப் போலவோ உணவு, இறைச்சி, பிரதிபலன், பலவிதப் பொருள்கள் முதலியன கொடுத்தால் தன் வசமாகுமெனத் தவறாகக் கருதி அதற்காக முயற்சிக்கும் மனிதன்; அவனை வியப்படைய வைக்கும் எல்லா சக்திகளையும் துதிக்கவும், அவனைவிட சக்தி வாய்ந்தது என்று கருதும் எல்லாவற்றையும் ஸ்தோத்திரங்கள் மூலம் தன் வசமாக்கலாம் எனவும், அவ்வாறு வேண்டியதையெல்லாம் பெறலாம் என்றும் கருதுகின்ற¹ முங்கால மனிதன்—இத்தகைய மனிதனையே

ரிக்வேத குக்தங்கள் எழுதப் பட்ட காலத்தில் நாம் பார்க்க கின்றோம்.

அன்றைய மனிதனின் கற்பனை இயற்கைசக்தி களுக்கு மனித வடிவைக் கொடுத்தது. விளையாட்டுப் பொருள்களுக்கு மனித வடிவைக் கொடுக்கின்ற குழந்தை யின் மனநிலையைப் போன்றதே இதுவும். இயற்கையில் காண்பனவற்றைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத ரகசியங் களாகக் கருதுகின்ற 'மனிதன், அவற்றைப் பற்றி பய உணர்வுடன் சிந்திப்பது இயல்பேயாகும். மனிதனுக்கு உதவியாகத் தோன்றிய சக்திகளை அவன் தனக்கு உறவாக எண்ணினான். அவனுக்குப் பிரச்சினைகளை உருவாக்கவும் அவனை துன்பத்திற்கு ஆளாகக்கவும் செய்த சக்திகளை அன்றைய மனிதன் பகைவர்களாகக் கருதி பயப்படவும் செய்தான்.

வைதீகரணம்

தீ, சூரியன், ஆகாயம், காற்று, அதிகாலை ஆகியவற் றிற்கு மனித உரு கொடுத்து, அவற்றைத் துதிக்கவும் செய்தது வேதங்களில் தனியிடம் வகிக்கின்றது, இங்ே ஏதாவதொரு பொருளோ இயற்கை சக்தியோ கடவுளாக உருவகிக்கப்படுகின்றது. வைதீக நம்பிக்கையின்படி இந்தக் கடவுள்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு தனிப் பட்ட பகுதியின் ாறுப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு தனி விஷயத்தோடு தொடர்பு கொண்ட தனிப்பட்ட கடவுளாகவே இவை ஒவ்வொன்றையும் ஆரம்பத்தில் வழி பட்டு வந்தனர். இந்த சக்திகளுக்கும் பொருள்களுக்கும் மனித வடிவை கொடுக்கவும் செய்தனர். அவை மனிதர் களைப் போன்று சிந்திக்கவும் துதிப்பாடல்களால் மகிழ்ச்சியடையவும் செய்யுமென்றும், ஹவிஸ்களால் வசமாகும் என்றும் கருதினர்.

உஷஸ் அதிகாலைப் பொழுதின் தேவதை. சூரியனும் அக்னியும் காற்றும் இவர்களைப் பொறுத்தவரை கடவுள்களே. இந்தக் கடவுள்களெல்லாம் மனிதர்களைப் போலவே சிந்திப்பவர்களும் வடிவமுள்ளவர்களுமாகும். ஒவ்வொரு கடவுளும் அன்றைய மனிதர்களைப்போல, மற்ற கடவுள்களின் பகுதிகளில் சக்தியையும் அதிகாரத்தையும் செலுத்த முயற்சிக்கின்றவர்களாகவும் அதிகார ஆசை உள்ளவர்களாகவும் இருந்தன. ப்ருத்வி (பூமி), த்யவுஸ் (ஆகாயம்) முதலியவற்றில் மனித வடிவ கற்பனை அவ்வளவு முழுமையாகக் காணப்படாவிட்டாலும், வருணன், இந்திரன் போன்றோருக்கு முழுமையான மனிதத் தன்மையும் மனித வடிவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பூமியிலுள்ள அரசர்களைப் போன்றே இந்தக் கடவுள்களில் சிலரின் புகழ் பெருகி வருவதையும் சிலரின் புகழ் குறைந்து வருவதையும் வேதங்களில் காணலாம். ஆரிய வம்சங்கள் பலவித இயற்கைச் சூழலில் வாழவேண்டி வந்த போது கடவுள்களுக்கும் பரிணாமம் ஏற்படுவதை வேதங்களில் காணலாம். இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருணன். ரிக் வேதத்தில் சர்வசக்தி வாய்ந்தவரில் ஒருவரான வருணன், பிற்காலத்தில் இரவின் கடவுளாவதும் முடிவில் குளங்களுக்கும் ஏரிகளுக்கும் மட்டும் கடவுளாகச் சுருங்குவதும் கவனிக்கத் தக்கது.

தேவர்களெல்லாம் பூமியிலுள்ள மனிதர்களைப் போன்று போதையூட்டும் 'சோமம்' எனும் பானத்தைப் பருக விரும்புவவர்களாகவே உருவாக்கப்பட்டிருந்தனர். ரிக்வேத காலகட்டத்திலுள்ள தேவாசுர சங்கல்பங்களைப் பற்றி எடுத்துக்காட்டுக்காக சில பகுதிகளை இங்கே தருகின்றேன்.

“அத்வர்யுக்களே! நீங்கள் இந்திரனுக்கு சோமம் கொண்டு வாருங்கள்; அந்த அழகிய அன்னப் பாத்திரங்களில் ஊற்றுங்கள். இதைக் குடிப்பதற்காக எந்நேரமும் ஏங்குபவனல்லவா அந்த வீரன். அதனால் ஹோமம் நடத்துங்கள். அதையே அவன் விரும்புகிறான்.

“அத்வர்யூக்களே! தண்ணீரை மறைத்து நின்ற மேகத்தை, இடி எனும் வானினால் மரத்தை வெட்டுவது போன்று யார் பிளந்தார்களோ, ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அவருக்காக அதைக் கொண்டு வாருங்கள்” அதைக் குடிக்க தகுதியுள்ளவன் அல்லவா இந்திரன்.

“அத்வர்யூக்களே! யார் பூபீகனை*க் கொன்றாரோ, அவருக்காக இதனை வானத்திலுள்ள வாயுவைப்போல பரவச் செய்யுங்கள். கிழவனைப் போர்வையால் மூடுவது போன்று இந்திரனை சோமத்தால் மூடுங்கள்.

“அத்வர்யூக்களே! 99 கைகளையுடைய உரணை** யார் கொன்றாரோ, யார் அற்புதனைக்*** சூப்புற வீழ்த்தினாரோ, அந்த இந்திரனை சோம பானம் தயாராக்கி மகிழ்ச்சியுறச் செய்யுங்கள்.

“அத்வர்யூக்களே! யார் அஸ்னனை, யார்ஸுஷ்ணனை தோளை வெட்டிக் கொன்றாரோ யார் பிப்ருவினை, யார் நமுசியை, யார் ருதிக்ராவினைக் கொன்றாரோ அந்த இந்திரனுக்கு அன்னத்தால் ஹோமம்செய்யுங்கள்.

“அத்வர்யூக்களே! யார் சம்பரனின் நூறு பழைய நகரங்களை வஜ்ராயுதத்தால் பிளந்தாரோ, யார் வர்ச்சியின் நூறாயிரம் பேரை வீழ்த்தினாரோ, அந்த இந்திரனுக்கு சோமம் கொண்டு வாருங்கள்,

“அத்வர்யூக்களே! யார் நூறாயிரம்பேரைக் கொன்று பூமியை மூடினாரோ குத்ஸன், ஆயு, திவோதாஸன் போன்றோரின் எதிரிகளைக் கொன்று குவித்தாரோ அவருக்கு சோமம் கொண்டு வாருங்கள்.

* பூபீகன் — ஒரு அசுரன்

** உரணன் — ஒரு அசுரன்

*** அற்புதன் — இன்னொரு அசுரன்

“யாகத் தலைவர்களான அத்வர்யுக்களே! நீங்கள் கேசமாக அதை இந்திரனுக்குக் கொண்டு வந்து நன்மையைத் தேடுங்கள். புகழ் வாய்ந்த இந்திரனுக்கு கைகளினால் வடிகட்டிய சோமம் கொண்டு வாருங்கள், ஹோமம் செய்யுங்கள்.

“அத்வர்யுக்களே! நீங்கள் இந்த இந்திரனுக்காக ருசிமிக்க சோமத்தை தயாரியுங்கள். நீரில் பிளவை ஏற்படுத்தி பாத்திரங்களில் பகிர்ந்து வையுங்கள். உங்களுடைய வடிகட்டிய சோமத்தை அவர் மகிழ்ச்சியோடு விரும்புகின்றார். அதைக் கொண்டு ஹோமம் செய்யுங்கள்.

“அத்வர்யுக்களே! பசுவின் மடியை பால் நிறைத்திருப்பதுபோல, இந்தப் பாதுகாவலனான இந்திரனை சோமத்தால் நிறையுங்கள். என்னுடையதான, இதனுடைய, இந்த ரகசியத்தை நானே அறிவேன். இதைக் கொடுக்க விரும்புவனை அந்த இந்திரன் நன்கு அறிவான்.

“அத்வர்யுக்களே! சொர்க்கத்திற்கும் மேலுலகிற்கும் பூமியிலுள்ள செல்வங்களுக்கும் அரசன் யாரோ, அந்த இந்திரனை, பொருள்களால் நிறைக்கப்பட்ட வல்லத்தைப் (தென்னையின் இளம் ஓலையை வளைத்துக் கூடை போல் செய்வது) போல, சோமம் கொண்டு நிறையுங்கள். அதுவே உங்கள் வேலையாக ஆகட்டும்.”¹

போதையேறிய தேவர்கள்

சோமம் குடித்துப்போதையேறிய மனிதனின் விருப்பங்களுக்கேற்றபடி தேவர்கள் உதவி செய்வார்கள் என்று நம்பிய ஆரியர்கள், தேவர்களுடைய உதவி, பிரச்சினைகளுக்குப் பரிசாரமாகும் என்று கருதினர். துதிப்பாடல்கள், ஹவிஸ், சோமரசம் போன்றவற்றை தேவதைகளை மகிழ்ச்சியுறச் செய்யும் முக்கிய வழிகளாகக் கருதினர்.

“அக்ளே! யார் வியர்வையொழுக விறகு கொண்டு வருகின்றார்களோ, யார் மது கொடுக்கின்றார்களோ,

யார் அவரை விரும்பி உச்சியைச் சுட வைக்கின்றார் களோ, அவனுக்குப் பகவான் செல்வம் கொடுக்கின்றார்; பரிபாலிக்கின்றார். அவனை எல்லா வஞ்சகர்களிடமிருந் தும் காக்கின்றார்.

“யார் அன்னத்தை விரும்புகிற அவருக்கு அன்னம் தயார் செய்கின்றார்களோ, தேவகாமனை யார் வீட்டில் எழுந்தருளச் செய்கின்றார்களோ, அவனது மகனுக்கு அமைதியும் எல்லா நன்மைகளும் கிடைக்கட்டும்!”²

இவ்வாறு தேவர்களுக்காக மதுகொடுத்தும், வியர்வையொழுக விறகு கொண்டுவந்தும், அன்னம் தயார் செய்யவும் செய்தால், அதன் கணக்கப்படி செல்வம், பகை வர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பு, புத்திரர்களுக்கு நன்மைகள் கிடைக்கும் என்பதே ரிக்வேத கால ஆரியர்களின் நம்பிக்கை. யாகத்தின்போது ஹவிஸாகக் கொடுப்பதை தேவர்கள் உண்பார்கள் என்றும், அவர்கள் பலன் கொடுப்பார்கள் என்றும், அவர்களை வசமாக்குவது எனிதென்றும் அவர்கள் நம்பினர்.

சோமபானம் குடித்து உன்மத்தராகும் தேவர்கள்' எத்தகைய இழி செயலுக்கும் துணை நிற்க தயாரா வார்கள் என்ற நம்பிக்கை இடையிடையே தெளிவாக மின்னுவதைக் காணலாம். கால்களையும் கண்களையும் இழந்த பராவ்ருஜ் என்ற ரிஷி சில கன்னிகைகளைப் பிடிக்கப்போன ஒரு கதை உண்டு. கன்னிகைகள் அப் போது ஓடி தப்பிவிட்டனர். உடனே அந்த ரிஷி, இந்திரனைத் துதித்து கால்களையும் பார்வையையும் பெற்றார். சோமரசம் குடித்துப் போதை ஏறியே இந்திரன் இதைச் செய்தானென அதே ரிக்கில் கூறப்படுகின்றது.³ சோம நீர் குடித்துப் பல முக்கிய வேலைகளையும் அந்தப் போதையில் இந்திரன் செய்ததாக ரிக்வேதம் விவரிக்கின்றது. 'உண்மையானான — மகானான இந்திரனின் உண்மையான மகா செயல்களை' வருணித்து க்ருத்ஸமதன் என்ற ரிஷி கூறுவதாவது: “இந்திரன் கலகம் மூளும்

நாள்களில் சோமபானம் அருந்தி, அதன் போதையில் கிழவனைக் கொன்றார்.”⁴

தொடர்ந்து சோமத்தின் போதையில் இந்திரன் செய்த செயல்களை வர்ணிக்கின்றார்:

“இந்திரன் ஆகாயத்தில் காற்றை நிலை நிறுத்தினார். பெரிய வான மண்டலத்தில் வானூர்திகளை நிறைத்தார். பூமியைத் தாங்கி பெரியதாக்கினார். சோமத்தின் போதையில் தான் இந்திரன் இவற்றையெல்லாம் செய்தார்.

“ஒரு வீட்டைப் போன்றே கிழக்குத்திசையை சரியாக அளந்தார். நதிகளின் அடிப்பகுதியை வஜ்ராயுதத்தால் தோண்டினார். வழிகளை எவ்விதச் சிரமமுமின்றி நறுமண முடையதாக்கினார். சோமத்தின் போதையிலேயே இந்திரன் இவற்றையெல்லாம் செய்தார்.

“இந்திரன் தபீதியை பிடித்துக்கொண்டு செல்கின்ற வர்களை எதிர்த்து அவர்களுடைய ஆயுதத்தையெல்லாம் எரிகின்ற நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தினார். அவருக்குக் குதிரை பூட்டிய ரதங்களைக் கொடுத்தார். சோமத்தின் போதையிலேயே இந்திரன் இவற்றை எல்லாம் செய்தார்.

“இந்திரன் இந்த மகாநதியிலுள்ள வெள்ளத்தைக் கடக்கின்ற விதத்தில் குறைத்தார். இறங்க இயலாதவர்களை சுகமாக மறுகரையில் சேர்த்தார். அவர்கள் கடந்து, செல்வத்தை ஈட்டுவதற்காக நடந்து சென்றனர். சோமத்தின் போதையிலேயே இந்திரன் இவற்றையெல்லாம் செய்தார்.

“இந்திரன், தன் மகிமையால் சிந்துவை வடதிசை நோக்கி ஒழுகச் செய்தார். உயிரில்லாதவர்களை உயிருள்ளவர்களைக் கொண்டு பிளந்து, உஷ்ணின் வண்டியை வஜ்ராயுதத்தால் தவிடுபாடியாக்கினார். சோமத்தின் போதையிலேயே இந்திரன் இவற்றையெல்லாம் செய்தார்”⁵

இந்திரனின் வஜ்ராயுதமும், ரதமும், குதிரைகளும் ஆயுதங்களும் காமத்தைத் தூண்டுவனவென்றும் இந்திரனே காமத்தைத் தூண்டி போதை ஏற்றும் சோம ரசத்தின் உரிமையாளனென்றும் விளம்பரப்படுத்தியதையும், மழை போன்ற சோமபானத்தால் புத்தி வரவேண்டுமென்று இந்திரனிடம் வேண்டுவதையும் ரிக்வேதத்தில் காணலாம்.⁶

சில பாகங்களில், தனக்கு நிகரில்லாதவனும் நரை திரை⁷யற்ற நித்திய இளைஞனுமான இந்திரனை காக்கும் பொருட்டு அழைப்பதைப் பார்க்கலாம். இந்திரனின் வலிமையும் வீரமும் நிகரற்றது; இந்திரன் மிதந்த வேகத்தில் பறக்கும்போது அவரை வானூர்திகளாலோ, கடல், மலைகளாலோ தடுக்க முடியாது; இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தை யாராலும் எதிர்கொள்ள இயலாது என்று நம்பினர். இந்திரனின் வீரத்தைப்பற்றி கூறப்படுவ தாவது:

“மகானான இந்திரனில்லாமல் இவ்வுலகில் என்ன உள்ளது? அவரிடத்திலிருக்கின்ற ஆணமை முழுவதும், அவரது வயிற்றில் சோமமும், உடலில் ஒளியும், கையில் வஜ்ராயுதமும், தலையில் அறிவுமாக மிளிர்கின்றது.”⁸

சங்கல்பங்கள்

வேத காலகட்டத்திலுள்ள தேவர்களும், அசுரர்களும், ராட்சசர்களும் இயற்கையைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வில்லோதமான வடிவங்களாகவே உருவெடுத்துள்ளனர் என்பதை முதலிலேயே தெளிவாக்கியிருக்கிறேனல்லவா!

கடவுளுக்கும் அசுரர்களுக்குமிடையில் வலிமையின் அடிப்படையில் பெரிய வித்தியாசங்கள் எதுவும் இல்லை. பல அசுரர்களும் கெட்ட தேவதைகளும் வலிமை மிக்கவையாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. கடவுள்கள், வசப்படுத்த எளிதானவர்களாகவும் சோம ரசமோ விஹஸோ கொடுத்தால் விரும்பியவர்களுக்கு நியாயம்

என்னவென்று கூட கருதாமல் உதவி செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர். அசுரர்கள் ஆபத்தை விளைவிப்பவர்களும் கொடியவர்களும் ஆவர். இவ்விதத்திலுள்ள சங்கல்பங்கள் உருவெடுப்பதற்கு பின்னணியான மனோநிலை விளக்கப் படவேண்டியது அவசியம். இயற்கை சக்திகளின் இயல்பான செயல்கள், அன்றைய மனிதனுக்கு சில நேரங்களில் அனுகூலமாக அனுபவமானதுபோன்று வேறு சில நேரங்களில் தொல்லைகளையும் கொடுத்தது. தீ, நீர், காற்று போன்றவை அவனை பயமுறுத்தினாலும் சில பயன்களை விளைவிப்பதையும் மனிதன் கண்டான். அவை தேவர்களாகவோ, கடவுள்களாகவோ உருவெடுத்தன. பயிர் அழிவு, இருட்டு, வறட்சி, நோய்கள் போன்றவை மனிதனின் முயற்சிகளைத் தகர்த்தன. இந்தப் பிரச்சினைகளிலிருந்து அவனுக்கு யாரும் விடுதலை அளிக்கவில்லை. சில சமயங்களில் உதவிகரமாக செயல்பட்ட இயற்கை சக்திகள் அவனுக்கு உதவி செய்யுமென கருதிய மனிதன், இவற்றை இரண்டு மாறுபட்ட சக்திகளாகக் கண்டதுடன், அதற்கு விநோதமான வடிவங்களைக் கற்பித்து, அனுகூலமான சக்திகளை வசப்படுத்த முயலவும் செய்தான்.⁹

இடி மின்னலோடு சேர்ந்து வருகின்ற மழை, வறட்சி போன்றவற்றின் பிரச்சினைகளெல்லாம் நிவர்த்தியாவதைக் கண்ட மனிதன், இடி மின்னலின் தேவனான இந்திரனுக்கும் மழையைத் தடுத்து நிறுத்திய வருத்ரனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போராக இதனைக் கூறியது இயல்பான நிலையேதான். ஆகாயத்தில் பசுக்களை வருத்ரன் ஒளித்து வைத்திருந்த குகையை இந்திரனின் ஆயுதங்கள் துளைத்துச் சென்று அழித்ததும் வருத்ரனை இந்திரன் கொன்றவுடன் தடுத்து வைத்திருந்த மழை உடனே பெய்ததும் அன்றைய மனிதனின் கற்பனையில் விரிந்த கதைகளே. பசுக்களைத் திருடுகின்ற திருடர்களோடு இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புப்படுத்தி

சிந்தித்தபோது இத்தகைய ஒரு கதை உருவானது. திருடர்கள் பசுக்களைத் திருடி மலைகளிலுள்ள குகைகளில் மறைத்து வைத்துப் பாதுகாப்பதுபோல, மேகங்களாகிய பசுக்களை வ்ருத்ரன் திருடி குகையில் பாதுகாத்தான் என்பது இங்கு கற்பனை. இங்கே மேகங்களாகிய பசுக்களை மறைத்து வைத்திருந்த குகைக்குக்கூட விநோதமான வடிவை கொடுத்திருப்பதைக் காணலாம். இயற்கைக் காட்சிகளின் சங்கல்பங்களில் பல விநோதமான வடிவங்கள் ஏற்பட்டதற்கான எடுத்துக் காட்டே இது.

அசுரர்களும், ராட்சசர்களும்

முக்கிய கடவுளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ரிக்வேதத்தில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அதர்வ வேதத்திலும் பிராமணங்களிலும் மற்ற தேவர்களுக்கும் ஓரளவு முக்கியத்துவம் கிடைக்கின்றது. அசுரர்களுக்கு ரிக்வேதத்தில் குறைந்த அளவு முக்கியத்துவமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அசுரர்களில் முக்கியமானவர் வ்ருத்ரன். வ்ருத்ரனைக் கொன்றவன் என்ற பொருளிலேயே இந்திரன் வ்ருத்ரஹன் என்ற பெயர் பெற்றான். ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற ஏனைய கெட்ட சக்திகள் ஸுஷ்ணன், சம்பரன், பப்ரு ஆகியோர்.

ஆகாயத்திலுள்ள எல்லா தேவர்களுக்கும் அரசன் இந்திரன் என்று ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திரனுக்கும் வ்ருத்ரனுக்கும் நடைபெற்றுக் குமையான போர்களைப் பற்றி ரிக்வேதத்தில் ஏராளமான பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பூமியிலுள்ள முக்கிய கெட்ட சக்திகள் ராட்சசர்கள் எனப்பட்டன. பூமியில் அக்னி தேவன், ராட்சசர்களைத் துரத்துவான் என்று கருதுகின்றனர். 'ரக்ஷோஹன்' என்று அக்னிக்கு பெயர் ஏற்பட்டது இதனால்தான்.

கெட்ட சக்திகள் என்று வேத கால கட்டத்தில் கருதப் பட்ட இயற்கை சக்திகளுக்குப் பல பெயர்கள் வேதங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. தஸ்யுக்கள், பணிகள், ராக்ஷஸர்கள், வ்ருத்ருக்கள், அராயிகள், யதுக்கள், யாதுதானர், அசுரர்கள் என்றெல்லாம் கெட்ட சக்திகள் அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம். தஸ்யுக்கள், ஆரியர்களின் குடியேற்றத்தை எதிர்த்தவர்களும், சிந்து சமவெளியில் வாழ்ந்திருந்தவர்களுமான மனிதர்கள்தான். இங்குதான் மிக முக்கியமான ஒரு விஷயம் தெளிவாகின்றது. ஆரியர்களை எதிர்த்த பகைவர்களான தஸ்யுக்களை, இயற்கையின் கொடிய சக்திகளாகக் கருதப்பட்ட சக்திகளின் பிரதிபலிப்பாகவே ஆரியர்கள் பார்த்தனர். விளக்கம் அளிப்பதற்கு தடுமாறும் வகையில் தஸ்யுக்கள் என்ற பதம் பல நேரங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் 'கெட்ட சக்தி'களைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதா அல்லது பூமியிலுள்ள பகைவர்களைக் குறிப்பிடுகிறதா என்று பல இடங்களிலும் புரிந்துகொள்ள முடியாத வகையில் உள்ளது.¹⁰

ரிக்வேத காலகட்டத்தில் கொடிய சக்திகளானவர்கள் தனித்தோ கூட்டுச் சேர்ந்தோ, ஒருவரோ பலரோ பிரபல கடவுள்களோடு சண்டையிட்டதாகவும் எப்போதும் கடவுள்களே வெற்றி பெறுவதாகவும் காணலாம். ரிக்வேத கால கட்டத்தில் ஆரியர்களின் வெற்றி, ஆத்ம நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் நிழல்கள் இந்த சங்கல்பங்களின் மூலம் தெளிவாகின்றன. அனுகூலமான கால நிலை, பலன் கொடுக்கும் பூமி, ஆயுத பலம் போன்றவை இந்த ஆத்ம நம்பிக்கைக்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால், பிற்கால வைதீக நூல்களில் இந்நிலை காணப்படவில்லை. பிரபலமான ஒரு கடவுளுடன் தனித்தோ கூட்டுச்சேர்ந்தோ உள்ள சக்திகள் செய்யும் சண்டைக்குப் பதிலாக, தேவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒருபுறமும், அசுரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து மறுபுறமும் நின்று செய்யும் போர்களைப் பற்றியே பிற்கால வைதீக நூல்களில் காணமுடிகின்றது.

இப்போர்களில் தேவர்கள் பல நேரங்களில் தோல்வியடைவதையும் காணலாம். கங்கை சமவெளியிலும் தொடர்ந்து கிழக்கு நோக்கி செல்கின்ற விஷயத்திலும் ஆரியர்களான குடியேற்றக்காரர்கள் எதிர்கொண்ட துன்பங்களும், கடினமான காலநிலை பாதிப்பால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளும், ஆத்ம நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்த சூழ்நிலையில் இத்தகைய கற்பனைகள் உருவெடுத்திருக்கலாமென்று பல அறிஞர்களும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.¹¹

கடவுள்கள்

வேத கால கட்டத்தின் நம்பிக்கையின்படி உலகில் முக்கியமாக மூன்று இடங்கள் உள்ளன. சொர்க்கம், மத்திய ஆகாயம், பூமி என்பவையே அந்த மூன்று இடங்கள். இந்த இடங்களிலெல்லாம் சேர்த்து 33 கடவுள்கள் உண்டு. இது ரிக் வேதத்தில் காணப்படும் மிகப் பழைய கணக்கு. பிறகாலத்தில் இதுவே 33 கோடியானது.

இத்தகைய கற்பனைகள் உருவகமெடுத்தது, முன்பே கூறியது போன்று ஒரு மக்கள் சமூகத்திற்குத் தெரிந்த சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையிலேயேயாகும். மெடிட்டரேனியன் கடலோரத்தில் வாழ்ந்திருந்த யூதர்களின் கற்பனையிலும் உலகில் மூன்று இடங்கள் இருந்ததாக உதயம் ஆனதை நினைவு கூருங்கள். கடலோரத்தில் வாழ்ந்திருந்ததால் தண்ணீரைப்பற்றி அவர்களுக்குப் பல கற்பனைகள் தோன்றின. மேலே சொர்க்கமும் அதற்குக் கீழே பூமியும் அதற்குக் கீழே தண்ணீரும்¹² யூதர்களின் கற்பனையில் காணப்படுகின்றன. வேத கால கட்டத்தில் கடல்களைப் பற்றிய தேவையான அளவு அறிவு ஆரியர்களுக்கு இல்லை என்பதை மனதில் கொள்ளவேண்டும். சமுத்திரம் என ரிக்வேதம் கூறுவது நதிகளையும் ஏரிகளையுமே.¹³ அதனால் உலகின் முக்கிய இடங்களிலொன்றாக வேதங்களில் தண்ணீரைக் காண முடியாதது இயல்புதானே!

பெண் கடவுள்கள்

பூமியில் மனிதர்களைப் போன்றே வேதங்களில் கடவுள்களும் ஆண்-பெண் என பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். பெண் கடவுள்களை முக்கியமாக மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அவை:

1. இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேவதைகள்.

எ.கா. : உஷஸ் (அதிகாலை), சரஸ்வதி (மனித வடிவம் கொடுக்கப்பட்ட சரஸ்வதி நதி) ப்ருதிவீ (பூமி), இரவு, வாக் (வாக்கு).

2. இயல்பை மனித வடிவங்களாக்கி கற்பிக்கப்பட்ட பொருள் நிறைந்த பதங்கள்.

எ.கா. : புராந்தி (தாராளம்), திஷண (தேவதைக் கேற்ற அவஸ்தை).

3. பிரபல கடவுள்களின் மனைவியரான பெண் கடவுள்கள்.

எ.கா. : இந்திராணி, வருணாணி, அக்னாயி ஆகியோர்.

மனிதர்களைப் போன்றே பிரபல கடவுள்களுக்கு மனைவியர் இருந்தாலும், அந்தப் பெண்களும் பொது நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்பதற்கு கூறப்படவில்லை. அவர்கள் எல்லாம் வீடுகளில் இருக்கின்ற மனைவியரே. ரிக் வேத காலகட்டத்தில் திருபணமான ஆரியப் பெண்களுக்கு இருந்த இடத்தையே சேவ பத்தினிகளுக்கு தேவலோகத்திலும் கொடுத்ததைக் காணலாம்.

வருணன்

ரிக் வேதத்தில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தேவன் வருணன் தான். தேவர்களுடையவும் மனிதர்களுடையவும் அரசு

னாகவே வருணன் துதிக்கப்படுகின்றான். இரு உலகங்களையும் பிரித்து ஆகாயத்தை மேல்நோக்கி உயர்த்தியதும், சொர்க்கத்தையும் பூமியையும் தனித்தனியாக வைத்ததும், நதிகள் கடலில் சென்று சேருவதும் வருணனின் சக்தியால் நடைபெறுவதாக கற்பித்தனர். சூரியன் ஆகாயத்தில் ஒளி வீசுவதும் சமுத்திரங்கள் கவிழ்ந்து ஒழுகாததும் அந்த சக்தியினால்தான் என்றும் நம்பினர்.

நதிகள் ஒழுகுவதும், சூரியன் ஒளிர்வதும், சமுத்திரம் நிரம்பாமல் இருப்பதுமாகிய உலக நிலையைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற வருணனைவிட, இந்திரன் படிப்படியாக புகழ் பெற்றது ஏன்? தஸ்யுக்களுடன் நடந்த சண்டையில், 'அடைக்கலம் தேடி வந்தவர்களுக்காகப் போர் செய்ய' இந்திரன் தயாரானதே அவனது புகழ் பெருகுவதற்குக் காரணம் என்பது கே. எம். பணிக்கர் கருத்தாகும்.: 14 வருணனை அசுரனாகவே ஆரம்ப காலத்தில் கருதினர் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது. படிப்படியாக வருணனின் சக்தி குறைந்து வருவதைக் காணலாம். அதர்வ வேதத்திலும் வலிமை குன்றிய தேவனாகவே வருணன் காட்சியளிக்கின்றான்.

இந்திரன்

இந்திரன், பூமியிலுள்ள மனிதர்களின் விஷயங்களிலெல்லாம் குறுக்கிடுகின்ற தேவனாகவே கற்பிக்கப்பட்டுள்ளான். அழகனான இந்திரனின் ஆயுதம் வஜ்ரம். இந்திரனின் தேரோட்டி வாயு. சோம பானத்தை மிகவும் விரும்புகின்ற இந்திரன் சில இடங்களில் சோமன் என்ற பெயரில் வருணிக்கப் பட்டுள்ளான்.

போர் விஷயங்களில் ஆர்வம் காட்டியதும் ஆரிய பாதுகாவலனாக செயல்படவும் செய்த இந்திரனை துதிக்கவும், இந்திரனின் திறமைகளை வாழ்த்தவும் செய்கின்ற ஏராளமான பகுதிகளை வேதங்கள் முழுவதிலும்

காணலாம். க்ருத்ஸமதன் என்ற ரிஷி ரிக் வேதத்தில் கூறுவதாவது:¹⁶

“யார் பிறக்கும் போதே முக்கியத்துவம் பெற்றவ வாகவும் சிறந்த திறமையுள்ளவனாகவும் தேவனாகவும், செயலினால் தேவர்களுக்கும் மேலானவனாகவும் தோன்றி னானோ, யாருடைய பலத்தால் வான் கோளங்கள் பயந்தனவோ, மக்களே! ஒரு பெரும் படையையுடைய அவரே இந்திரன்!

“யார் பூமியின் சலனத்தை மாற்றினாரோ, யார் சீறிப் பறந்து கொண்டிருந்த மலைகளை அடக்கி நிறுத்தி னாரோ, யார் வான மண்டலத்தை விரிவடையச் செய்தாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“யார் மேகங்களைப் பிளந்து சப்த நதிகளை ஒழுகச் செய்தாரோ, வலன் தடுத்து நிறுத்திய பசுக்களை யார் விடுவித்தாரோ, யார் இரு மேகங்களின் இடையில் அக்னியை உண்டாக்கினாரோ, மக்களே! போரில் எதிரிகளை வதைக்கின்ற அவரே இந்திரன்!

“யார் இந்த உலகங்களைக் கீழே விழாமல் செய்தாரோ, யார் குட்டை முடியுடையவர்களைக் குழியில மூடினாரோ, லட்சியத்தை வெல்லுபவனான யார் பகைவர்களின் வளர்ச்சியை ஒரு வேடனைப்போல கைகளுக்குள் அடக்கினாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“அந்த கோரனை ‘அவர் எங்கே?’ என்று மக்கள் கேட்பார்கள; அல்லது அவனைப்பற்றி ‘அவர் இலலை’ என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அவர் பயப்பட வைத்தே அழித்து விடுவார், பகைவர்களின் மூலதனத்தை. மக்களே! அவரை நம்புங்கள்; அவர்தான் இந்திரன்!

“யார் செல்வமுடையவனுக்கும், யார் தரித்திரனுக்கும், யார் இரந்து துதிக்கின்ற பிரம்மஜ்ஜனுக்கும் செல்வத்தை அனுப்பிக் கொடுக்கின்றாரோ, யார்

சோமத்தை அம்மிக் குழவியினால் சதைத்துப் பிழிந் டு எடுக்கின்றவனைக் காப்பாற்றுகின்றாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“குதிரைகள், பசுக்கள், கிராமங்கள், ரதங்கள், முதலானவை யாருடைய சொல்லுக்கு அடிபணிகின்றனவோ; சூரியன், உஷஸ் முதலியவற்றை யார் தோற்று வித்தாரோ; தண்ணீரை யார் பொழியச் செய்தாரோ; மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“சோர்ந்து நிற்கின்ற வான் கோளங்களும், உத்தமர்-அதமர் என்ற இருவகை பகைவர்களும் யாரைப் போற்றுகின்றார்களோ, ஒரே தேரிலிருக்கின்ற இருவர் யாரை நான்குவிதமாக அழைக்கின்றார்களோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“மக்கள் யாருடன் சேராமல் வெற்றி பெறுவதில் லையோ, போர் செய்கின்றவர்கள் தங்களைக் காக்கும் பொருட்டு யாரை அழைக்கின்றார்களோ, எல்லா உலகங் களுக்கும் பிரதிநிதி யாரோ, யார் தோல்வியுறாதவனையும் தோல்வியுறச் செய்வாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“தன்னைத் தானறியாத மிகப் பெரிய பாலிகளை யார் வஜ்ராயுதத்தில் வதைப்பாரோ, யார் தாழ்வுற்ற வனுக்கு உத்தம தர்மத்தைக் கொடுப்பதில்லையோ, யார் முடி கொண்ட அரசர்களை முடிப்பார்களோ, மக்களே! அவரே இந்திரன்!

“யார் மலைகளில் ஒளிந்த சம்பரனை 40ஆம் ஆண்டுகளில் கண்டுபிடித்தாரோ, திறமையோடு போர் புரிந்த அந்தத் தானவனை யார் கொன்று வீழ்த்தினாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“(சூரியனின்) ஏழு கதிர்களும், (மழை) பொழிபவனும் திறமை மிக்கவனுமான யார் ஏழு நகிகளை ஒழுகச் செய்

தாரோ; சொர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்ற ரவ்ஹீணனை யார் வஜ்ராயுதத்தால் வதைத்தார்களோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“வானுலகங்கள் யாரை வணங்குகின்றனவோ, மலைகள் யாருடைய பலத்தைக் கண்டு அஞ்சுகின்றனவோ, சோமபனும் திடகாத்திரனும் மின்னலுக்கு ஒப்பானவனும் வஜ்ராயுதத்தை உடையவனும் யாரோ, மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“சோமம் பிழிகின்றவனை, பிரார்த்திக்கின்றவனை, பாதுகாப்புக்கான ஏற்பாடுகளைச் சொல்லுகின்றவனை, துதிப்பவனை யார் காக்கின்றாரோ; யாரை நிலைத்து நிற்கக்கூடிய துதிப்பாடல்கள், யாரை சோமம், யாரை இந்த அன்னம் பெருக்குமோ; மக்களே! அவர்தான் இந்திரன்!

“பிழிகின்றவனுக்கும், பிரார்த்திக்கின்றவனுக்கும் அன்னத்தைக் கொடுக்கின்ற பகவான் துர்நடத்தையுள்ள வனானாலும் உண்மையானவன்தான். இந்திரா! நாங்கள் தங்களுக்கு விருப்பமானவர்கள் ஆவோம். அழகிய வீரத் தோடும் பெருமையோடும் நாள் தவறாமல் ஸ்தோத்திரம் சொல்லும்படி அருள் புரிய வேண்டும்!”

பராக்கிரமசாலியும் பகைவர்களை அழிப்பவனுமான இந்திரன் ஏராளமான அசுரர்களைக் கொன்றதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன. அஹி, ஸுஷ்ணன், சம்பரன், வலன், வருத்ரன் போன்றோர் இதில் அடங்குவர். சொர்க்கத்தில் நடைபெறும் போர்களிலும், பூமியில் மனிதர்களுடைய போர்களிலும் இந்திரன் தலைமை வகிப்பதாகப் பல இடங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்திரன் ஆற்றியுள்ள நீரைக் குறைத்து ஸுநாஸ் என்னும் அரசனின் படைகள் நதியைக்கடக்க உதவினார் என்றும்; ஸுஸ்ரவஸ் ஆதரவற்று நின்றபோது, தேர்ச் சக்கரத்தால் 20 அரசர்களுக்கும் 60099 போர் வீரர்களையும் அழித்தார் என்றும்

கூறப்படுகின்றது. தஸ்யுக்களோடு ஆரியர்கள் நடத்திய நெடிய போராட்டங்களுக்கு இந்திரன் உதவி செய்ததாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு 'போர் தேவன்' என்ற நிலையிலேயே இந்திர சங்கல்பம் வளர்ந்து வந்தது. தண்ணீரை விடுதலை செய்ததாலும் நல்ல விளைச்சல், அன்னம், பசுக்கள், குதிரைகள் போன்றவற்றைக் கொடுத்ததாலும் ஒரு 'விவசாயக் கடவுள்' என்ற சங்கல்பத்தின் குணமும் இந்திரனில் காணப்படுகின்றது. புகழ்ந்து பாடுபவர்களுக்கு செல்வமும் சொத்தும் அளிப்பதும் இந்திரனே என்று நம்பியிருந்தனர்.

அக்னி

ஒரு கடவுள் என்ற நிலையில் அக்னியின் மகிமை ஓரளவு ஏற்றுக் கொள்வதாய் இருந்தது. அக்னி, உண்மையாகவே வேத காலகட்டத்தில் ஆரியர்களுக்கு தினமும் பயன்படும் நிலையில் இருந்தது. சொர்க்கத்தில் சூரியனின் மிகுந்த ஒளியாகவும், ஆகாயத்தில் மின்னலாகவும், பூமியில் எரிகின்ற தீயாகவும் அவர்கள் அக்னியைக் கண்டனர். மேகங்களில் பிறந்து, மின்னல் பொறியாக பூமியில் சேரவும் செய்திருந்த அக்னி, மனிதர்கள் காண முடியாத வகையில் தன் உடலை மறைத்து வைத்திருந்ததாக சங்கல்பம். மாதரிஸ்வன், அக்னியை சொர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்கு கொண்டு வந்ததாக ஆரியர்கள் நம்பினர். 18

ரிக் வேதத்தில் பல ஸ்தோத்திரங்களில் அக்னி மரத்துண்டுகளிலிருந்து பிறப்பதைப்பற்றி கூறப்படுகின்றது. மாதரிஸ்வன் அக்னியை ப்ருகுவிற்கு கொடுத்த பின்னரே மீண்டும் அக்னியைப் பிறப்பிக்க முடிகின்றதென்றும் அவர்கள் கருதினர். கர்மையான தாடை எலும்புகளும், இளஞ்சிவப்பு நிறம் கலந்த தாடியும், பற்றி எரிகின்ற பறகளும் உள்ளவனாக அக்னியை வர்ணிப்பது, அக்னியின் இயற்கையான இயல்புகளை கிரகித்தலேயாகும். அக்னி பலவிதமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது:

“அக்னி, காட்டில் தாகம் கொண்டவர் போன்று ஒளிர் கின்றார்; தண்ணீர் போன்று ஒழுகுகின்றார்; தேர் க் குதிரையைப்போலே துள்ளிக் குதிக்கின்றார்; அந்தப் பொசுக்குகின்ற கிருஷ்ணவர்த்மா நட்சத்திரங்களால் புன் சிரிப்பது போன்ற சிரிப்பால் பிரகாசிக்கின்றார்.

அந்த ஒளி பொருந்திய அக்னி பல வடிவங்களாக விளங்குகின்றது; பூமியெங்கும் வளர்கின்றது. காய்ந்த வற்றை எரித்தும், வேதனைப் படுத்துபவர்களை கரியச் செய்தும், ஏராளமாகக் சூடிப்பது போன்றும், இடையனில் லாத ஒரு கால்நடையைப் போன்று தானாகவே மேய்ந்தும் நடக்கின்றது.”¹⁷ படிப்படியாக அக்னியைப் பற்றிய தெய்வ சங்கல்பம், ஆகாயத்தையும் பூமியையும் வேறுபடுத்துகின்ற ஒரு சக்தி என்ற நிலையிலும், தேவர் களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையிலுள்ள ஒரு மத்தியஸ்தன் என்ற நிலையிலும் உருவானதை டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.¹⁸ “ஹே அக்னியே! எங்களுடைய இந்த யாகத்திற்கு வருணனை வரச் செய்ய வேண்டும்; இந்திரனைத் தேவலோகத்திலிருந்து கொண்டு வருக; வான் மண்டலத்திலிருந்து மருத்துகளையும் கொண்டு வருக” “அக்னியை எனது தந்தையென நான் கருதுகின்றேன், அக்னி எனது உறவினரும் தலைவரும் தோழரும் என்று எண்ணுகிறேன்.”¹⁹

வீட்டின் தலைவன் என்ற நிலையிலும் அக்னிக்கு பழைய மனிதனின் சிந்தனைகளிலும் நம்பிக்கைகளிலும் இடமிருந்தது. இருட்டினைப் போக்குகின்றவனாகவும், கெட்ட ஆத்மாக்களையும் கெட்ட மந்திரவாதத்தையும் துரத்துபவனாகவும் பல சமயங்களில் அக்னியை வேதங் கள் குறிப்பிடுகின்றன.²⁰ அக்னியை வழிபடுவதை பல பிரச்சினைகளுக்கும் பரிகாரமாக நம்பிய பழங்கால மனிதன், நெய்யையும் பிற பொருள்களையும் அக்னிக்குச் சமர்ப்பித்தான்; அவற்றை அக்னி உண்பதாகவும் நம்பி னான் யாகாக்னியில் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற பொருள் களை சடவுள்களிடம் அக்னி சேர்த்துவிடும் எனவும்.

அவர்கள் கருதினர். “பலவானும் அழகிய செயல் புரிபவனுமான அக்னே! ஒலியைக் கேட்கின்ற பகவான் எங்களுடைய இந்த யாகத்தை தேவர்களிடம் சேர்த்தாலும்”²¹ என்று பிரார்த்திக்கும்போது இந்தப் பழைய நம்பிக்கையே வெளிப்படுகின்றது.

வேத காலத்தில் மனிதன் அக்னியைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தினாலும், அக்னியில் அவர்கள் ஏராளமான மூடக் கொள்கைகளையும் கண்டனர். உணவுகளை சமைக்கும் அடுப்பிலும் யாக வேளவிகளிலும் அக்னிக்குச் சமர்ப்பிக்கும் வழக்கம் உண்டானது. சில நேரங்களில் அக்னி அவர்களுக்கு நண்பனாகத் தோன்றியதென்றால், மற்ற சில நேரங்களில் பகைவனாகவும் அனுபவப்பட்டது. வழக்கத்திலிருந்த இதர பழங்கால நம்பிக்கைகளுடன் அக்னியோடு தொடர்புடைய உண்கங்களையும் அன்றைய மனிதன் இணைத்துப் பார்த்தான். அக்னியைக் கண்டு பயந்ததும், அதனுடன் நட்புக்கொள்ளுவதற்காக முயற்சித்ததும், ஆராதனைச் செய்ததும் இந்தச் சூழ்நிலையில்தான்

உஷஸ்

உஷஸ் (அதிகாலை) பெண் வடிவிலுள்ள ஒரு கடவுளாக வேத காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. உஷஸைப் புகழ்ந்து பாடுகின்ற 22 சூக்தங்கள் உள்ளன. வேதங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கும் ஒரே பெண் கடவுள் உஷஸ்தான். இயற்கையின் பிரதிபலிப்புகளுக்கு மனிதவடிவம் கற்பிக்கப்படுகின்ற முட்டாள்தனத்திற்கு ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டே உஷஸ். அக்னியைப் போன்றும் சூரியனைப் போன்றும் அழகானது உஷஸ் என்று ஒரு பகுதியில் கூறப்படும் போது, மற்றொரு பகுதியில் அழகின் உச்ச நிலையில் விளங்குவதாக உஷஸ் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்னியும் சூரியனும் பூஷணும் அஸ்வினி தேவர்களுமெல்லாம் உஷஸின் காமுகர்களாக சில பகுதி

களில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளனர். வைதீக இயலைப்பற்றி ஆழ்ந்து படிக்க முயற்சித்த அறிஞர் மக்டொனாலின் கருத்துப்படி, வேத காவியங்களில் அதிமனோகரமான ஒரு படைப்பே, உஷஸ் 22

இந்திரனைப் புகழ்கின்ற சூக்தங்களில் கருத்தும் சக்தியும் காணப்படுவது போன்று, உஷஸோடு தொடர்புடைய சூக்தங்களில் அத்தகைய புகழ்தல்கள் கிடையாது. எடுத்துக்காட்டாக, இந்திரனுக்கு சோமம் அர்ப்பணிப்பதைப் போன்று உஷஸிற்கு ஒருபோதும் சோமம் தந்ததாகக் காணப்படவில்லை. அழகைப் பற்றியும், அழகைப் பாதுகாப்பதைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்ற ஏராளமான பகுதிகள் உஷஸோடு தொடர்பு கொண்டு காணப்படுகின்றன. போர் தேவனான இந்திரனுக்கு அக்காலத்திய போர் வீரனின் லட்சணங்களை அளித்துப் பார்த்தது போன்று, யாக தேவனான அக்னிக்கு புரோகிதனின் லட்சணங்களைக் கொடுத்ததைப் போன்று, உஷஸிற்கு அன்றைய மனிதன் அக்காலத்திற்குரிய பெண்களின் லட்சணங்களைக் கொடுத்தான்.

வேத இலக்கியக்காரர்களின் கற்பனையில் இறந்த காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்குமிடையே பாகுபாடுகள் உருவாயின. வாழ்நாளின் முடிவிற்கு ஒரு நாளை அதிகரிக்கச் செய்வது அதிகாலையாகும். உஷஸ்ஸின் வருகை, ஒளியின் ஆட்சி, இருளைக் கண்டு பயந்த மனிதன் ஏற்றுக் கொள்வதாக இருந்தது. இரவின் கருநிறப் போர்வையை உஷஸ் மாற்றுகின்றதென்றும், கெட்ட கனவுகளைத் துரத்துகின்றது என்றும், துராத்மாக்களை ஓடச் செய்கின்றது என்றும் அவர்கள் நம்பினர். அழகிய வடிவம் கொடுக்கப்பட்ட உஷஸ் புன்னகை சிந்லுவதாகவும் பாடல்கள் பாடுவதாகவும் அழகைக் காட்டுவதாகவும் மார்பை வெளிக்காட்டுவதாகவும் எல்லாம் மனிதன் கூறிப்பித்தான்.

“உஷஸ் இருட்டினை, ஒரு சுவரக்காரனைப் போன்று வழிதது எடுக்கின்றது; மார்பகங்களை ஒரு பசுவின் மடியைப் போன்று வெளிப்படுத்துகின்றது; பசுக்கள் தொழுவத்திலிருப்பது போன்று கிழக்கு பாகத்திலிருந்து உலகுக் கெல்லாம் ஒளியைக் கொடுக்கின்றது; இருளை அகற்றுகின்றது.

“இவளுடைய மின்னுகின்ற ஒளி கிழக்குப் பகுதியில் காணப்பட்டு, பின்னர் அது பரந்து, கரும் பரப்பை தட்டி அகற்றியது. இந்தக் காற்றின் மகள் தன் வடிவை வேள்விகளில் தீபம் என்பது போன்று மினுக்கியது; முடிவில் மதிக்க இயலாத சூரியனோடு சென்று சேர்ந்தது.

“நாம் இவ்விருட்டின் மறுகரையை அடைந்து விட்டோம். தன் மகிழ்ச்சிக்காக இருளை விழுங்கிய இந்த சுந்தராங்கி ஒரு வசீகர நிபுணனுக்குப் பணம் கிடைத்ததைப் போன்று, சுய ஒளியினால் புன்னகை புரிகின்றாள்.”²³

வேதங்களில் ஏனைய சில பெண் தெய்வங்களைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதிநி ஒரு தேவதையாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு சூத்தத்தில்²⁴ சிந்து நதியை ஒரு தேவியாக வாழ்த்தியுள்ளனர். வருணனுக்கு படிப்படியாக ஏற்பட்ட கடவுள் ஸ்தானம் போல, ஒரு நதியாக இருந்த சரஸ்வதி படிப்படியாக வடிவம் பெற்று கல்வியின் கடவுளாக மாறுவதைக் காணலாம். காட்டின் தேவதையான அரண்யானி, பேச்சு வன்மையின் தேவியான வாக்கு ஆகியவையும் ரிக் வேதத்தில் காணப்படும் ஏனைய பெண் கடவுள்களே.

சூரிய தேவர்கள்

மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே சூரிய ஆராதனை உலகின் பல பாகங்களிலும் நிலவி வந்தது. சூரிய தேவனின் மற்றொரு வடிவம் என்ற நிலையில் மித்ரதேவனை

பழைய பெர்ஷியாவிலும் கிரீஸிலும் வழிபட்டு வந்ததற்கு ஏராளமான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.²⁵

வேதங்களில் மித்ரன் சில நேரங்களில் சூரியனாகவும் சில நேரங்களில் ஒளியாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. பழைய பெர்ஷியாவைப் போன்றே, எல்லாவற்றையும் பார்க்கக் கூடியவனும் உண்மையை விரும்பக் கூடியவனுமான ஒரு கடவுளாகவே மித்ரனை வேதங்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன. குடியேற்றக்காரர்களான ஆரியர்கள் தங்களோடு கொண்டுவந்த சூரிய ஆராதனையின் இன்னொரு வடிவமே மித்ரதேவன்.

பிரபல கடவுளான வருணனின் நண்பனாகவே மித்ரன் வேதங்களில் காணப்படுகின்றான். வருணனையும், மித்ரனையும் ஒன்றிணைத்தே பல சமயங்களிலும் வழிபாடு செய்யப்படுகின்றது. மித்ரன் பாவமன்னிப்புக் கொடுப்பவன் என்ற சங்கல்பமும் காணப்படுகின்றது. ஆனால், பிற்கால சூக்தங்களில் மித்ரன் அதிகாலை ஒளியினுடையவும், வருணன் இரவு கால வானத்தினுடையவும் கடவுள்களாக விளங்குவதையும் காணலாம்.

ஒரு தேவன் என்ற நிலையில் ஏறத்தாழ பத்து சூக்தங்களில் சூரியனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சூரியனால் ஏராளமான சக்திகள் உள்ளதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. “அவர் கீழே மனிதர்களைப் பார்க்கின்றார். தாவரங்களையும் உயிரினங்களான எல்லாவற்றையும் காக்கின்ற சூரியன், மனிதர்களுடைய பாவ புண்ணியங்களுக்கு தீர்ப்பு வழங்குகின்றார்.”²⁶ இவ்விதமான ஏராளமான குறிப்புகள் சூரிய ஆராதனையை விளக்குவதாக வேதங்களில் உள்ளன. உலகத்தைப் படைத்து காப்பவர் சூரியனேயென்றும், அவர் சர்வ வல்லமையுடையவரென்றும் கூறப்படுகின்றது. சூரியன், நடமாடும்-நிலைத்து நிற்கும் எல்லாவற்றினுடையவும் உயிர் என்றும் சங்கல்பம் உண்டு.

ஸவிதாவும் பூஷணும் வேதங்களில் காணப்படும் விஷ்ணுவும் ஒவ்வொரு சூரிய தேவர்களேயாவர். ஸவிதா லவப் பற்றி 11 சூக்தங்களில் புகழப்படுகின்றது. அதிகமாக எல்லா இடங்களிலும் சூரியனுடன் சேர்த்தே ஸவித்ரு கூறப்படுகின்றது. ஆனால், சில பகுதிகளில் சூரியனிலிருந்து வேறுபடுத்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இரவில் எதேச்சையாக தெரியக் கூடிய சூரியனே ஸவித்ரு வென்றும் ஒரு சங்கல்பம் உண்டு. மற்றொரு சூரிய தேவனான பூஷா, கால்நடைகளின் பாதுகாவலனும் மனிதனின் உற்ற நண்பனுமாகும்.

பிற்கால, கடவுள்களில் விஷ்ணுவுக்கு முக்கியமான ஒரு இடம் இருந்தாலும், வேதங்களில் விஷ்ணு புகழ் பெறவில்லை. விஷ்ணுவின் வடிவில் சூரியன் உலகங்களை யெல்லாம் தாங்கி நிற்பதாக ரிக்வேதத்தின் ஒருபகுதியில் கூறப்படுகின்றது.²⁷

அஸ்வினிகள்

இரட்டைப் பிறவியினராக கருதப்படுகின்ற அஸ்வினிகள் ஒளிக்கு அதிபதிகளாவர். 54 சூக்தங்களில் அஸ்வினிகள் புகழப்பட்டுள்ளனர். “காலையிலும் மாலையிலும் ஏற்படும் சந்தியாவேளையின் மங்கிய வெளிச்சமே இந்த தேவர்களின் சங்கல்பத்திற்கு ஆதாரமான இயற்கை பிரதிபலிப்பாக கருதப்படுகின்றது.”²⁸ காலை — மாலை சந்தியாவேளைகளுக்குப் பொருந்தும்வண்ணம் இரு அஸ்வினிகள் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. காலப் போக்கில் தாம்பத்திய வாழ்க்கை, தாம்பத்திய சுகம் ஆகியவற்றின் பாதுகாவலராகவும், தேவர்கள் — மனிதர்களின் வைத்தியராகவும் கற்பனை விரிந்தது.

சோமன்

போதையின் தாயகமான சோமரசத்தை ஒரு கடவுளாக உருவகப்படுத்தி சித்தரிக்கின்ற பாகங்களை வேதங்கள் முழுவதிலும் காணலாம். அடுத்த அத்தியாயத்தில்

இவ்விஷயம் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. போதைப் பொருள் தருகின்ற மயக்க நிலையை திவ்ய அனுபூதியாகவும் பலருக்கும் கிடைக்க இயலாத உள்முக தரிசனமாகவும் தவறாகக் கருதுகின்ற பகுதிகளை ஏராளமாகக் காணலாம்.

பல தடவை கூறப்பட்ட வேதகால கடவுள்கள் இன்னும் உண்டு. வாத அதாவது வாயு (காற்று), மருத்துகள் (பயங்கரமான சூறாவளிக் காற்றின் கடவுள்கள்) அலறும் ருத்திரன் போன்ற இந்தக் கடவுள்களெல்லாம் ஒருவருக் கொருவர் புகழ் குறைந்தவர்களே.

போட்டியிடும் கடவுள்கள்

ஒன்றுக் கொன்று அதிக இடம் பெறுவதற்காகவும் அங்கீகாரத்திற்காகவும் சக்திக்காகவும் போட்டியிடுகின்ற கடவுள்களையே ரிக் வேதத்தில் காண முடிகின்றது. ஒவ்வொரு பிரபல கடவுள்களும், மற்ற கடவுள்களுக்குரிய திறமைகளும் சக்தியும் தனக்குண்டு என்று நிலை நிறுத்து வதற்காக முயற்சிப்பதைக் காணலாம். ஒரு கூட்டம் கடவுள்களின் அராஜகக் காலமென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற இந்தக் காலகட்டத்தில் பல பிரபல கடவுள்களும் வீழ்ச்சியுற்று வருவதையும் மற்றும் சில கடவுள்கள் பலம் பெற்று வருவதையும் காணலாம்.

பல கடவுள்களை வணங்கி வந்த ஆரிய கோத்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியிட்டதனாலும் சண்டையிட்டதாலும் ஏற்பட்ட பிரதிபலிப்பே இந்தக் கடவுள்கள். ஒவ்வொரு கடவுளையும் வணங்கி வந்தவர்கள், தாங்கள் வழிபடும் கடவுள் மட்டுமே உலகம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்கின்ற ஒரே கடவுள் என்று நம்பிய ஆரிய நம்பிக்கை சம்பிரதாயத்தை ஹீனோத்தியிஸம் (Henotheism) என்று மாக்ஸ் மூல்லர் அழைக்கின்றார். துதி செய்பவரின் பக்தி, ஆராதனைக்கு ஆட்படுகின்ற கடவுளின் புகழை அதிகரிக்கச்

செய்கின்றது. “வருணனே தேயு, வருணனே ப்ருத்வி வருணனே ஆகாயம், உலகமும் அதற்கு அப்பாற்பட்டது மெல்லாம் வருணனே” என்று கூறும் போது இந்த உணர்வுதான் தெளிவாகின்றது. தேவர்களின் அற்புதமான குறுக்கீடுகள் மானிட வாழ்க்கையைக் காத்தருளும் என்ற நம்பிக்கையே இந்த பிரார்த்தனைகளுக்குமற்றொரு அடிப்படை.

ரிக்வேதத்தில் நான்காம் மண்டலத்தில் 42 ஆம் சூக்தத்தில் வருணன் கூறுவதாவது: “நானே அரசன்; நாடு என்னுடையது; தேவர்களெல்லாம் எனக்குக் கீழானவர்களே; எல்லோருக்கும் உயிரளிப்பது நானே; வருணனின் சட்டங்களைப் பின்பற்றறுங்கள்; மனிதர்களின் மிகவும் உயர்ந்த வீடுகளில் நான் ஆட்சி செய்கின்றேன். ராஜாவான வருணனே...நான். ஹே இந்திரா! நான் வருணன்; விரிந்த கம்பீரமான— அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட இரு உலகங்களும் என்னுடையதே. அறிவு நிரம்பிய ஒரு கர்த்தாவான நான் எல்லா பொருள்களையும் படைத்தேன். காற்றையும், பூமியையும் நிலைநிறுத்துவது நானே. ஓடுகின்ற தண்ணீரை நான் பெருக்கினேன். ஆகாயத்தை புனிதமான அதன் இடத்தில் நான் நிலைநிறுத்தினேன். அதிதியின் மகனான நான் மூன்று பகுதியான உலகைப் பரவச் செய்தேன்.”

தொடர்ந்து இந்திரன் தன் சிறப்பைப்பற்றி வருணித்துக் கூறுவதாவது: “போரில் துன்பம் நேரிடும் போது குதிரை வீரர்களான மனிதர்கள் என்னையே அழைக்கின்றனர். பலம் மிக்க நானே அதிக பலத்தால் போரை மூர்ச்சையடையச் செய்யவும் தூள் பறக்கச் செய்யவும் செய்கின்றேன். இவற்றையெல்லாம் நான் செய்ததும் உண்டு. தேவர்கள் அனைவருடைய சக்தியும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தாலும் தோல்வியடைய முடியாத என்னை தடை செய்ய இயலாது. ஆகுதிகளாலும் துதிப்பாடல்களாலும் எனக்கு மதம் ஏறும் போது ஆசாரங்கள் பயந்து நடுங்குகின்றன.”

ஒவ்வொரு கடவுளை வணங்குகின்றவர்களும் தங்களுடைய உபாசனா சக்திகளை மற்ற கடவுள்களைவிட பிரபலம் அடையும் விதத்தில் காட்டுவதுடன், அந்தக் கடவுளை உலகம் முழுவதையும் ஆளும் அரசனாகவும் காண்கின்றனர். கடவுள்களின் இந்தப் போட்டியில் சில கடவுள்கள் வளர்ந்து பலம் பெற்றனர்.

வேதங்களில் பலம் குறைந்த கடவுள்களில் ஒருவராக இருந்த விஷ்ணு பகவத் கீதை உருவான காலத்தில் சர்வ சக்தி பெற்றவனாக சித்தரிக்கப்பட்டதும் இது போன்றே யாகும். பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணன் (விஷ்ணு) கூறுவதாக கீதையில் ஆசிரியர் எழுதிய பாகத்தைக் கவனியுங்கள்:

“நான் தீஹாமம்; நான் யாகம்; நான் ‘ஸ்வதா’ என்ற வாழ்த்துரை; நான் மருந்து; நான் மந்திரம். நான் நெய்; நான் தீ; நான் ஹவிஸ்.” (பகவத் கீதை, 9:16)

“இந்த உலகின் தந்தையும், தாயும், பாட்டனும், கர்மங்களுக்குப் பலனை அளிப்பவனும், தெரிய வேண்டிய பொருளும், புனிதமான பொருளும் ஓம்காரமும், ரிக் வேதமும், சாமவேதமும், யஜுர் வேதமும் நானே” (பகவத் கீதை, 9 : 17)

இந்தச் சூழ்நிலை ஆரம்பிப்பது வேத கால கட்டத்தில் தான், இதனை ஒரே கடவுள் வாதமாக டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணனைப் போன்றவர்கள் விளக்கம் தருவதில் குழப்ப மொன்றுமில்லை. அதே சமயத்தில் பல கடவுள்களின் ஆதிக்கத்தில், “கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம” (எந்தக் கடவுளுக்கு நாம் ஹவிஸ் அர்ப்பணிக்க வேண்டியது?)²⁹ என்ற மலைப்பும் எழுகின்றது. தஸ்யுக்களை தோல்வியுறச் செய்த ஆரியர்களின் முக்கிய போர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுத்த அன்னியோன்யத் தொடர்பு, பல கடவுள்களும் ஒன்றுசேர்வதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியது. சுருக்கமாகக் கூறினால், ஒவ்வொரு கடவுளையும் படைக்கும் கர்த்தாவாகவும் உலகை கட்டுப்படுத்துபவர்

ஆகவும் எண்ணிய ஆரிய கோத்திரங்களின் இயற்கைச் சூழ்நிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம், அவர்களுடைய கடவுள்களின் சக்தியையும், அதிகாரத்தையும் கூட்டவும் குறைக்கவும் செய்தன.

ருத நம்பிக்கை

பிற்கால குடியேற்றங்களில் ஏற்பட்ட தோல்வி ஆரியர்களின் பழைய கடவுள் கற்பனைகளை மங்கச் செய்தன. எல்லாம், நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒரு பாதை வழியாகவே இயங்குகின்றதென்றும், கடவுள்கள் கூட அதற்கு உட்பட்டவர்களே என்றும் சிலர் எண்ண ஆரம்பித்தனர். பொருள்களின் கதி என்னும் பொருள்படும் சொல்லே ருதம்.⁸⁰ உலகின் கதி-கதியின்மையைப்பற்றி சிறப்பான அறிவில்லாமலிருந்த பழங்கால மனிதன், பகலும் இரவும் மாறி வருவதையும் சூரிய-சந்திரர்களின் சலனத்தையும் ருதுக்களின் மாற்றத்தையும் கவனித்து சில புதிய எண்ணங்களையடைய முயற்சித்ததை இங்கே காணலாம். மனித வாழ்க்கையின் சிறிய காலகட்டத்திலிருந்து பார்க்கும் போது தோன்றுவதுபோல நடைபெறுவதல்ல பூமியின் சலனங்கள் என்று இன்றைய மனிதனுக்கு விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையால் அறிய முடிகின்றது. ஆனால், கோத்திர வாழ்க்கையை நடத்தி வந்த பழங்கால ஆரியர்களுக்கு அந்த நினைவு எழவேண்டும் என்பதில்லையல்லவா!

ருத சங்கல்பத்திற்கு உண்டாகிய முக்கியத்துவம், கடவுள்களின் பலக்குறைவாக கணிக்கப்பட்டது கவனிக்கத்தக்கது. “உஷஸ் ருதத்தின் வழியை, அதைப்பற்றி முன்பே அறிந்திருந்ததைப்போன்று பின்தொடருகின்றது. அவன் ஒருபோதும் எல்லைத் தாண்டி செல்வதில்லை. சூரியன் ருதத்தின் வழியாகவே சஞ்சரிக்கின்றான்.”⁸³ இந்த

உணர்வைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற ஏராளமான எடுத்துக் காட்டுகளை ரிக் வேதத்தில் காண இயலும். “மருத்துகள் வெகுதொலைவல் ருதத்தின் இடத்திலிருந்தே வருகின்றன”³² “விஷ்ணு ருதத்தின் கர்ப்பமாகும்”³³ “ருதத்தின் காரணமாகவே தேயு, ப்ருத்விகள் அந்த நிலையிலிருக்கின்றன”³⁴ போன்ற கற்பனைகளில் கடவுள்களின் பலவீனமும் விதி பற்றிய நம்பிக்கையும் ஆதரவற்ற உணர்வும் படிப்படியாக ஆரிய கோத்திரங்களை விழுங்குவதை நம்மால் காண இயலும்.

மந்திரத்திற்கு கட்டுப்படுகின்ற கடவுள்கள்

தஸ்யுக்களைக் கீழடக்கியும் புதிய பூமிகளைக் கையடக்கியும் வந்த ஆரிய கோத்திரத்தினர்களுக்கிடையில் காலப் போக்கில் ஆதரவற்ற உணர்வும், உலக சக்திகளின் பக்கபல உணர்வும் வளர்ந்து வந்தது. நோய்கள், போர்களினால் ஏற்படும் தோல்விகள், மரணம், தீமைகள் போன்றவற்றின் முன்னர் ஆதரவற்ற நிலையிலிருந்த மனிதன், இயற்கை சக்திகளோடு எதிர்த்துப் போராட தன்னால் இயலாது எனக் கருதத் தொடங்கினான். உலக வடிவில் உருவான பிரச்சினைகளை தந்திரங்கள் மூலம் நிவர்த்திச் செய்ய முயற்சித்தான். எண்ணங்களுடையவும் சண்டைகளுடையவும் குரல் ஓயத் தொடங்கிய போது கடவுள்கள், பேய்கள், ராட்சசர்கள் போன்றோரை வயப்படுத்துவதற்காக வித்தைகளும் மந்திரவாதமும் வளரத் தொடங்கியது. மந்திரங்களால் கடவுள்களை மகிழ்ச்சியுறச் செய்யலாம் என்றும், அதன் மூலம் காரிய சித்தியைப் பெறலாம் என்றும் அவர்கள் கருதினர். அக்கால கட்டத்தில் தந்திரசாலிகளான பார்ப்பனர்கள், ஆதரவற்ற மனிதனை- கடவுளை வயப்படுத்துவதற்குரிய குறுக்கு வழிகளான மந்திரங்கள் மூலம் கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தனர். அதர்வ வேதம் முழுவதும் இந்த மாந்திரீக வித்தை

களே காணப்படுகின்றன. துர்மந்திரவாதத்திற்கெதிரான சத் மந்திரவாதம், வரமளிக்க விரும்பாத கடவுளின் அருகில் சென்று சேவைசெய்து காரியங்களை நிறைவேற்றுதல்.....இதுவே அதன் கீதம்!

கடவுள்கள் மந்திரங்களுக்கு உரியவைமென்றும், மந்திரங்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டும் உரியதென்றும் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. தொடர்ந்து வேதங்களும் அதிலுள்ள மந்திரங்களும் பார்ப்பனர்களைத் தவிர வேறு யாரும் படிக்க முடியாத விதத்தில் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தச் சட்டங்களில், பார்ப்பனரல்லாத சூத்திரன் எழுத்தைப் படித்தால்தொலைவில் நீக்கி¹ நிறுத்த வேண்டுமென்றும், சூத்திரன் சுடுகாட்டிற்கு ஒப்பான வனென்றும், வேதம் கேட்ட சூத்திரனின் காதில் ஈயமும் அரக்கும் உாக்கி ஊற்ற வேண்டுமென்றும், வேதம் உச்சரித்த சூத்திரனின் நாலை அறுக்க வேண்டுமென்றும், வேதம் படித்த சூத்திரனின் இதயத்தைப் பிளக்க வேண்டுமென்றும்³⁵ வேதத்தின் அதிபர்களான ஆரியர்கள் நிபந்தனை விதித்திருந்தனர்.

□

References

- | | | |
|-----------------------|------------|----|
| 1. ரிக்வேதம், மண்டலம் | 2, சூக்தம் | 14 |
| 2. „ „ | 4, „ | 2 |
| 3. „ „ | 2, „ | 15 |
| 4. „ „ | 2, „ | 15 |
| 5. „ „ | 2, „ | 15 |
| 6. „ „ | 2, „ | 16 |
| 7. „ „ | 2, „ | 16 |
| 8. மேற்படி | | |

9. H. D. Griswold, The Religion of RIG VEDA (Mangalore, 1923), P.88.
10. Ibid.
11. Ibid P.90.
12. யாத்திராகமம் (பைபிள்), 20 : 4.
13. குபா, சிந்து, ஸுஸர்த்து, விதஸ்தா, அஸிக்னி, வர்ஷணி, விபாஸ், ஸுதுத்ரி, சரஸ்வதீ, யமுனா போன்றவை ரிக்வேதத்தில் காணப்படும் முக்கிய நதிகள். கங்கை நதி பிற்காலத்தில் பாரதத்தின் புண்ணிய நதியாக கணிக்கப்பட்டாலும், கங்கையைப்பற்றி ரிக்வேதத்தில் ஒரே ஒரு முறையே கூறப்பட்டுள்ளது.
14. கே.எம். பணிக்கர், (முன்னுரை) வள்ளத்தோளின் ரிக்வேத சம்ஹிதை, (திருச்சிவ பேரூர், 1955) P, 16
15. ரிக்வேதம், மண்டலம் 2, சூக்தம் 4.
16. THE RELIGION OF THE RIG VEDA, P.163
17. ரிக்வேதம், மண்டலம் 2, சூக்தம் 12.
18. ராதாகிருஷ்ணன் 'பாரதிய தர்சனம்', முதல் பகுதி (கோழிக்கோடு, 1972), P.62
19. ராதாகிருஷ்ணன் 'பாரதிய தர்சன'த்தில் எழுதிய பாகமே இது; ரிக்வேதம் X—70-11; ரிக்வேதம் X—7-3.
20. ரிக்வேதம் VII—15-2; IV—1-9; III—1-7; III—5-1; I—94-5; VII—43-32; X—88-2.
21. ரிக்வேதம், மண்டலம் III, சூக்தம் 2
22. Macdonell, VEDIC MYTHOLOGY IN GRUNDRISS (Strassburg, 1897), P.46.
23. ரிக்வேதம், மண்டலம் I, சூக்தம் 92.
24. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, 75—2, 4, 6.

25. Higgins, Godfrey, ANACALPS'S : AN ENQUIRY INTO THE ORIGIN LANGUAGES, NATIONS AND RELIGIONS, Vol. II, (London,1827) P. 99.
26. ரிக்வேதம், மண்டலம் VII, சூக்தம் 60
27. ரிக்வேதம், மண்டலம் I, சூக்தம் 154, 1-2 .
28. ராதாகிருஷ்ணன், 'பாரதீய தர்சனம்', முதல் பகுதி (கோழிக்கோடு 1975), P.61
29. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 121
30. ஆங்கிலத்தில் 'rhythm' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளோடு நெருங்கி வருகின்ற ஒன்றே இது.
31. ரிக்வேதம், மண்டலம் I, சூக்தம் 24
32. ,, ,, I, ,, 21
33. ,, ,, I, ,, 156
34. ,, ,, X, ,, 121
35. "சூத்ரமக்ஷரஸம் புக்தம் தூரத:பரிவர்த்த்யேய";
 "பக்யூஹவா ஏதத் சமசானம் யச்சூத்ர
 அஸ்மாத் சூத்ரஸம் பேனாத்த்யே தவ்யம்";
 "அஸ்யவேத முபச்ருண்வத: த்ரபுஜதுப்யம்
 ச்ரோத்ர ப்ரதிபூரணம்";
 "உச்சாரணே ஜிஹ்வாச்சேத நாத்";
 "தாரணே ஹ்ருதய விதாரணம்".

சோமரசமும் சுராபானமும் வேதங்களும்

வேத காலகட்டத்தின் முக்கிய போதைப் பொருள் கள் சோமரசமும் சுராபானமும் ஆகும். ஆரியர்களால் ஒதுக்க முடியாத ஒரு மயக்க மருந்தாக சோமரசம் திகழ்ந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சீனர்களைக் கருப்புத் தீனி பாதித்தது போன்றோ அதற்கும் மேலாகவோ சோமபானம் வேத காலத்திலிருந்த ஆரியர்களை ஆதிக்கம் செய்தது என்பதற்கு ஏராளமான தெளிவுகள் உள்ளன. வேத காலத்தில் ஆரியர்கள் பயன்படுத்திய மிகவும் சக்திவாய்ந்த போதைப் பொருள் சோமம்தான். வேதங்களில் காணப்படும் வர்ணனைகளிலிருந்து கஞ்சாவே சோமம் எனத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. வேத காலத்தில் பரவியிருந்த மதுவகையே சுராபானமும். சுரா, சோமத்தின் சிறப்பைப்பற்றியும் அது அளிக்கின்ற மாயத்தாற்றத்தைப் பற்றியும் வேதங்கள் முழுவதிலுமிருந்து நமக்கு விவரங்கள் கிடைக்கின்றன.

இயற்கை சக்திகளுக்கும் பூமியிலுள்ள பகைவர்களுக்கும் நடுவில் நிலைத்து நிற்பதற்கும் கீழடக்குவதற்கும் தேவையான தாகத்தை, வேத காலகட்டத்திலுள்ள பழங்கால மனிதர்களை ஆனந்த மயக்கம் அடையச் செய்வதற்கு அவர்கள் கண்டுபிடித்த போதை மருந்துகளால் இயன்றது. இந்தப் பைத்தியக்கார மாய அவஸ்தையை ஒரு திவ்ய அனுபூதியாக அவர்கள் கருதியது இயல்பான நிலையே. உடலோடு தொடர்புடைய இந்த மாய பிரமை, தேவையற்ற கற்பனைகள் உருவெடுக்கும் சூழ்நிலைக்குக்கொண்டு சென்றது.

விட்னி (Whitney)யைப் பற்றி எழுதிய டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் இதை தெளிவாக்கிக் கூறியுள்ளார்: “இயற்கையின் அற்புதமான சக்திகளையும் பிரதிபலிப்புகளையும் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டிருந்த சரளமான இயல்புடைய ஆரியர்கள், ஆத்மாவை நசாகப் படுத்தி உயர்த்துவதற்கும், சாதாரண நிலையில் செய்ய முடியாத செயல்களைச் செய்வதற்குமுரிய ஊக்கமும் திறமையும் மனிதர்களுக்கு உருவாக, கற்காலிகமாக ஒரு வகை வெறி ஏற்படுத்த ஒரு திரவத்திற்கு முடியுமெனக் கண்டதோடு, அதை திவ்யமான ஏதோ ஒன்று என கருதத் தொடங்கினர். உள்ளே செல்கின்ற மனிதர்களுக்கெல்லாம் தெய்வீக சக்தி அளிக்கின்ற ஒரு தேவதையாக அவர்களது நோக்கில் அந்த பானம் தெரிந்தது. அந்த பானத்தை எடுக்க பயன்படும் செடி அவர்களைப் பொறுத்தவரை மூலிகைகளின் அரசனாகவும், அதிலிருந்து மதுவைத் தயாரிக்கும் செயல் புனிதமான ஒரு யாகமாகவும், அதற்காகப் பயன்படுத்துகின்ற உபகரணங்கள் பூஜைக்குரிய பொருள்களாகவும் கருதப்பட்டன. இந்த ஆராதனை முறைகள் மிகவும் பழமையானவையென்று பெர்ஷியன் குறிப்புகளில் அதனைப் பற்றி காண்கின்ற சொற்களால் தெளிவாகின்றன. எனினும், இந்திய பூமியில் வந்து சேர்ந்தபின்னர் அதற்கு ஒரு புதிய உயிர் வந்ததாக காணப்படுகின்றது.”¹

ரிக்வேதத்தில் ஏறத்தாழ 120-க்கு மேற்பட்ட சூக்தங்கள் சோமததையோ சோம தேவனையோ வாழ்த்துபவையாகும். சூக்தங்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு இடத்தை நிர்ணயிப்பதென்றால், ரிக்வேதத்தில் மூன்றாவது இடத்தை சோமத்திற்கு (சோமதேவன்) அளிக்கலாம்.

சோமபானம் அழியாத தன்மையைக் கொடுக்குமென்றும், ‘ஒளி’யை நோக்கிக் கொண்டு செல்லுமென்றும் சில சூக்தங்களை தெரிவிக்கின்றன. தேவர்களை அறிவதற்கும் சோம பானம் உதவி செய்யும். “நாங்கள் சோம

பசனம் செய்தொம். தேவர்களானோம், ஒளியில் நுழைந்தாம்; தேவர்களைக் கண்டோம்” என்று ரீக்வேதத்தை எழுதியவர்களில் ஒருவர் கூறுகின்றார்.² சோமம் அதாவது கஞ்சாவை இந்திரன் அரைத்துக் கலக்கிக் குடித்தபோது அவருக்கு உண்டான போதையைப் பற்றி கூறப்படுவதாவது: “இந்திரன் விஸ்வரூபனைக் கொன்றான்; அதனால் விஸ்வரூபனின் மகனான த்வஷ்ட்ர சோமத்தைத் திருடினான். இதை யறிந்த இந்திரன் ஓடிச் சென்று த்வஷ்ட்ரவின் கையிலிருந்து சோமத்தை தட்டிப் பறித்துக் குடித்தான். இதன் போதை இந்திரனின் உடல் முழுவதும் பரவியது. இந்திர வீரியம் ஒவ்வொரு அங்கங்களின் வழியாக வெளியேறியது. கண்களில் ஒளி குன்றியது. முக்கு வழியாக வீரியம் சோர்ந்து போனது. முகத்தின் சக்தி மறைந்தது. காதுகள் கேட்கும் திறனை இழந்தன. சுகலம் நஷ்டப்பட்டது. சிறுநீர் வழியாக விந்து வெளியேறியது. அவ்வாறு இந்திரன் தன்னுடைய பகைவனான நமுசியோடு சேர்ந்து சஞ்சரித்தான்,”³.

அதிக சக்தியும் பைத்திய நிலைக்கு அருகில் கொண்டு செல்லக்கூடியதுமான ஆபத்தான நிறைந்த இந்தப் போதை மருந்து வேதங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ரிஷிகளுக்கு மிகவும் பயன்பட்டதாக கருதவேண்டியுள்ளது. உணர்வு இழச்சின்ற நிலைமையிலுள்ள பிரமை ஆத்ம அனுபூதியாக தவறாகக் கருதப்பட்டது. போதை மருந்தும் தெய்வீகானுபூதி என்கிற பிரமையும் இதுபோன்று மற்ற பலநம்பிக்கைகளிலும் சங்கல்பங்களிலும் கலந்து காணப்படுகின்றன. பேர்ஷியன் குறிப்புகளில் காணப்படும் ஹயோமா (Haoms) கிரேக்கர்கள் வழிபட்டுவந்த டயோனிஸஸ் (Dionysos) என்பவற்றிற்கும், சோமத்திற்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமை கவனிக்கத்தக்கது. சோமத்திற்குக் கடவுள் தன்மை உண்டு என்றும் மருத்துவ சக்தி உண்டென்றும் பழங்கால ஆரியர்கள் கருதினர். சோமம் முடவர்களை நடக்க வைக்குமென்றும் குருடர்களுக்குப் பார்வையளிக்குமென்றும் அவர்கள் நம்பினர்.

சோம கொடியிலிருந்து திரவத்தைப் பிழிந்தெடுக்கும் போது பாடுவதற்குரியவையே சோம சூக்தங்கள். சோமத் திடமிருந்த பக்தி, வருணனே சோமன் என்று கூறும் விதத்தில் வளர்ந்தது. ரிக் வேதத்தில் பின்வரும் சூக்தம் இந்த பக்தியை வெளிப்படுத்துகின்றது:

“சோமா! அரசனும் வருணனுமான உன்னுடைய வையே கர்மங்கள். விசாலமும் கம்பீரமுமே உன்னுடைய தேஜஸ். சோமா! நீ அன்பு நிறைந்த உறவினன் போன்று செயல்படுகின்றாய்; சூரியன் போன்று பெருகுகின்றாய்!

“சோமா! அரசே! உன்னுடைய தேஜஸ் தேயுவில் எவையோ, பூமியில் எவையோ, மலைகளில் எவையோ மூலிகைகளில் எவையோ, தண்ணீரில் எவையோ அவற்றோடு எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பகவான் மனம் தெளிந்தார், எங்களின் ஹவிஸ்களைக் கைக் கொண்டாலும்!

“சோமா! நீ சிறந்த தலைவனாகின்றாய்; நீ அரசனாகின்றாய்; வருத்ரசூதனன் ஆகின்றாய். உனக்குத் தான் மிகச்சிறந்த யாகம்.

“சோமா! துதிப் பாடல்களில் விருப்பமுள்ள வனஸ்பதியான பகவானுக்கு எங்களுடைய வாழ்க்கை விருப்பமானது என்றாய், நாங்கள் இறந்து போக மாட்டோம்!

“சோமா! வயதான வேள்வி கர்ததாவுக்கும் இளைஞனுக்கும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செல்வத்தை பகவான் கொடுக்கின்றார்.

“சோமா! அரசனே! பகவான் எங்களை எல்லா ஆபத்துகளிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டும். உங்களைப் போன்றவர்களின் நண்பர்களை அழிப்பதில்லையே!

“சோமா! ஹவிஸ் கொடுப்போரை சுகம் பெறச் செய்து பாதுகாப்பதல்லவா பகவானின் அருகாமை. அன்னால்எங்களைக் காப்பாற்றி அருளுக!

“சோமா! நீ இந்த யாகத்தையும் ஸ்துதியையும் ஏற்று எழுந்தருளி வருக. எங்களுக்கு அபிவிருத்தி வரச் செய்க!

“சோமா! வாக்குத் திறமைபெற்ற நாங்கள் உன்னைத் துதிகளால் வளர்த்துகின்றோம். அங்கே எங்களுக்கு நல்ல சுகம் அளிக்க வந்து சேருக!

“சோமா! நீ எங்களுக்கு செல்வத்தைப் பெருகச் செய்வாயாக; நோய்களை நீக்க. சம்பத்தைத் தருக. திறமையை அதிகரிக்கச் செய்க. நல்ல நண்பர்களைத் தருக.

“சோமா! பசுக்கள் புல்தரையிலிருப்பது போலவும், மலரிதன் சொந்த வீட்டில் இருப்பது போலவும் நீ எங்களுடைய இதயத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டும்!

“சோமா! எங்களுடைய சுகத்திற்காக யார் துதிக்கின்றார்களோ, அவனை கவிஞனும் நிபுணனுமான பகவான் அனுக்கிரசித்து அருள வேண்டும்!

“சோமா! நீ எங்களை சாபத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். எங்களுடைய பாவத்தையும் நீக்க வேண்டும். எங்களுக்கு சுகத்தை அளிக்கின்ற நண்பனாகவும் இருக்க வேண்டும்!

“சோமா பெருகுவதாக; உன் வீர்யம் எங்கும் தங்கி நிற்கட்டும். அன்னம் தந்தருளுக!

“சோமா! பகவான் எல்லா அணுக்களுடனும் சேர்ந்து பெருக. நல்ல உணவை ஏராளமாகத் தந்து எங்களை பலம் பெறச் செய்கின்ற நண்பனாகுக!

“சோமா! பாலும் சோறும் வீரியமும் எல்லாம் எதிரிகளை அழிப்பவனான பகவானுக்குச் சேரட்டும். சொர்க்கத்தில் ஏராளமான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பகவான் எங்களை மரணத்திற்கு ஆட்படுத்தட்டும்!

“சோமா! ஹவிஸால் பூஜிக்கப்படுவதல்லவா பகவானின் தேஜஸ். அளையெல்லாம் (எங்களுடைய)வேள்வியை சூழ்ந்து நிற்கட்டும். வீட்டை அபிவிருத்திச் செய்கின்ற, துன்பங்களிலிருந்து கரையேற்றுகின்ற நல்ல வீரர்களைப் பெற்ற, புத்திரர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற பகவான் (எங்களின்) வீட்டிற்கு வந்துசேர வேண்டும்.

“சோமன் ஹவிஸ் கொடுப்பானுக்கு பசுவனைக் கொடுக்கின்றான்; சோமன் பாய்ந்து செல்லும் குதிரையைக் கொடுக்கின்றான்; சோமன் செயல்களை திறம்பட புரிபவனும் வீட்டிற்குச் சிறந்தவனும் யாகம் செய்வோனும் உண்மையானவனும் சந்தையையே மேன்மைப்படுத்துபவனுமான புத்திரனைக் கொடுக்கின்றான்!

“போர்களில் திறமையானவன், படைகளில் வலிமையை வரவழைப்பவன், சொர்க்கத்தின் தலைவன், மழை பொழிவிப்பவன், திறமையைக் காப்பவன், யாகங்களுக்குச் செல்பவன், நல்ல இருப்பிடமும் நல்ல புகழுமுடையவன், வெற்றிவாகை சூடுபவன்— தித்தகைய உன்னை நினைவுகூர்ந்து சோமா! நாங்கள் உதையின்பம் கொள்ளுகின்றோம்!

“சோமா! நீ இந்த மூலிகைகளையெல்லாம் படைத்தாய். நீ தண்ணீரைப் படைத்தாய் பசுக்களைப் பிறப்பித்தாய். நீ பரந்த வான மண்டலத்தின் அகலத்தை அதிகரித்தாய். நீ ஒளியின் மூலம் இருளைப் போக்குவித்தாய்!

“பலவானான சோமதேவனே! திருவுள்ளம் கொண்டு செல்வத்தை எங்களுக்கு அளிப்பாயாக! உனக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படுவதில்லை. இது கூட்டத்தினருடைய வீரியமும் எங்களுடைய கட்டுப்பாட்டில் அல்லவா. நீ போரில் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!”⁴

சோமம் என்ற செடி

தெய்வீகத் தன்மை கொடுக்கப்பட்டு ஆராதிக்கப்பட்டு வந்த சோமத்தைப் பிழிந்தெடுத்து பானம் செய்வது மகத்தான ஒரு செயலாக கருதப்பட்டு வந்தது. செடியிலிருந்தே சோமம் எடுக்கப்பட்டதற்கு தெளிவான குறிப்புகள் வேதங்களில் உள்ளன. ஸவுத்ராமணி யாகம் நடத்த சோமத்தின் எல்லா லட்சணங்களையும் விவரித்து யஜுர் வேதத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. கருசாவே சோமம் என்பது தெளிவாகவே தெரிகின்றது.

“மலைப் பிரதேசங்களில் வளருகின்ற, தொங்குகின்ற சிகரங்களும் ஹரிவர்ணமும் உள்ள” சோமத்தை எவ்வாறு குடிக்கத்தக்க பக்குவத்தில் பிழிந்தெடுத்து சுத்தம் செய்வதென்றும் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மலைப்பிரதேசங்களிலுள்ள பாறை நிறைந்த இடங்களிலேயே சோமம் பயிராவதாக யஜுர் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ள ‘ஸஷ்ப’ என்ற வார்த்தைக்கு இளம்புல் துளிர் என்பதே பொருள். இந்தச் செடியைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து சுத்தமான தண்ணீரில் ஒவ்வொரு நாளாக மும்முன்று தடவைகளும், ஒன்று இரண்டு மூன்று என்ற வரிசைப்படி பசும்பாலில் ஒவ்வொரு நாளாக மூன்று தடவைகளும் சுத்தம் செய்து அரைத்துக் கெக்கிக் குடித்தால், வீரியம் பெருகுவதுடன் அதிக போதையும், உண்டாகுமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே சோமம் திரவ வடிவைப் பெறுகின்றது. வேதங்களில் சோமம் எனக்கூறப்படுகின்ற கஞ்சா, ஆயுர்வேத விதிகளில் ஒரு முக்கிய மூலிகையாகவும், சுறுசுறுப்பை அளிக்கின்ற பொருளுமாகவும் கருதப்பட்டது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

ஸவுத்ராமணி யாகத்திற்காக ஸோமம் தயாரிப்பதைப் பற்றி சதபத பிராமணம் கூறுவதாவது :

“சோமத்தைக் கொண்டு வந்து முதல்நாள் இரவு முழுவதும் நீரிலிட்டு வைத்து மறுநாள் காலையில் எடுத்து நீரைக்களைந்து நன்றாகக் கழுவி எடுக்கவேண்டும். இந்த சுத்திக்கு ஆஸ்வினம் என்று பெயர்.

“இரண்டாவது நாள் இரவிலும் நீரிலிட்டு வைத்து விட்டு மறுநாள் மதியம் எடுத்து நன்றாகக் கழுவி எடுக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்தின்று இரண்டாவது சுத்திக்கு ஸாரஸ்வதம் என்று பெயர்.

“மூன்றாவது இரவிலும் இதுபோன்று தண்ணீரை விட்டு சுத்தம் செய்ய வேண்டும். மூன்றாவது சுத்திக்கு அய்ந்தரம் என்று பெயர்.”⁵

தனக்காகவும் தன்னுடைய இடத்திற்காகவும் அத்வர்யுக்கள் ஆஸ்வினத்தையும்; ஹோதா, பிரம்மா, மைத்ரா, வநணன் போன்றோர் ஸாரஸ்வதத்தையும்; யாகம் செய்கின்ற யஜமான் அய்ந்தரத்தையும் பருகவேண்டுமென கூறப்பட்டுள்ளது.⁶

சோமத்தைப் பாலால் சுத்தப்படுத்துவது பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் நாள் ஒருபசுவின் பால் கொண்டு சுத்தம் செய்யவேண்டும்; இரண்டாவது இரவில் இரண்டு பசுக்களின் பாலைக் கொண்டும்; மூன்றாவது இரவில் மூன்று பசுக்களின் பாலாலும் சுத்தி செய்ய வேண்டும்.⁷

பூமியிலுள்ள மனிதர்களைப் போன்றே, அவர்களுடைய கற்பனைகளில் கடவுள்களும் ஸோமபானத்தை விரும்புகின்றனர். இந்திரன் சோமபானம் செய்ததாகவும், சோமத்தைக் கொடுத்து இந்திரனை மகிழ்ச்சியுறச் செய்ததாகவும் உள்ள ஏராளமான சூத்தங்களை ரிக்வேதத்தில் காணலாம். கஞ்சாவின் போகையில் கற்பனைகளுக்குச் சிறகுகள் முளைத்தன; கற்பனை உலகம் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது. கடவுள்களுடையவும் தேவர்களுடையவும் பின்னணியிலுள்ள ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத சூழ்நிலை உருவானது இவ்வாறுதான்.

போர்க் காலங்களில் உற்சாகத்தை ஊட்டுகின்ற பொருளாகவும் சோமத்தைப் பார்ப்பதுண்டு. சாதாரண நிலையில் செய்ய இயலாத பல விஷயங்களையும் கஞ்சா வின் போதையில் செய்ய முடிந்தது. படை வீரர்களுக்கு தேவைக்கேற்ற அளவு மது வழங்கப்பட்டதன் தெளிவே இது. சோமத்திற்காக ஆரியர்கள் தஸ்யுக்களுடன் போரிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. தவிர்க்க முடியாத அளவில் வேத காலத்தில் ஆரியர்கள் சோமத்தில் (கஞ்சா விற்கு) அடிமையாகியிருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஆரியர்களுக்கு அடி பணிந்திருந்த புருரவஸ் போன்ற ஆரியரல்லாதவர்களுக்கும் அவர்கள் சோமத்தைக் கொடுத்தனர்.

சுரா பானம்

வேதங்களில் கூறப்படும் சுரா ஒரு மது வகையாகும். சுராவைத் தவிர மற்ற மதுவகைகளைப் பார்ப்பனர்கள் குடிக்கக் கூடாது என போதாயன தர்ம சூக்தத்தில் கூறப் பட்டுள்ளது.⁸ தானியங்களைப் பொடித்துக் கலக்கி புளிக்க வைத்து தயாரிக்கின்ற மதுவே சுரா. சுராவைத் தயாராக்கி தெளிய வைத்து எடுத்த பின்னர் மீதியை ஒதுக்கிவிட வேண்டுமென ஸாயண பாஷ்யத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளது.

சுராவின் சிறப்பைப்பற்றி சதபத பிராமணம் கூறுவ தாவது:

“சுரா பரிசுத்தமாக்குகின்றது. ஸரதனை பரிசுத்த னாக்கியதல்லவா! பரிசுத்தமான சுராவைத் தெளிய வைத்து வேறுபடுத்துகின்றனர். இதனைப் புரிந்துகொண்டு ஸவித்ராமணி யாகத்தைச் செய்தனர்”⁹

அமரத்தன்மையும் சோமரசமும்

மரணம் மனிதனை எக்காலத்திலும் அயரவைக்கவும் அச்சுறுத்தவும் செய்தது. மரணத்தை வெல்லவும் அமரத்

துவத்தை கைப்பற்றவுமான ஆசை எல்லா பழைய மதங்களிலும் காணப்படுகின்றது. வேதத்தில் அமரத்துவம் அடைவதற்கான ஆசை பலவித மந்திரங்கள் மூலமாகவும் சூக்தங்களாலும் வெளிப்படுகின்றது. அழியாத தன்மையை (அமரத்துவம்) கைவரச் செய்யும் திவ்ய மூலிகையாக சோமத்தைக் காண்கின்ற பல பாகங்களும் உள்ளன. பின்வரும் சோம சூக்தத்தைக் கவனியுங்கள்:

“எங்கே நித்ய ஒளி உண்டோ, எந்த உலகில் சூரியன் இருக்கின்றானோ, அந்த அழிவில்லாத உலகத்தில் ஹே சோமா! என்னை நிறுத்துவாய்!

“விவஸ்வானின் புதல்வன் எங்கே அரசனாக வாழுகின்றானோ, சொர்க்கத்தின் ரகசிய இடம் எங்கேயோ, இந்த சக்தி மிக்க நீர் உள்ளது எங்கோ, அங்கே என்னை இருக்கச் செய்க!

“மூன்றாவது சொர்க்கத்தில் வாழ்க்கை எங்கே சுதந்திரமோ, உலகங்கள் எங்கே திவ்யமானவையோ அங்கே என்னை இருக்கச் செய்க!

“எங்கே சுகமும் ஆனந்தமும் உண்டோ, எங்கே சந்தோஷமும் திருப்தியும் வாழ்கின்றதோ, எங்கே எங்களுடைய ஆசை நிறைவேறுமோ அங்கே என்னை இருக்கச் செய்க!”¹⁰

சோமரசத்தின் போதை, அபூர்வ உள் காட்சிகளாகவும் இதய ஒளியாகவும், முடிவில்லாத உள்முக தரிசனமாகவும் கருதப்பட்டது. உலக சக்திகளுக்கு முன்னர் வியப்படைந்த வேத கால மனிதன் சோமத்தை ஒரு அபூர்வப் பொருளாகக் கருதினான். பலவித பாவனைகளுக்கும் மாயத் தோற்றங்களுக்கும் சோமம் (கட்டா) காரணமாக அமைந்தது.

References

1. Whitney. JOURNAL OF AMERICAN ORIENTAL SOCIETY, III 292 (பாரதீய தர்சனத்தின் முதல் பகுதி; டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் எழுதியது. பக். 62, 63)
2. ரிக் வேதம், மண்டலம் III, சூக்தம் 48.
3. சுக்ல யஜுர் வேதீய சதபத பிராமணம், 7-3-2-1, 2, 3 'இந்தியாவில் வர்ணாஸ்ரமம்' என்ற நூலில் திருவங்காடு சி. கிருஷ்ண குறுப்பு எழுதியது, பக். 66)
4. ரிக் வேதம், மண்டலம் I. சூக்தம் 91.
5. சதபத பிராமணம், 12-8-2-8, 9. 10.
6. மேற்படி, 12-8-2-23, 24.
7. மேற்படி, 12-8-2-11.
8. போதாயன தர்ம சூத்ரம், 1-1-10.
9. சதபத பிராமணம், 13-8-1-16.
10. SACRED BOOKS OF THE EAST, VEDIC HYMNS Part I, P.20.

யாகங்கள்-வேதங்களில்

சம்ஹிதைகளும் பிராமணங்களும் சேர்ந்த வேதங்களில் யஜுர்வேதமே யாகங்களைப்பற்றியும் யாகம் செய்கின்ற முறைகளைப்பற்றியும் விளக்குகின்றது. கடவுளை மகிழ்ச்சியுறச்செய்கின்ற பலி சம்பிரதாயத்தின் மற்றொரு வடிவமே யாகம். இயந்திரத்தனமானபுரோகிதவாதத்தின் இயல்புடையதே யஜுர்வேதம் பிரதிபலிக்கின்ற மதம்'' என்றும், இந்துயஜுர்வேத மந்திரங்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஏதாவதொரு பொருளுக்காக வேண்டி நடத்துகின்ற சாதாரண பிரார்த்தனைகளின் மறுபதிப்புமட்டுமே என்றும் இந்துமத விளக்கவுரையாளர்களில் முக்கியமானவரான டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன், அவருடைய 'பாரதீயதர்சன' த்தில் கூறித்தப்புகின்றார். யஜுர்வேதத்தில் விவரிக்கப்படுவதும், இந்துப் பண்டிதர்கள் வெளிப்படுத்திச் காட்டத் தயங்கி நிற்பதுமான விஷயங்கள் எவை? யஜுர்வேத முறையை அனுசரித்து பார்ப்பனப் புரோகிதர்கள் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக நடத்தி வந்த யாகங்கள் எவ்விதமானவை? இவற்றை அறிவதற்குரிய உரிமை நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. கடவுள் கூறியதாகவும் ரிஷிகள் கூறியதாகவும் பழைய நாகரிகத்தின் சின்னமாகப் பாவிக்க வேண்டியதென்று கூறப்படுகின்ற வேதங்களிலுள்ள யாகங்கள், மனித மனசாட்சியை வேதனைப்படுத்தவும் நடுக்குறவும் செய்பவையாகும். அக்னியில் நெய்யை அர்ப்பணம் செய்து நடத்துகின்ற யாகம் முதல் மனிதனை அக்னி குண்டத்தில் எறிந்து நடத்துகின்ற யாகங்கள் வரை பலதரப்பட்ட யாகங்கள் நிலவி வந்ததாகக் காணப்படுகின்றன. இந்த யாகங்கள் ஒவ்வொன்றும்

அக்காலத்தில் நிலவியிருந்த நர்பிக்கைகளையும் ஆச் சாரங்களையும் புரோகிதத் தன்மையின் ஆதிக்கத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாகும். எல்லா யாகங் களுடைய தலைமைப் பொறுப்பும் உரிமையும் பார்ப்பனர் களுடையதே என்று சதபத பிராமணம் விளக்கிக் கூறுகின்றது.² புரோகிதன் ஆதிக்கம் செலுத்திய காலம் இது. யாகம் நடத்தும் வேளையில் சொல்லுகின்ற மந்திரங்களை விளக்குகின்ற சாமவேதம் இயற்றப்பட்டது. அஸ்வமேதம், கோமேதம், நரமேதம், ஸர்வமேதம் போன்ற யாகங்கள் நடைபெறத் தொடங்கின.

அஸ்வமேதம்

அரசரின் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்த ஏற்பட்டதோடு அதற்கு அரசியல், மத சம்பந்தமான அங்கீகாரம் கிடைப் பதற்காகவும் நடத்தப்பட்ட யாகமே இது. யஜுர் வேதத் தின் சதபத பிராமணத்திலும், வாஸஜனேயி சம்ஹிதை என்று சொல்லப்படுகின்ற சுக்ல யஜுர் வேதத்தின் சம்ஹிதைப் பகுதியிலும் அஸ்வமேதம் வருணிக்கப் பட்டுள்ளது.

முதல் கட்டமாக கரிய நிறக் குதிரை ஒன்றை அவிழ்த்து விடுவார்கள். படை வீரர்களும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குதிரைகளும் இந்தக் குதிரையைப் பின்பு தொடர்ந்து செல்லும். குதிரை சுதந்திரமாக சுஞ்சரிக்கும். இது பிற அரசர்களுக்கு விடப்படும் பெரிய சவாலாகும். யாராவது குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டினால், அது அரசரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான சவாலாக கருதப்பட்டதுடன், பலப் பரீட்சையோ போரோ செய்யவேண்டிய சூழ்நிலையும் உருவாகும் அரசரும் அரசியும் ஏறத்தாழ ஒரு வருடம் யாக கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பர். முடிவில் அவிழ்த்து விடப்பட்ட குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவர். அதற்குப் பின்னரே உண்மையான அஸ்வமேதம் நடக்கும்.

யாகத்திற்கான குதிரை அழகானதும் ஒரு வயது பருவமுடையதும் ஆயிரம் பசுக்களின் விலையுள்ளதும் சிறந்த குணாம்சங்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்க வேண்டுமென யஜுர் வேதிய சதபத பிராமணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁴ தொடர்ந்துள்ள பகுதிகளும் சதபத பிராமணத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

அத்வர்யு, பிரம்மா, உத்காதா, ஹோத்ரு போன்ற புரோகிதர்களோடும், ஸபதவியரான வாவாதா, பரிவ்ருக்தா போன்றவர்களோடும் யஜமானான சொந்த கணவனோடும், நானூறுக்கும் மேற்பட்ட பலதரப்பட்ட இளம் பெண்களோடும் சேர்ந்து, எல்லாவித ஆடம்பரங்களுடனும் ரதி சிந்தனையுடனும் யாகசாலையில் கிழக்கு வழியாக யஜமான் மனைவி நுழைந்தாள்.

யஜமானன் மனைவியை யஜமானே கொன்று கிடத்திய குதிரையின் மேலே தள்ளி, கட்டிப் பிடித்து படுக்கும் படிச் செய்த பின்னர், “சொர்க்க சுகத்தை அனுபவித்துக் கொள்’ என்று கூறுகின்றான். தொடர்ந்து சுகிப்பாடல்களிடையே யஜமான் மனைவிக்கும் இறந்த குதிரைக்கு மிடையே சம்போகம் நடைபெறுகின்றது.⁵ இந்தச் சூழ்நிலையில், ‘ஹே அஸ்வம்! என்னிடத்தில் வருக. உன்னுடைய சுகலததை நான் என்னில் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன். உன்னுடைய சுகலத்தால் என்னை கர்ப்பவதியாக்க வேண்டும்’ என்ற பொருள் படுகின்ற சுலோகத்தை யஜமான் மனைவி கூறுவதாக சுகல் யஜுர் வேதத்தின் மஹீதர பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.⁶ குதிரையும் ராஜபதனியும் இவ்விதமாக இருக்கும் போது, யஜமானாகிய அரசன் காம உணர்வுடன் சில ரிக்குகளை சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான்.

புரோகிதனான அத்வர்யு, இந்தச் சூழ்நிலையில் அரசனின் மனைவியிடம் காம சக்தியுடன், ‘குமாரி! ஹயே! ஹயே! குமாரி! யகா! ஸகவ்ஸதந்திகா’ என்று கூறுவார். அதற்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் குமாரி

‘ஹே! அத்வர்யோ! ஹயே! ஹயே! அத்வர்யோ! யகோஸகவ் ஸகுந்தக’ என்று கூறுவார்.⁷

தொடர்ந்துள்ள பகுதிகளை, ஸாயண பாஷ்யத்தை பின்பற்றி ‘இந்தியாவில் வர்ணாஸ்ரமம், என்ற நூலில் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழி பெயர்த்து சேர்த்துள்ளதை இங்கே தடுகின்றோம்:

“அதற்குமேல் மற்றொரு புரோகிதனான பிரம்மா* ராஜகுமாரியை நோக்கி, ‘ஹயே! ஹயே! மஹிஷி! உன் தாயும் தந்தையும் முளைத்து வருகின்ற மரத்தின் கிளைகளாகும்’ என்று கூறுகின்றார். ராஜகுமாரிக்கு நூறு இளவரசிகள் பரிசாரகர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் பிரம்மாவை நோக்கி, ‘ஹயே! பிரம்மாவே! உங்கள் தாயும் தந்தையும் வளர்ந்த மரத்தின் உச்சியிலாகும்’ என்று பதிலளித்தனர்.”⁸

அதற்குமேல் மற்றொரு புரோகிதனான உத்காதா, அரசியின் ஸபத்னியான வாவாதாவை நோக்கி, “ஹயே! ஹயே! வாவாதாவே! இந்த யஜமான் மனைவியுடைய...” என்று பதிலளிக்கின்றார்; அவருக்கு நூறு கூத்திரியப் பெண்கள் பரிசாரகர்களாக இருந்தனர்.

அவர்கள் உத்காதாவினை நோக்கி, ‘உத்காதாவே! ஹயே! ஹயே! உத்காதாவே! தாங்கள் குதிரையுடைய’⁹

வேறொரு புரோகிதனான ஹோத்ரு, அரசியின் மற்றொரு பரிவ்ருக்தாவுடன் இவ்வாறு கூறவும் அதற்கு அவளுடைய பரிசாரகர்களான நூறு சூத்திரப் பெண்மணிகள் பதிலளிக்கவும் செய்வதே இந்தப் பிராமணம்.¹⁰

* மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான பிரம்மா அல்ல; நான்கு ரித்வி பாகங்களைச் சேர்ந்த ஒருவரே இங்கே கூறப் படுகின்ற பிரம்மா.

** இந்த மந்திரங்களுடைய அர்த்தங்கள் தெளிவில்லாததால் அங்குமிங்கும் சில மொழிபெயர்ப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

க்ஷத்ரா பலாகலியுடன் இது போன்றே கூறவும் அதற்கு அவளுடைய பரிசாரகர்களான க்ஷத்திரியர்களின் தூய ஆசைநாயகிகள் பதிலளிப்பதும் ஆனதே இந்த பிராமணம். ¹¹

கடைசியாக இங்கே கூறியவை யெல்லாம் சகல பலன்களையும் அளிப்பதாகும். அஸ்வமேதத்தால் சகல பலன்களும் சித்திக்கின்றன. எல்லா வாக்குகளாலும் சகல விருப்பத்தையும் நாம் அடையலாம்..... என்று கூறிக் கொண்டு, அந்தப் பெண்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ராஜகுமாரியை குதிரையின் மேலிருந்து எழுப்பி விடுகின்றனர். அவர்களில் சில பெண்கள் 'ததிக்ராவ்ணோ, அகாரிஷம்' என்ற ரிக்கினை சுசும் அனுபவித்த ராஜகுமாரியை நோக்கி கூறுகின்றனர். ¹²

இதுவே மகத்தானதெனக் கூறப்படும் அசுவமேதத்தின் முக்கிய சடங்கு. தொடர்ந்து யாக அசுவத்தை அக்னியில் சுட்டு எடுப்பதோடு அசுவமேதம் முழுமைப் பெறும்.

அசுவமேத (யாக) த்திற்கான பலி மிருகத்தைக் கட்டுகின்ற யூபங்களை தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் பல முறை கண்டுபிடித்துள்ளனர். அசுவமேதத்தை சரியான முறையில் செய்ததன் பழங்கால எஞ்சிய பாகங்களை முதலில் கண்டுபிடித்தவர் இந்திய அரசின் தொல்பொருள் வகுப்பின் 1958 வரை இணை இயக்குநராக இருந்த டி. என். ராமச்சந்திரன் என்பவரே. டேராடூனுக்கு 30 மைல் மேற்கேயுள்ள ஜகத்க்ராம் என்ற யமுனை நதி தீரத்திலுள்ள கிராமத்தில் செய்த அகழ்வாராய்ச்சியின் போது அஸ்வமேதத்திற்காகத் தயாராக்கிய மூன்று வேதிகளின் எஞ்சிய பகுதிகள் கிடைத்தன. இந்த அகழ்வாராய்ச்சியைப் பற்றி புகழ்பெற்ற மனித இயல் அறிஞரான டாக்டர் ஏ. அய்யப்பன் கூறுவதாவது:

• ஜகத் கிராமத்தில் கண்டெடுத்த வேதிகளின் வடிவ முப் செங்கற்களின் அளவும் பிறவும் சிறப சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவை போல இருந்தன. வேதியின் வடிவம் கழுகின் உருவை ஒத்திருந்தது. அஸ்வமேதம் நடத்திய சக்கரவர்த்தியின் பெயர் சீலவர்மன் (கி. பி. 300). இரண்டாவது அஸ்வமேத மேடையிலுள்ள செங்கற்களின் மேல் வட்டவடிவில் சுலோகங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் யுகசைலேஸ்வரன் என்ற யுகேஸன் என்ற வர்ஷ கண்யனென்னும் அரசனைப்பற்றி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. பாணினி விஸரித்துள்ள கோத்திரங்களில் 69 ஆவது கோத்திரமே வ்ருஷ கணகோத்ரம். ப்ருஹத் சம்ஹிதையில் விஷ்ணு முதல் 12 யுகேசர்களின் விவரங்கள் உள்ளன. வ்ருஷகண கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த சக்கரவர்த்தி அசுவமேதம் நடத்தியதால் பரிசுத்தனாகி விஷ்ணு முதலான யுகேஸ்வரர்களுக்குச் சமமாக விளங்கினான் என அந்த ஸ்லோகங்கள் கூறுகின்றன.”¹³

டாக்டர் அய்யப்பன் தொடர்ந்து கூறுவதாவது: “செங்கற்களின் மேல் செதுக்கப்பட்டுள்ள சில ஸ்லோகங்களின் பொருளாவது: ‘யுகசைலாதிபனும் யுகேஸ்வரனுமான சீலவர்மனின் அஸ்வமேதத்தின் செங்கல்லே இது.’

“வ்ருஷகண கோத்ரஜனும் போன சந்ததியில் ஆறாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவனுமான சீலவர்ம அரசன் நடத்திய நான்காவது அசுவமேதத்தின் மேடையே இது.” [‘போண’ என்பது வம்ச ஸ்தாபகனின் பெயரா அல்லது அந்த வம்ச அரசர்களில் பலருக்கும் இருந்த பெயரா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.]

இமாலயப் பகுதியிலுள்ள பலம் பொருந்திய கிரிஜன் சக்கரவர்த்தியாக சீலவர்மன் இருக்கலாமென்றும், ஆரிய மல்லாத ஆந்திர அரசர்களும் ஏனையோரும் ஜாதியில் உயர்வு கிடைப்பதற்காக வேள்விகள் நடத்தியது போல, சூலவர்மனும் தன்னுடைய சமுதாய கீர்த்திக்காக அசுவ

மேதத்தை பலமுறை செய்திருக்கலாமென்றும் திரு
ராமச்சந்திரன் கருதுகின்றார். 14

அசுவமேதத்தின் சடங்குகளைப்பற்றி முன்பே எழுதி
யிருக்கின்றேன். 'காழ்னி- அசுவமேதம் நடந்த பழமை
யான நகரம்' என்ற கட்டுரையில் டாக்டர் அய்யப்பனும்
அசுவமேதத்தின் ஓரளவு வடிவத்தைத் தருகின்றார். அவர்
எழுதியிருப்பதாவது:

“பலியிடுவதற்காகக் குறிப்பிட்டுள்ள குதிரையுடன்
வேறு மூன்று குதிரைகளையும் பூட்டிய ஒரு தேரில்
தலைமை புரோகிதனான அத்வர்யுவும் மற்றொருவனும்
சேர்ந்து ஒரு குளத்திற்குச் சென்று குளிப்பாட்டுகின்றனர்.
அங்கிருந்து யாக சாலையை நோக்கித் திரும்புகின்ற
குதிரையை அரசரின் மனைவியர் ஏற்று, அதன் உடலில்
மூன்று இடங்களில் நெய்யைத் தேய்க்கின்றனர். பின்னர்
மந்திர சகிதம் அதன் கழுத்திலும் தலையிலும் வாலிலும்
தங்க மணிகளைக் கட்டுகின்றனர். முதல் நாள் நைவேத்தி
யத்தை அதற்கு உண்ணக் கொடுக்கின்றனர். நைவேத்தி
யத்தை அது உண்ணாமலிருந்தால் தண்ணீரில் எறிகின்
றனர். அதன்பின்னர் யூபத்தின் அருகில் புரோகிதர்கள்
தத்துவ சம்பந்தமான உரையை நிகழ்த்துகின்றனர்.
பின்னர் அவர்கள் குதிரையைப் புகழ்கின்றனர். புல்லின்
மேல் துணியை விரித்து, அதன்மேல் பொன்னை வைத்து
குதிரையைக் கொல்கின்றனர். கொன்ற குதிரையைச் சுற்றி
ராணிமார் 9 முறை பிரதட்சிண்மாகவும் அப்பிரதட்சிண்
மாகவும் வருகின்றனர். பின்னர் அரசரின் பட்டத்துராணி
குதிரையின் அருகே படுக்கின்றாள். புரோகிதன் குதிரை
யையும் ராணியையும் ஒரு துணியினால் மூடுகின்றான்.
குதிரையின் லிங்கத்தால் ராணி யோனி ஸ்பர்சம் செய்
கின்றாள். தவறான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி
ராணியை மோசமாகப் பேசுகின்றான். ராணியின் ஆதர
வாளர்கள் அதே வடிவில் பதிலும் அளிக்கின்றனர். ராணி
யைத் தோழிமார் குதிரையில் அருகிலிருந்து எழுப்புகின்

றனர். ஒவ்வொரு சூழ்நிலையைப் பொறுத்தும் புரோகிதர்கள் அதற்கான மந்திரங்களை சொல்லிக் கொண்டு இருப்பர். பொன், வெள்ளி, மணி வெண்கலம் முதலான உலோகங்களால் செய்த கத்திகளைக் கொண்டு அரசிகள் குதிரையைத் துண்டுகளாக வெட்டுகின்றனர். குதிரையின் உள்ளேயிருந்து கொழுப்பை எடுக்கின்றனர். குதிரையின் ரத்தத்தைப் பக்குவம் செய்து, மற்றைய நிவேதனங்களுக்குப் பின்னர் தேவதைகளுக்கு அர்ப்பணிக்கின்றனர். பிரஜாபதிக்கு ஆடுகளை அர்ப்பணிக்கும் சடங்குகளைச் செய்வதற்கு முன்பாக புரோகிதர்கள் தத்துவரீதியிலான விவாதங்களை நடத்துகின்றனர். தேவதைகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதற்கு முன்பு வேறு பல பொருள்களையும் அர்ச்சனை செய்கின்றனர்.

“பின்னர் அரசர் சிங்கம் அல்லது புலியின் தோல்மீது அமர்கின்றார். அரசரின் தலையில் பொன்னை வைக்கின்றனர். அதற்கு மேலாக காளையின் தோலைப் பிடிக்கின்றனர். அரசர் மூன்று நாள் கள இடைவிடாமல் சடங்குகள் செய்யவேண்டும். மூன்றாவது நாள் சடங்குகளுக்குப் பின்னர் அரசர் ஸ்நானம் செய்கின்றார்.”¹⁵

வேத விதிகளின்படி, மேற்கூறிய சடங்குகளோடு அஸ்வ மேதத்தை ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக இந்து அரசர்களை நடத்தி வந்தனர். ராமாயணத்தின் கற்பனை நாயகனான ஸ்ரீராமன் நடத்தியதாக கூறப்படும் அசுவமேத (யாக)மும் இதுவேதான். வரலாற்றில் தெரிந்தவரையில் வேதவிதிகளோடு அசுவமேதம் நடத்திய கடைசி இந்து அரசன் ஜெயப்பூர் நகரை நிறுவியவனான ஜெயசிம்மன் (கி. பி. 1734-35) தான்.¹⁶

பெண்களுக்கு நேராக வைதீக பார்ப்பனர்கள் நடத்திய கொடூரமான மற்றொரு யாகவிதி ‘பவுண்டரீகம்’ அதாவது ‘அய்காஹிக மகாப்ரதம்’. ஏறத்தாழ 80 வருடங்களுக்கு முன்பு தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பார்ப்பனர்கள் இந்த யாகத்தை நடத்தினர்.

கோமேத[யாக]ம்

பசுவைக் கொன்று, கொல்லப்பட்ட பசுவின் நெய்யை இறந்து போன முன்னோர்களுக்காக சமர்ப்பிக்கச் செய்கின்ற யாகமே கோமேதம்.¹⁷ யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட பசுவின் இறைச்சியை யாகத்தில் பங்கு பெற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து உண்ணவும் செய்தனர்.

யஜுர் வேத பாஷ்யமான தைத்திரீய பிராமணத்தில் காளைகளையும் பசுக்களையும் பயன்படுத்தி நடத்தப்பட்ட யாகங்களைப்பற்றி விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எத்தகைய லட்சணங்களுள்ள காளைகளையும் பசுக்களையும், எத்தகைய கடவுளுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. திருட்டுக் காளையை விஷ்ணு விற்கும், கீழ்நோக்கிக் கொம்புள்ள காளையை இந்திரனுக்கும், நாசவேலை செய்யும் காளைகளை வருதனுக்கும், கருப்பு நிற பசுவினை பூஷணுக்கும், சிவந்த நிற பசுவினை ருத்ரனுக்கும் பனியாக யாகத்தில் அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென கூறப்பட்டுள்ளது. பசுவும் காளையும் புனித விலங்குகளென்றும், அதனால் அதை கண்டிப்பாக உண்ண வேண்டுமென்றும் ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூகதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁸

பிற்காலத்தில் பசுவை ஒரு புனித விலங்காகக் கருதி ஆராதித்து வந்தாலும், வேத கால கட்டத்தில் பசுக்களை உணவுக்காகவும் மற்ற காரணங்களுக்காகவும் கொல்வது சர்வசாதாரணமாக நடைபெற்றது என்பதற்கு ஏராளமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. ரிக்வேத சூக்தங்கள் இதற்கு முக்கிய ஆதாரமாகும். இந்திரன் ஓரிடத்தில் கூறுகின்றான்: 'அவர்கள் எனக்காக பதினைந்து, இருபது காளைகளை சமையல் செய்தனர்.'¹⁹ அக்காலத்தில் வாள் அல்லது மழை உபயோகித்து பசுக்களைக் கொன்றதாக ரிக் வேதம் மூலம் தெரிகின்றது.²⁰

பசுக்களைக் கொல்வது பாபமென்று கருதுகின்ற இக்கால இந்துக்களில் சிலர், பசுக்களைக் கொல்வதை

வேதங்கள் தடை செய்திருந்ததாக சொல்லப்படுகிறது. அவர்களின் வாதத்தின் காரணம் என்னவென்பதை கவனிக்கவேண்டும். ரிக்வேதம் முதல் மண்டலம் 164ஆம் சூக்தத்திலும், நாலாம் மண்டலம் முதல் சூக்தத்திலும், ஏழாம் மண்டலம் 69ஆம் சூக்தத்திலும், பத்தாம் மண்டலம் 87ஆம் சூக்தத்திலும் பசுவைப்பற்றி 'அவத்ய' என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்பதே அவர்களுடைய வாதம். வார்த்தைகளை, அவை உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையிலிருந்து மாற்றி நிறுத்தி அவர்கள் கூற்றை நிரூபிக்கும் முயற்சியே இதில் காணப்படுகின்றது. இதில் முதல் ரிக்வேத நாம் பரிசோதித்துப் பார்ப்போம். அது பின்வருமாறு:

“கன்றை விரும்புகின்ற அந்த தனவதி முத்தம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்; அவத்யயான இவள குதிரைகளுக்காகப் பால் சுரக்கட்டும்; அவள் மகத்தான நலனுக்காகப் பெருகட்டும்.”²¹ பால் கொடுக்கின்ற பசுவினை அந்தச் சூழ்நிலையில் கொல்வது என்பதில் பெரிய மாறுபட்ட எண்ணம் எதுவுமில்லை என்பதே உண்மை.

“இந்தச் சுகத்தை விரும்புகின்ற தேவனின் திருப்பார்வை, வசீகரமுடையதாக மடியிலிருந்து ஒழுகுகின்ற பால் போலவும், பசுவின் லாபத்தைப் போலவும், மனிதர்களுக்கு மேன்மையளிக்கின்றது”²² என்று கூறும்போது கறவைப் பசு பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தே உள்ளது.

அறிஞரான டாக்டர் பி. ஆர், அம்பேத்கர் ‘அஸ்ப்ரூஸ்யர்’ என்ற புகழ் பெற்ற நூலில் இந்த விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது: ரிக் வேதத்தில் கூறப்படுபவற்றை ஆதாரமாகக் கொள்வதென்றால், இந்த விதிமுறைகள் (பசுவதைக்கு எதிரான விதிமுறைகள்) தவறாகப் படித்ததாலோ தவறாகப் புரிந்து கொண்டதாலோ ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். அக்ன்ய* என்ற பதம்

* அக்ன்ய—அவத்ய, கொல்லப்படக் கூடாதவள்.

ரிக்வேதத்தில் பசுவிற்கு உபயோகித்ததன் பொருள், ஒரு பசு சுறவையுடையதென்பதும் அந்தப் பசு கொல்லப்படக் கூடியதல்ல என்பதுமாகும். பசு ரிக்வேதத்தில் ஆதரிக்கப் பட்டுள்ளது உண்மையே. விவசாயிகளான இந்தோ - ஆரியர்கள் மூலமே அது உருவானது. இந்தப் பதம் உண்வுக்காக பசுவைக் கொல்வதிலிருந்து ஆரியர்களை தடை செய்யவில்லை.' 23

வேத காலத்தில் விருந்தினர்களுக்கு 'கோக்நஹ' (பசுவினைக் கொல்கின்றவன்) என்ற பெயர் ஏற்பட்டதைப்பற்றியும் அம்பேத்கர் எழுதியுள்ளார். சமுதாய முறை என்ற நிலையிலும் ஒரு சடங்குகென்ற நிலையிலும் விருந்தினர் உபச்சாரம் ஆரியர்களுக்கிடையிலே நிலவி வந்தது. மிகவும் முக்கியமான உபசாரம் 'மது வர்க்க'மாகும். மாமிசமில்லாமல் மதுவர்க்கம் நடத்தக்கூடாது என்று மாதவ க்ருஹ்ய சூக்தம் கூறுகின்றது.²⁴ பசுவின் இறைச்சியே இதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பசு கட்டிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்டுச் சென்றிருந்தால் ஆட்டின் இறைச்சியை உபயோகிக்கலாமென்றும், ஆட்டினைச்சி கிடைக்காவிட்டால் 'பாயசம்' கொடுக்கலாமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பசுவை அதிகமாக இருந்த கால கட்டத்தில் விருந்தினருக்கு 'கோக்நஹ' என்றபெயர் உண்டானது.²⁵

புருஷ மேதம்

மனிதர்களைக் கொன்று நடத்தப்பட்ட யாகமே புருஷ மேதம் என்று கூறப்படுகின்றது. பலதரப்பட்ட புருஷ மேதங்கள் வழக்கத்திலிருந்ததாக சதபத பிராமணத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வாஜஸனேய ஸம்ஹிதை என்று கூறப்படும் சுகல் யஜுர்வேதிய சம்ஹிதை, கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய பிராமணம், ரிக் வேதத்தின் அய்தரேய பிராமணம் போன்றவற்றிலும் அடிப்படை

யாகக் கொண்ட யாகங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் உள்ளன. ரிக் வேத சம்ஹிதையில் முதல் மண்டலம் இருபத்து நான்காம் சூக்தத்தில் இரண்டு ரிக்குகளும், ரிக்வேதிய அய்தரேய பிராமணத்தின் ஏழாம் பஞ்சிகையின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் கொடுத்துள்ள அவற்றின் விளக்கமும் புருஷ மேதத்தைப்பற்றிய ஏராளமான விவரங்களைத் தருகின்றன.

புருஷ மேதத்தின் சடங்குகள் பெருமளவில் அசுவ மேதத்தின் சடங்குகளோடு ஒத்திருந்தன. பலியிடும் மனிதனைக் கொல்வதற்காக ஒருநாளைத்தேர்ந்தெடுப்பர். இக்காலத்திற்கிடையில் அந்த மனிதனின் எல்லா ஆசைகளும் நிறைவேற்றி வைக்கப்படும். அசுவமேதத்தில் பட்டத் தரசி குதிரையோடு எந்தவிதத்தில் இணைந்தானோ அதேபோன்று ராஜபத்தினி இந்த மனிதனோடும் இணைவாள்.²⁶ அதன் பின் உலகில் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் நிலவுவதற்காக அந்த மனிதனின் கழுத்தை அறுத்துக் கொல்லலோ பலியாக அர்ப்பணிக்கவோ செய்வர்.

சுக்ல யஜுர்வேத சம்ஹிதையில் புருஷ மேதத்தின் நடைமுறை விதிகளைப்பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. “பார்ப்பனனும் ஷத்திரியனுமே புருஷமேதம் நடத்துவதன் அதிகாரிகள். சைத்ர மாதத்தில் சுக்ல தசமியில் ஆரம்பித்து, நாற்பது நாள்களாக மேற்படி பாகத்தை நடத்தவேண்டும். இதற்கு 23 தீட்சையும் 12 உபஸத்தும் 5 ஸுத்யங்களும் தேவையானதாகும். இவ்வாறு நாற்பது நாட்களில் இந்த யாகம் முடிந்த பின்னர், யாகத்தை நடத்துவோன் வானபிரஸ்தாஸரமத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”²⁷

ரிக் வேதத்தில் முதல் மண்டலம் 24 ஆம் சூக்தத்தில் கூறப்படுகின்ற ஒரு புருஷ மேதக்கதை, அய்தரேய பிராமணத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது பின் வருமாறு:

ஹரிசந்திரனுக்கு ஒருமுறை மூலநோய் ஏற்பட்டது. அது குணமாவதற்காக அவன் வருண தேவனிடம் பிரார்த்தனை செய்தபோது, தனக்கொரு மகன் பிறந்தால் அவனை வெட்டி வருண தேவனுக்கு பலியிடுவதாக உறுதியளித்தான். மகனும் பிறந்தான். மகன் பிறந்த பின்னரும் கூறியது போன்று அவன் பலி கொடுக்கவில்லை; பருவ மடைந்ததும் மகன் பயந்து தானாவே நாட்டை விட்டு வெளியேறினான். அய்ந்தாறு வருடங்கள் பல இடங்களிலும் சுற்றித் திரிந்த பின்னர், ஒரு அங்கிரஸின் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அஜீகர்த்தன் என்ற பார்ப்பனனிடம் அவன் சென்றான். அந்தப் பார்ப்பனனின் மகனான சுனஹ்சேபனை தனக்குப் பதிலாக ரத்தம் கொடுக்கும்படி வேண்டி, நூறு பசுக்களைக் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கினான். ஹரிசந்திரனும் சுனஹ்சேபனை பலியிட்டு புருஷமேதம் நடத்த தயாரானான். யூபத்தில் கட்டி அறுப்பதற்காக தயாராக்கப்பட்ட, சுனஹ்சேபனின் குணாதிசயத்தால் விசுவாமிததிரன் கவரப்பட்டதுடன் சுனஹ்சேபனை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றவும் செய்தார்.²⁸ சோமயாகத்தின் முடிவில், போரில் பிடிக்கப்பட்ட பகைவர்களை கருங்காலி, கூவளம், தேவதாரு போன்றவற்றின் கம்புகளை நட்டு, அதில் ஒவ்வொருவரையும் கட்டி, எல்லோருடைய கழுத்தையும் அறுத்துக் கொல்கின்ற சம்பிரதாயமும் வழக்கத்திலிருந்தது. தைத்திரீய பிராமணத்தில் பார்ப்பன ஜாதியபிமானி தேவதைக்காகப் பார்ப்பனனை அறுத்துப் பலி கொடுப்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது.²⁹

மானிட நாகரிக ஆரம்பக் காலத்தில் ஏராளமான பழைய நம்பிக்கைகளால பாதிக்கப்பட்ட மக்கள், மிருக பலியையும் மனித பலியையும் நடத்தி வந்ததை உலகின் எல்லா பாகங்களிலும் காணலாம். பலி கொடுக்கப்படும் விலங்கோ மனிதனோ பலி கொடுக்கின்ற ஆராதகனின் உபாசனா மூர்த்திக்கான அர்ச்சகைகளாகக் கருதப்படுகின்றது. கடவுள்கள் அவற்றை ஏற்று மகிழ்வர் என்றும், விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பர் என்றும், பிரச்சி

னைகளைத் தீர்த்து வைப்பர் என்றும் அவர்கள் நம்பினர். வேதகால மனிதனின் நம்பிக்கைகளை சுட்டிக்காட்டு பவையே பலதரப்பட்ட யாக விதிகள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம்வரை புருஷ மேதங்கள் சில இடங்களில் நடந்து வந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. 1841 இல் வங்காளத்திலும் சென்னையிலுமாக 240 பேரை புருஷ மேதத்திற்காக கொன்றதாக 'கேம்பிரிட்ஜ் ஷார்ட் ஹிஸ்டரி (Cambridge Short History) கூறுகின்றது.³⁰ பலிஅர்ப்பணிப்பதற்காக மட்டுமேயுள்ள சமூகம் ஒன்று கொண்டாடக்கிடையே இருந்ததாகப் புகழ்பெற்ற நூலொன்று சுட்டிக் காட்டுகின்றது. 'மரிஹ' என்று கூறப்படுகின்ற இந்தச் சமூகத்திற்கு தொலைவிடங்களிலிருந்து கடத்திக் கொண்டு வந்தவர்களை கொண்டாடக்கூடிய விற்பனை, மனிதர்களை பலிக்காக உண்டாக்கி வந்தனர். வேதங்கள் போன்ற பார்ப்பன நூல்கள் அங்கீகரிக்கின்ற பெரும் பகுதி மக்கள் இன்றும் நம் நாட்டிலுண்டு. மனிதரை— குறிப்பாக குழந்தைகளை, பலியாகக் கொடுக்க முயற்சிப்பதற்குப் பழைய நம்பிக்கைகளில் ஊறியவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் இக்காலத்து பத்திரிகைகளிலும் இடம் வகிக்கின்றன. வேதங்களிலுள்ள பழமையான நம்பிக்கைகள் இன்றும் நமது சமுதாயத்தில் செலுத்தும் ஆதிக்கத்தையே இது தெளிவாக்குகின்றது.

ஸர்வ மேதம்

ரிக் வேதத்தின் ஒரு பகுதியில் ஸர்வமேதம் என்ற யாகத்தைப் பற்றி கூறப்படுகின்றது. பிதாவும் புரோகிதனுமான விஸ்வகர்மா பொருள்களையெல்லாம் பலியாக்கிய பின்னர், தானாகவே யாகம் நடத்தி பலியானான் என்று கூறுகின்றது.³¹ சொர்க்கபதவியை விரும்பி உலகை அதாவது அருகிலுள்ள பொருள்களை விசுவகர்மா தகித்து, பின்னர் தானே பிரகாசிக்கின்ற அக்னியில் பிரவேசிக்கவும் செய்ததாக தெளிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

யாஸ்கனின் பாஷ்யத்திலும், புவனனின் மகன் விசுவகர்மா ஆதமவதை செய்து ஸர்வமேதம் நடத்தி கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

உணவிற்காக யாக விலங்கு

கடவுளை இன்புறச் செய்வதற்காக கொல்லப்படுகின்ற குதிரை, பசு, ஆடு, காளை முதலியவற்றை அக்னிக் அர்ப்பணித்த பின்னர், அவற்றை எடுத்து யாகம் செய்யும் புரோகிதர்கள் உணவுக்காகப் பயன்படுத்தினர். பாரம்பனப் புரோகிதர்களுக்கு எளிதாக மாமிச உணவு கிடைப்பதற்கும், அவற்றை உண்பதற்குமுரிய சூழ்நிலையை உருவாக்கியவையே யாகங்கள். யாகத்தில் கொல்லப்படுகின்ற விலங்கின் இறைச்சியை எவ்வாறு பங்கிடுவதென ஆதரேய பிராமணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது:

“யாகத்தில் பலயிடும் விலங்கை புரோகிதர்களுக்கு டையே பங்கிடுவது பின்வரும் முறையிலாகும். தாடை எலும்புகளையும் நாக்கையும் பிரஸஸ்த்ருஷுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கழுகின் வடிவிலுள்ள இதயத்தை உதகாதுஷுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கழுத்தும் உள்நாக்கும் பிரஹர்த்தாவுக்கு; வலது இடப்பின் கீழ்பாகம் ஹோத்ருவிற்கு; இடது பாகம் பிரம்மாவிற்கு; வலது தொடை மைதரா வருணனுக்கும், இடது தொடை பிராமணச்சாஸ்திரனுக்கும், தோளின் வலது பாகம் அத்வர்யுவுக்கும், மந்திரங்கள் சொல்ல உதவுவோருக்கு இடது பாகம்...”³² இவ்வாறு 36 பாகங்களாக யாக விலங்கை பங்கிட்ட பின்னர் (மாந்திரீக விதிகளின்படி இதை செய்து வந்தனர்) அதனை அவர்கள் உண்டனர். இவ்வாறு செய்வதால் கொல்லப்பட்ட விலங்கிற்கு சொர்க்கம் கிடைக்குமென நம்பினர்.

இந்த நம்பிக்கைக்கு எதிராக, வேத நாகரிகத்திற்கு எதிராக ஒரு குண்டைப் போன்று வெடித்த சார்வாகன், யாகத்தில் கொல்லப்படுகின்ற விலங்கு நேராக சொர்க்க

கத்திற் தச் செல்லு மென்றால், பிரார்த்தனையாளன் தன் தந்தையை எதற்காக யாகத்தில் உடனே பலியாக்க வில்லை?" 33 என்று கேட்டார்.

வேதங்களிலுள்ள வெறுமையும் யாகங்கள் என்ற முட்டாள்தனமான கோமாளித்தனமும் கண்டசார்வாகன் என்ற அக்கால பகுத்தறிவாளரின் பிரதிபலிப்பை இங்கே கவனத்தில் கொள்வது நலம்.

“பண்டிதர்களின் எல்லா மந்திரங்களும், ஜர்பரி தர்பரி போன்றவையும், அரசிக்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள எல்லா சடங்குகளும் கோமாளிகளின் கண்டுபிடிப்பே. அது போன்றே புரோகிதர்களுக்கு கொடுப்பதற்கான நாலா வித தட்சணைகளும்.” 34

வேத காலகட்டத்தில் ஆரியர்கள் மாமிச உணவு குறிப்பாக ஈசு, காளை ஆகியவற்றின் இறைச்சியைப்பயன்படுத்தி வந்ததற்கான ஏராளமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூக்தத்தில் கூறப்படுவதாவது:

“கறவைப் பசுவடையவும் காளையுடையவும் மாமிசம் (பார்ப்பனர்களுக்கு உண்பதற்குரியதாகும்.” 35

“காளையின் இறைச்சி விருந்தினர் உபசாரத்திற்கு தல்லது என வாஜஸநேயன் கூறுகின்றார்.” 36

“உடும்பு, ஆமை, பன்றி, முள்ளம்பன்றி, காண்டா மிருகம், முயல் போன்ற விலங்குகளை (பார்ப்பனர்கள்) உண்ணலாம்.” 37

மதுவும் மாமிசமுமே வாஜபேய யாகத்தின் முக்கிய பொருள்கள். வஜ் என்பது மது. ராஜசூய யாகத்தின் முக்கிய ஒரு சடங்கு சூதாட்டமாகும்.

References

1. ராதாகிருஷ்ணன், 'பாரதீய தர்சனம்', (கோழிக் கோடு, 1975) p. 101.
2. சதபத பிராமணம், 1-1-2-12.
3. Surendra Ajnat, CRITIQUE ON VEDAS (Jullunder 1977), p. 22.
4. திருவங்காடு சி. கிருஷ்ண குறுப்பு, 'இந்தியாவில் வர்ணாசிரமம்' (கோழிக்கோடு, 1965), p. 53
5. யஜுர் வேதீய சதபத பிராமணம். 13-3-4-1, 2.
(ஏதே/ உக்த்வா / யதத்ரிகோ பரிசிஷ்டம்
பவதீத காஹ்வ்வாஸோ/ திவாஸம் ஹிரண்ய
மித்ய ஸ்வாயோ பஸ்த்ருணந்தி தஸ்மின்னேனமத
ஸம்ஜ்ஞ பயந்தி ஸம்ஜ்ஞப் தேஷு டகஷுபத்யம்
பானேனேஜனை ருதாயந்தி சதஸ்ரச் சஷ்டாயா;
குமாரீ பஞ்சாமீ சத்வாரி சதின்யஹு சரீணாம்!!
நிஷ்டிகேஷு பானேனேஜனேஷு! மஹிஷ்மஸ்வர
யோபனிவாத யந்த்யனதனாவதி பஸன ஸம்
ப்ரோந்நு பந்தி ஸவர்க்கே ஸோலே ப்ரோணு
வாதா மத்யேஷவை ஸவர்க்கே ஸோகே யத்ர
பசும் ஸம்ஜ்ஞ பயந்தி நிராய த்யாச் வசிக்னம்
மகிஷ்யு மகிஷ்யூபஸ் தேனியத்தே வ்ருஷ்வா
ஜீரேதா தாரேதா தயாதி மிதுனஸ்யை வஸஷத்வாய!!)
6. மஹீதரனின் சுக்ல யஜுர்வேதீய பாஷ்யம் (Quoted in Ajnat, CRITIQUE ON VEDAS (Jullunder, 1977))
7. யஜுர் வேதீய சதபத பிராமணம், 13-3-4-4.
8. சதபத பிராமணம், 13-3-3-6
9. மேதபடி

10. மேற்படி, 13-3-4-7
11. மேற்படி, 13-3-4-8
12. மேற்படி, 13-3-4-9
13. டாக்டர் ஏ. அய்யப்பன், 'பாரத பழமை' (கோழிக் கோடு, 1962), பக். 125, 126.
14. மேற்படி, பக். 126.
15. மேற்படி, பக். 124-125.
16. Ajnat, p. 26.
17. மஹீதரனின் சுக்ல யஜுர்வேதீய பாஷ்யம், 8/30; 35/20.
18. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்ரம், 1-5-14-29.
19. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 86, 4.
20. ,, ,, X, ,, 72, 6.
21. ,, ,, I, ,, 164, 27.
22. ,, ,, IV, ,, 1, 6.
23. Quoted in Ajnat, p.27
24. மாதவ க்ருஹ்ய சூத்ரம், 1-9-22.
25. Dr B. R. Ambedkar, THE UNTOUCHABLES, p.108-111.
26. R. C. Majumdar, ANCIENT INDIA, p, 86.
27. சுக்ல யஜுர்வேதீய ஸம்ஹிதை, அத்தியாயங்கள் 30-31.

28. ரிக்வேதீய அய்தரேய பிராமணம், 7-3.
29. 'ப்ரஹ்மணே ப்ராஹ்மண மாலபதே' என்றே கூறப் படுகின்றது. தைத்திரீய ப்ராமணம், 3-4-1.
30. CAMBRIDGE SHORT HISTORY, Part-3, p. 564.
31. ரிக் வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 81, 1.
32. Quoted in Ajnat, pp.23-24-25.
33. 'சர்வ தர்சன சங்க்ரஹ'த்திலிருந்து டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் எழுதியது. 'பாரதிய தர்சனம்' (கோழிக் கோடு, 1975) p. 256.
34. மேற்படி
35. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூக்தம்
36. மேற்படி
37. மேற்படி

வேதகால உறவுகள்

இன்று சமூகத்தில் பொதுவாக வழக்கிலுள்ள லவுகீக உறவு சங்கல்பங்கள், சமுதாயம் ஏராளமான வருடங்களாக அடைந்த அனுபவங்கள், பாடங்கள், சமூக சூழ்நிலைகள் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் உருவாக்கி எடுத்தவையாகும். பழைய நம்பிக்கைகளுக்கும் மதங்களுக்கும் இன்றைய லவுகீக உறவு சங்கல்பங்களின் உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கு உண்டு என மதவாதிகள் பல, சமயங்களில் கூறியதைக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் மகத்தான தென்று புகழப்படுகின்ற மத நூல்களிலேயே பழைய உறவு முறைகளை தலைகீழாக மாற்றுகின்ற பல அனுஷ்டானங்களைக் காணலாம். பைபிளிலுள்ள இத்தகைய விஷயங்களை ஜோசப் லெவிஸ் திறந்து காட்டுகின்றார். இஸ்லாம் மதத்தினரின் புனித நூலான குர் ஆனிலும் விஞ்ஞானத்திற்குப் புறம்பான ஏராளமான உலக உறவுகளின் கற்பனைகள் காணப்படுகின்றன. வேதங்களிலோ சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்ற ஏராளமான லவுகீக விமர்சனங்களுண்டு. வேதங்களில் காணப்படுகின்ற வேதகால உறவுகளின் சங்கல்பங்கள் இன்னால் தெளிவாகின்றன.

இதில் விநோதமென்ன வென்றால், வேதங்களின் பல விளக்கவுரையாளர்களும் மொழி பெயர்ப்பாளர்களும் இத்தகைய விமர்சனமுள்ள பாகங்களை விட்டுவிடவோ மறைமுகமாக பட்டும்படாமலும் கூறி விட்டு கடந்து

செல்லவோ செய்கின்றனர். வேதனையோடு இங்கே சில பகுதிகளை சுட்டிக்காட்ட எண்ணுகின்றேன். யஜுர் வேதம் கூறுவதாவது:

“ஏ மனிதர்களே! பெண் ஆட்டுடன் சம்போகத்தில் ஈடுபடுக. அது உங்களுடைய பிராண வாயுவையும் புஷ்டத்திலிருந்து வெளியே போகின்ற வாயுவையும் கட்டுப்படுத்தும். வாக்குவன்மை பெற ஆட்டுக்கிடாவுடன் சம்போகம் செய்க. அய்ஸ்வர்யங்கள் கிடைக்க காளையுடன் சம்போகம் செய்யுங்கள்.”²

அதர்வ வேதத்திலிருந்து ஒரு பாகம்: “கணவனை விரும்புகின்ற இந்தப் பெண் என் அருகில் வந்திருக்கின்றாள். நானும் அவளை விரும்பி அவளைப் புணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். நான் பொருளுடன், சிறந்த குயிரை அதன் இணையின் பக்கத்தில் செல்வது போன்று அவளது அருகில் வந்திருக்கின்றேன்.”³

அதர்வ வேதத்திலேயே மற்றொரு பகுதியில் பருவ மடைந்த ஓர் அழகியை அனுபவிக்கின்ற பகுதியில் கூறப்படுவதாவது:

“ஹே சூமாரி! உன்னுடைய முலைகள் பரந்திருக்கின்றன. நீ நினைப்பதுபோல நீ இப்போது சிறு பெண் இல்லை. உன்னுடைய முலைகள் புருஷனால் பிசையப்பட வேண்டியவையாகும். உன் தாயார் அவரது முலைகளை புருஷர்களிடம் கொடுக்காததால் தொங்கிப் போய் விட்டது. தகராறு செய்யாமல் நீ இடத்திற்கு வருவாயோ? அதன் பின்னர் இருப்பதோ சுகிப்பதோ, நீ எவ்வாறு விரும்புகின்றாயோ அவ்வாறு நடக்கும். அது உன்னுடைய விருப்பம்.”⁴

உலக உறவுகளின் பலதரப்பட்ட நிலைகளையும் விருப்பங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்ற ஏராளமான பாகங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. அதர்வ வேதத்திலிருந்து இன்னொரு பகுதியைப் பாருங்கள்:

“வே பூஷாவே! தொடைகளை அகற்றிய யாரிடத்தில் நாம் லிங்கத்தைச் செலுத்த தயாராகின்றோமோ, அந்தப் பெண்ணை உற்சாகப்படுத்து.”⁵

தற்கால மனிதனால், சகோதரனுக்கும் சகோதரிக்கும் இடையேயுள்ள லவுகீத உறவை சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூட இயலாதல்லவா. ஆனால், வேதகாலத்தில் அக்கால மனிதனுக்கு அது தவிர்க்கக் கூடிய விஷயாக இருக்கவில்லை என்பதை தெளிவாக்குகின்ற ஒரு பாகம் ரிக்வேதத்தின் 10 ஆம் காண்டத்திலுள்ளது. யமனின் சகோதரி காம வயப்பட்டு, உடன் பிறந்த சகோதரனான யமனை லவுகீக பந்தத்திற்கு அழைக்கின்ற பாகமே இது:

“சகோதரனான யமனே! எந்த ஒரு சகோதரனாவது சொந்த சகோதரியுடன் சம்போகத்தில் ஈடுபடாமல் இருக்கின்றானா? அவ்வாறு ஈடுபடாமல் இருந்தால் அவன் கெட்ட சகோதரனே. காமன் என்னை வாட்டுவதால் நான் இவ்வாறு கூறுகின்றேன். அதனால் சகோதரா, வத்ரா, என்னோடு சம்போகத்தில் ஈடுபடு.”⁶ தந்தை, பெற்ற மகளை கர்ப்பிணியாக்கியதை அதர்வ வேதம் கூறுகின்றது.

யாகங்கள் நடத்திய புரோகித மேதாவிகளின் ஓயல்புகளான லவுகீக எண்ணங்களுக்கு எத்தனை எடுத்துக்காட்டுகளை வேண்டுமானாலும் வேதங்களின் எப்பகுதியிலிருந்தும் சுட்டிக்காட்டலாம். அசுவமேத யாகத்தின் சடங்குகளைச் செய்த பார்ப்பனப் புரோகிதர்கள் மோசமானவர்களாக இருக்க வழியில்லையல்லவா.

யாக சாலையில் வேள்விச் சடங்குகளை செய்வதற்கிடையில், யாகத்திற்கு தலைமை வகிக்கின்ற புரோகிதர்கள் எவ்வாறெல்லாம் லவுகீக விஷயங்களில் ஈடுபட்டனர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் போது நமக்கு நகைப்பு வரும். இந்த நாகரிகத்தைப் பின்தொடர விரும்புகின்ற, புரோகிதத்தின் தற்கால பதிப்புகள் யஜுர் வேதத்தின்

ஆதிக்கத்தைப் பின்தொடர்ந்தால் எவ்வாறிருக்கும் என்று எண்ணும் போதுதான் இதன் முக்கியத்துவம் தெரியவரும்.

யாக வேதியிலிருக்கின்ற புரோகிதத் தலைவன், ஸபத்னிகளோடும் ஆசை நாயகிகளோடும் யாகச் சடங்கு களைச் செய்வதற்கிடையில் கிண்டல் பண்ணுகின்றான்.

யோனியைச் சுட்டிக்காட்டி அவன், “ஒரு பெண் நடக் கும்போது அவளது யோனியிலிருந்து ஒரு குருவி சத்தமிடு வது போன்று ‘ஹல்ஹல்’ என சத்தமுண்டாகும். லிங்கம் அதனுள் நுழையும் போது விந்து பரவுவது மூலம் ‘கழுகழ்’ சத்தம் உண்டாகின்றது”⁷ என்கின்றான்.

பெண்கள் அத்வர்யுவின் இந்த கிண்டலைக் கேட்டு சும்மா இருப்பதில்லை. அவர்கள் உடனே புரோகிதனின் லிங்கத்தை நோக்கி விரலைச் சுட்டி பதிலளிப்பர்: “ஹே, புரோகிதா! உன்னுடைய வாய் பேசும்போது ‘ஹல்ஹல்’ சத்தம் உண்டாகும். உன்னுடைய வாய்க்கு லிங்கத்தோடு தொடர்பு உண்டு. காரணம், இரண்டிற்கும் ஒவ்வொரு துவாரமே உள்ளது. அதனால் நீ எங்களோடு பேச வேண்டாம்.”⁸

தாம்பத்திய வீரியத்திற்கும் தாம்பத்திய சுகத்திற்குமாக பிரார்த்திக்கும் ஏராளமான பிரார்த்தனைகள் உள்ளன. பரிபக்குவமடையாத லவுகீக எண்ணங்களை இந்தப் பிரார்த்தனைகளிலும் ஸ்தோத்திரங்களிலும் காணலாம். நாகரிகத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்திலுள்ள கற்கால மனிதன் லவுகீக சங்கல்பங்களும் எண்ணங்களுமே வேதங்களில் காணப்படுகின்றன. இன்றைய வாழ்க்கை முறையின்படி பார்க்கும் போது, மிகவும் கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையே வேதகாலத்திலிருந்தது தெரியவரும்.

தாம்பத்திய வீரியத்திற்காக வேண்டுகின்ற ஒரு பிரார்த்தனையைப் பாருங்கள்:

“ஹே, கைமா (ஒரு மருந்து)! வீரியத்தைப் பெருக்குகின்ற மருந்தான உடலை, வருணான் வீரியம் அழிந்து போனபோது எவ்வாறு கந்தர்வனால் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட நீ, வீரியத்தை திருப்பிக் கொடுத்தாயோ, அவ்வாறு என்னுடைய லிங்கத்திற்கு உற்சாகமுண்டாவதற்காக நான் தோண்டி எடுக்கின்றேன்.”⁹

லவுகீக நோய்கள் அளவுகடந்த தாம்பத்திய உறவின் பயனாக பரவும். ஏதாவது வகையான லவுகீக நோய்கள் வேத காலத்தில் இருந்ததா? உண்டென்று சில மந்திரங்கள் காட்டுகின்றன.

“ஹே அக்னி! இந்த வீரியத்தை விரும்புகின்ற உடலை வீரிய முள்ளதாக்கி சக்தியைக் கொடுக்க வேண்டும். ஹே சூர்யா! ஹே சரஸ்வதி! ஹே பிரம்மணஸ்பதே! நீங்கள் வீரியத்தை விரும்புகின்ற இவனுடைய லிங்கத்தை நோயிலிருந்து விடுவீயுங்கள்.

“வீரியத்தை விரும்புகின்ற ஹே புருஷா! நான் உன்னுடைய லவுகீக உறுப்பை வீரியமுள்ளதாக்குகின்றேன். அதனால், நீ காளை போன்று நடனம் புரிந்து இணையைச் சேருவாய்.

“ஹே அவ்ஷதி! குதிரை, காளை, தவளை, கோவேரிக் கழுதை போன்றவற்றில் காணப்படுகின்ற வீரியத்தைப் போன்றுள்ள வீரியத்தை இந்தப் புருஷனின் உடலிலும் செலுத்த்வாய்.”¹⁰

நோயாளியான ஆண்மகனின் லவுகீக சக்திகளைக் காப்பாற்றியதாக சில பாகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. வேத காலத்தின் கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கை அவர்களுக்கு அளித்த நோயைப்பற்றி கூறுகின்ற இன்னொரு பகுதி பின்வருமாறு:

“ஹே புருஷா! நீ சமர்த்தனான காளைக்கு ஒப்பான கர்மவானாவாயாக. நீ திடமான உயிருடையவனும் பரந்த அங்கத்தோடு கூடியவனுமாவாயாக. உன் ஜனனேந்திரியம் பலமடையட்டும். உனக்குப் பொருத்தமான துணை கிடைக்கட்டும்.

“எத்தகைய உயிருட்ட ரஸத்தால் திறமை பெற்ற வனை வீரிய திறமிக்கவன் என்று கூறுவார்களோ, அந்த

ரசத்தால் நோயாளியான மனிதன் பாதுகாக்கப் படுகின்றான். ஹே பிரம்மணஸ்பதே! அந்த ரசத்தால் இந்த மனிதனின் அங்கம் முழுவதும் வலிமையும் செழுமையும் பெறட்டும்.

“ஹே, வீரியத்தை விரும்புகின்ற மனிதா! நான் உன்னை மந்திர சக்தியால் வில்லில் கட்டிய நாணினைப் போன்று வலிமையுடையவனாக்குகின்றேன். அதனால் நீ, சமர்த்தனான காளையைப்போன்று திடசித்தத்தோடு உன் இணையின் அருகே போ.”¹¹

மேற்கூறிய மந்திரங்களின் மூலமும் ரிக்குகளின் மூலமும் தெளிவாகின்ற ஒரு முக்கிய விஷயம், வேத காலத்தில் ஆரியர்களுக்கிடையில் இன்று நாம் நாகரிகமற்றவை என்றும் கொடுமையானது என்றும் கருதுகின்ற தரத்திலுள்ள லவுகீக செயல்கள் படர்ந்து பிடித்திருந்தது என்பதாகும். கற்கால சமுதாயம் முழுமையும் உடலுறவேடு தொடர்புடைய ஏராளமான மூடநம்பிக்கைகள் காணப்படுவதுடன் விலங்குகளுக்கு ஒப்பான வாழ்க்கை முறையும் நிலவியதை காணமுடிகின்றது. மானிட சமுதாய வளர்ச்சியில் இவற்றில் பலவும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இயற்கை, சமூகம், பொருளாதாரம், மன நிலை ஆகியவற்றின் சூழ்நிலைகளாலும், கால-தேசங்களின் உருமாற்றத்தாலும் இன்றைய உறவு முறைகள் உருமாற்றம் பெற்று வந்தன, இன்று சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உலக முறைமையும் அவையல்லாத உறவு முறைகளும் முடிவாக நிலைநிற்கப் போவதில்லை. விஞ்ஞான வளர்ச்சி, சமுதாய சூழ்நிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இன்றைய உறவு முறைகளிலும் மாற்றங்கள் வரலாம்.

நாகரிகம் பரவுவதற்கு முன்னுள்ள ஒரு கால கட்டத்தில், பழங்கால குடியேற்றக்காரர்களின் சமூக வாழ்க்கை முறையின் சூழ்நிலையில் அவர்கள் கையாண்டு வந்த லவுகீக உறவு முறைகள், இன்றைய மனிதனின் எண்ணத்

தில் நாகரிகமற்றவையாகவும் கொடுமையானதாகவும் தோன்றியதில் சாரம் ஒன்றுமில்லை.

References

1. இதைப் பற்றி அதிக விவரங்களை அறிய பின்வரும் நூல்களைப் பார்க்கலாம்.
 - a) ஜோசப் லெவீஸ், 'கிறிஸ்து மதமும் எவகீச சதாசாரமும்' (புது டில்லி, 1982)
 - b) ஜோசப் இடமருகு, 'குர் ஆன்- ஒரு விமர்சன படனம்' (புது டில்லி, 1982)
2. யஜுர் வேதம், 21-26.
3. அதர்வ வேதம், த்விதீய காண்டம், சூக்தம் 30. 5
4. அதர்வ வேதம், விம்ச காண்டம், 133, 1-4.
5. அதர்வ வேதம், சதுர்தச காண்டம், சூக்தம் 2, 38
6. ரிக் வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 10, 11.
7. யஜுர் வேதம், 23-22.
சுக்ல யஜுர்வேத சம்ஹிதையின் மகீதர பாஷ்யத்தில் இது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; பக். 437.
8. யஜுர்வேதம் 23-23.
மஹீதர பாஷ்யம், பக். 437.
[Also quoted by Surendra Ajnat, CRITIQUE NO VEDAS (Jullunder, 1979) p. 21-22.]
9. அதர்வ வேதம், சதுர்தச காண்டம், சூக்தம் 4-1.
10. மேற்படி சூக்தம் 4-6, 7, 8.
11. அதர்வ வேதம், அஷ்டம காண்டம், சூக்தம் 101-1, 2, 3,

வேதங்களில் சமுதாய வாழ்க்கை

நாகரிகத்தின் சூழ்ந்தைப் பருவத்தில் உருவம் கொண்ட புராண வியாக்கியானங்களே வேதங்களென நாம் கண்டோம். இன்றைய மனிதனால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத பல விஷயங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. பழைய நம்பிக்கைகள், போதை மருந்துகளை பயன்படுத்துவதும் அவற்றை ஆராதிக்கவும் செய்தல், இயற்கையின் பிரதி பலிப்புகளை கடவுளென தவறாக எண்ணி அவற்றை தன் வயமாக்க முயற்சித்தல், பெருமளவில் நடத்தப்பட்ட மனித பலவீனமான யாகங்கள் முதலியவற்றை வேதங்களில் காணலாம். ஆனால், இன்றைக்கு 3500 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னர் ஆரம்பிக்கின்ற ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்திருந்த மனிதர்களின் சமூக வாழ்க்கையைப்பற்றியும் நாகரிக சிந்தனைகளைப்பற்றியும் சில விவரங்களை அளிக்கின்ற வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் வேதங்களில் காணப்படுகின்றன என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

பரிணாம வளர்ச்சியின் எந்தக் கட்டத்தில் ஆரியர்கள் இந்தியாவை வந்தடைந்தனர்? அதற்கு முன்னர் இந்த வாழ்ந்திருந்தவர்களின் பரிணாம கட்டமும் நாகரிகமும் எந்த அளவில் இருந்தன? இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் பதிலளித்தால் மட்டுமே வேதங்களின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்ற பழைய கோத்திரங்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய இடத்திற்குச் செல்ல முடியும்.

வன விலங்குகளின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைந்து வந்ததாலும் மழையின் சீறறம், வறட்சி முதலிய

பிரச்சினைகள் அலட்டியதாலும்தான், பழங்கால மனிதன் வேட்டையாடுவதை விட உணவைச் சம்பாதிக்கும் வழிகளை ஆராயத் தொடங்கினான். மேலது ஆசியா, மத்திய ஆப்ரிக்கா, கிழக்கு அய்ரோப்பா போன்ற இடங்களிலேயே இந்தகைய ஒரு புதிய சிந்தனையின் பலன் முதன் முதலாக உருவானது. விலங்குகளை வேட்டையாடி வாழ்ந்து வந்தவர்கள், படிப்படியாக வளர்த்த விலங்குகளின் உரிமையாளர்களாக மாறினர். சில விலங்குகள் குறிப்பாக ஆடு மாடுகள் விரைவாக வளர்வதையும் காட்டில் போன்றே இனப்பெருக்கம் செய்வதையும் கண்டனர். எருமை, பசு, குதிரை, ஆடு, ஒட்டகம் போன்ற உயிரினங்களின் இறைச்சியோடு அவற்றின் பாலும் உணவாக மாறியது. காட்டு நெல், காட்டு கோதுமை ஆகியவற்றின் மணிகளை அவ்வப்போது கொண்டுவந்து உண்ட மனிதன் வாழ்ந்த இடத்தின் அருகிலேயே இந்தச் செடிகளின் காட்டு விதைகளை முளைக்க வைத்தது அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய வளர்ச்சியேயாதும். கனிமண்ணைக் குழைத்து உருவம் கொடுத்துச் சுட்டெடுத்தால் அது பாத்திரமாக உருப்பெறும் என்ற அறிவு மனிதனுக்கு உண்டானதும் கிட்டத்தட்ட இக்கால அளவில்தான். விவசாய பூமிகளை சுரப்படுத்த சிறு குளங்களுப், ஆடுமாடுகளை மேய்க்க மேய்ச்சல் தளங்களும் உருவாயின.

ஒவ்வொரு புதிய வாழ்க்கை வசதியைக் கண்டுபிடித்த கேடு, ஒவ்வொரு புதிய ஆயுதங்களைச் செய்வதும் தேவையானதாக இருந்தது. கல்லாலான மழைக்களை பளபளப்பாக்கி கூர்மைப்படுத்தி உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். கல்லினால் சிறிய மண் வெட்டிகளும் கோடாரிகளும் அரிவாள்களும் செய்யப்பட்டன.

உலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது மனித வளர்ச்சியின் ஒரு ஒளி பொருந்திய கட்டத்தில்தான். ஆரம்பத்தில் செம்பினால் சிறிய ஆயுதங்களைச் செய்ய மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். செம்பை உருக்காமல் அடித்துப் பரத்தியே

ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினான். பின்னரே உருக்கிய உலோகங்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினான்.

ஆரியர்கள் இந்தியாவை வந்தடைந்தது வெண்கல யுகத்திலேயே என்று தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களும் மனித இயல் வல்லுநர்களும் அதிகாரபூர்வமாகக் கூறுகின்றனர்.¹ அவர்களிடம் இந்தியாவில் வாழ்ந்த ஆதிவாசிகளிடம் இருந்ததைவிட சிறந்த அம்பும் வில்லும் இருந்தன. போரில் அவர்கள் குதிரைகளைப் பயன்படுத்தினர். ரிக்வேதத்தில் இரும்புக் கவசங்களைப்பற்றி வர்ணிப்பதாக இரும்பு வேலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

இக்காலத்தைப்பற்றி எச்.ஜி. வெல்ஸ் அவரது உலக வரலாற்றில் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது: “ஆரியர்கள் காளைகளைப் பூட்டி நிலத்தை உழுது கோதுமைவைப் பயிரிட்டு வந்தனர் என்றாலும், அந்த விவசாய நிலங்களுக்கு அருகிலேயே நரந்தரமாக வாழவில்லை. விவசாயத்தைப் பெற்றதும் அவர்கள் இடம் மாற்றனர். அவர்களாகையில் பித்தளை என்ற உலோகம் இருந்தது. எதற்கு? கி. மு. 1500 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்த திரும்பும் அவர்கள் கைவசமாக்கினர். அவர்கள் முதலில் இரும்பு உண்டாக்குகின்ற வித்தையைக் கண்டுபிடித்தவர்களாக இருக்கலாம். ஏறத்தாழ இந்தக் கால அளவிலேயே அவர்களுக்குக் குதிரையும் கிடைத்தது”²

ஆரியர்களின் வருகைக்கு முன்பாகவே சிந்து சமவெளியில் வாழ்ந்திருந்த ஒரு புகழ்பெற்ற நாகரிகத்தைப்பற்றி மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ் பாராய்ச்சிகள் சந்தேகத்தின்றி இடமின்றி தெளிவாக்குகின்றன. சிந்துநதியைக் கடந்த வந்த ஆரியர் முதன்முதலில் எதிர்கொள்ள வேண்டி வந்தது, பெரிய நகரங்களிலும் கோட்டைகளிலும் வாழ்ந்திருந்த மக்களைத்

தான். சிறந்த நாகரிகமும் புகழும் படைத்திருந்த ஹரப்பர் களே ஆரியர்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்டு தோல்வியுறச் செய்யப்பட்ட மக்கள் என தற்கால வரலாற்றாசிரியர்கள் அங்கீகரித்துள்ளனர். 3

தஸ்யுக்கள் என ஆரியர்களால் அழைக்கப்பட்ட ஹரப்பர்களின் நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகத்தைவிட உயர்ந்ததாக இருந்தது என்பதற்கு ரிக் வேதமே சான்று.

நிரந்தரப் போர்கள்

ரிக் வேதம் காட்டுகின்ற ஆரியர்களின் சமுதாயம் நிரந்தரமாகப் போர் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சமுதாயமாகும். செல்வத்திற்காகவும் அதிகாரத்திற்காகவும் நடைபெற்ற கடுமையான போர்களைப்பற்றி ரிக்வேதமே அதிகமாக தெரிவிக்கின்றது. இந்தப் போர்களின் முடிவில் தஸ்யுக்கள் தோல்வியடையவும் ஆரியர்கள் சிந்துசமவெளியில் முழுமையான ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டவும் செய்தனர். ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தஸ்யுக்களையும் அவர்களது நாகரிகத்தையும் அழித்த ஆரியர்கள், போர்களில் மிகவும் உற்சாகம் காட்டிய இனத்தவராவர். ஆயுத சக்தியில் அவர்கள் முழு நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர்.

தஸ்யுக்கள் யாகங்கள் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய நம்பிக்கைகளும் ஆசாரங்களும் வித்தியாசமானவை. பகைவர்களான தஸ்யுக்களை அழிக்க கடவுளான இந்திரனிடம் பிரார்த்திக்கும்போது இதை ஆரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

“நாங்கள் நான்கு புறமும் தாசர்களின் கோத்திரங்களால் வளைக்கப் பட்டிருக்கின்றோம். அவர்கள் யாகம் செய்வதில்லை; அவர்கள் எந்த ஒன்றையும் நம்புவதில்லை; அவர்களுடைய ஆசாரங்கள் வித்தியாசமானவை; அவர்கள் மனிதர்களல்ல! அல்லவோ பகைவர்களை அழிப்பவனே! அவர்களைக் கொல்லுக! தாசர்களின் வம்சத்தை அழிப்புகள்.” 4

ஆரியர்களுக்கும் ஆரியரல்லாதவர்களுக்குமிடையே நடந்த கடுமையான போர்களை நோக்கி ரிக்வேத யாகங்கள் ஒளி வீசுகின்றன. பூமி தாசர்களின் சுடுகாடென்றும் இந்திரன் கருப்பு தாசர்களின் நகரங்களை அழித்தானென்றும் முப்பதாயிரம் தாசர்களைக் கொன்றானென்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵

ஆரியர்களிடையே காணப்பட்ட சத்ரு வைராக்கியத் தையும் போர் தாகத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்ற ரிக் வேத குக்தங்களை கே. தாமோதரன் குறிப்பிடுகிறார்:

“போர் கவசம் அணிந்த போர் வீரன் போர்க் களத்தில் இறங்கும்போது அவனது முகம் இடிமுழக்கம் திறைந்த மேகம் போலாகின்றது.

“உடலில் அடியும் காயமும் படாமல் நீ வெற்றி பெறுவாயாக!

“போர் கவசம் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்! வில்லைக் கொண்டு நாம் கால்நடைகளைத் தேடுவோம்! வில்லால் நாம் போரில் வெற்றியைத் தேடுவோம்! வில்லினாலேயே நாம் பெரிய போர்களிலெல்லாம் வெற்றியைத் தேடுவோம்!

“வில் பகைவனை அழிக்கும்; வில்லால் நாம் நாடுகளைப் பிடித்து அடக்குவோம். உற்ற நண்பனான வில்லை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, ஏதோ மாந்திரீகனைப் போல நான் செவியின் அருகில் சென்றேன்.

“நம்மை வெற்றியை நோக்கி அழைத்துச் செல்கின்ற அந்த வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பெண் ஆட்டைப் போன்று செவியில் ரீங்கார சப்தம் புறப்படுவிகின்றேன்.”⁶

நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்ற போரில் ஒருவருக் கொருவர் தாழ்வடையாதவர்களாக விளங்கினாலும் தஸ்யுக்கள் தோல்வியுற்றதன் முக்கிய காரணம், தஸ்யுக்

களுக்கிடையே நிலவிய போட்டியேயென கோசாம்பி கருதுகின்றார்:

“ஒரே வகை ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடிக்கின்ற ஒரு மக்கள் சமூகம் ஆரம்பக்காலத்தில் சுகமாக வாழ்க்கையை நடத்துகின்றது. காலப்போக்கில் அவர்களில் ஒரு சிறிய வர்க்கத்தினருக்கு அதிகாரம் முழுவதும் கிடைக்கின்றது. அவர்கள் சுகபோகமாக வாழ்ந்து வரும்போது, அதிகாரத்திற்காக ஒருவருக்கொருவர் போட்டியிடுகின்றனர். சாதாரண மக்களின் மேல் கூடுதலான வரிப்பளுவை சுமத்த இடையாவதும், அதனால் மக்களுக்கு அதிகாரிகளிடம் வெறுப்பு வளரவும் செய்கின்றது. அப்போது அவர்களை விட திறமையானவர்கள் ஒன்று சேருகின்றனர். அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து நாட்டை கைப்பற்றுகின்றனர்...

“தாஸ வர்க்கத்தினர் சிறிய சிறிய நகரங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். நகரவாசிகளான அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பகைவர்களாகவே நடந்துகொண்டனர். தாஸர்களில் திவோதாஸன் இந்திரனுடன் சேர்ந்ததாக ரிக்வேதத்தில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றது.”⁷

மொகஞ்சதாரோ அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலம் வெளிப்படுகின்ற ஒரு முக்கிய விஷயம் என்னவென்றால், கடைசி காலத்தில் அங்கே உருவான கஷ்டங்களாகும். அரசாங்கத்தின் பலவீனத்தை விளக்குகின்ற பல லட்சணங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. ஒரு தெருவின் நடுவில் காணப்படுகின்ற செங்கல் சூளை, தொழிலாளியின் வீட்டிலிருந்து திருடிக் கொண்டு வந்து புதைத்திருந்த தங்க நகைகள் போன்றவை அதில் உட்படுகின்றன. மொகஞ்சதாரோ விலும் ஹரப்பாவிலும் கடைசி காலத்திய சமுதாய உயர்வுக்கும் நலனுகும் கேடு சூழ்ந்ததைக் காணலாம்.

ஹரப்பர்களின் (தஸ்யுக்களின்) கோட்டைகள் அழிக்கப்படுவதை வர்ணிக்கின்ற ஏராளமான பகுதிகள் வேதங்களிலுள்ளன. ஹரப்பா நகரில் படையெடுப்பு நடத்திய ஆரியர்களுக்கும் தோல்வியடைந்த நாட்டி

னருக்குமிடையே நடந்த கடுமையான போரின் பிரதிபலிப்பே இந்திரனின் கதைகள்.

போர்த்திறன் பெற்ற ஆரியர்கள், பகைவர்களிடம் எத்தகைய கருணையும் காட்டவில்லை. அவர்களுடைய கால்நடைகளை திருடிக்கொண்டு செல்லவும், சொத்துக்களை கொள்ளையடிக்கவும், பெண்களை அபகரித்துச் செல்லவும், ஆண்களைக் கொல்லவும் செய்தனர். ஒருவருக் கொருவர் பகைமையும் அதிகார மோகமும் கொண்டு ஆரிய கோத்திரங்களுக்கிடையிலும் இத்தகைய ஆக்கிரமிப்புகள் நடந்தன.

“மொகஞ்சதாரோ ஆக்கிரமிப்பு வேளையில் வெட்டியெடுத்த இளைஞர்களின்— பெண்களும் குழந்தைகளும் உட்படுவர்—பிணங்களை மறைவிடத்திலிடாமல் அங்குமிங்கும் எடுத்தெறிந்தனர். சில மண்டையோடுகளில் வாளால் வெட்டிய அடையாளத்தைக் காணலாம். தன் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் காகக முயன்ற தந்த வேலை செய்யும் ஒருவரது குடும்பத்தினர் இறந்த உடல்கள் ஒரு வீட்டிலுள்ளேயிருந்து கிடைத்தன. அந்த மனிதன், தனது விலைமதிப்புமிக்க யானைத் தந்தங்களை தோளில் வைத்துக்கொண்டு தப்பி ஓட முயற்சித்தான். கொள்ளைக்காரர்கள் அந்தத் தந்தங்களை அங்கேயே இழுத்தெறிந்து விட்டுச் சென்றனர் ஒரு மெண உளஸ்ட்ட இன்னொரு கூட்டத்தினரை கிணற்றின் அருகே வெட்டிக் கொன்றனர்.”⁸ வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட வாள்களை, ஹரப்பர்கள்மீது படையெடுத்த படை வீரர்கள் பயன்படுத்தியதற்கு ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளன.

மொகஞ்சத ரோவிலும் ஹரப்பாவிலும் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சிகளில் கிராமவாசிகளின் ஏராளமான மொருள்கள் அந்த நகரங்களில் காணப்பட்டது மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். ஆக்கிரமிப்பாளர்களான ஆரியர்கள், தலைநகரங்களைக் கைப்பற்றி கீழடச்சுவதற்கு முன்பு

சிறிய நகரங்களில் போர் கடுமையாக நடந்தி ருக்கலாம். சிறிய நகரங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் பெரிய நகரங்களில் அடைக்கலம் தேடியிருக்க வேண்டும். ராணகுண்டாய், ஷாஸிதும்பு முதலிய இடங்களில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சிகள் இதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

உணவும் உடையும்

வேதங்களினூடே புதந்து செல்லும்போது வேதத்தை எழுதியவர்களான ஆரியர்களின் உணவு முறைகளையும் உடைகளையும்பற்றி ஏராளமான விவரங்கள் கிடைக்கின்றன.

ஆரியர்கள் வெண்மை நிறமுடையவர்கள். தஸ்யுக்கள் கருப்பு நிறத்தவரென்றும் சப்பையான மூக்குடையவர்களென்றும் தெரிகின்றது. வேதங்களில் சொல்லப்படும் தஸ்யுக்கள் திராவிடர்களேயென பரவலாகக் கூறப்படுகின்றது. 'வெண்மை நிறமும் தலையின் வலது பாகத்தில் குடுமியுமுள்ள ஹே, வஸிஷ்டன்மாரே!' ⁹ என ரிக் வேதத்தில் காணப்படுவதிலிருந்து ஆரியர்களில் சிலரேனும் குடுமி வைத்திருந்ததை அறிந்து கொள்ளலாம். வேதகாலத்தில் ஆரியர்கள் பலரும் தாடி வளர்த்திருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. 'சோமம் குடித்து முடிந்ததும் உங்களுடைய மீசையைத் துடைக்க வேண்டும்' போன்ற செய்திகள் இதற்கு ஆதாரமாகும். சாதாரண மக்களாகிய ஆரியர்கள் கோவணமும் துண்டும் உடுத்தியிருந்ததாக அறிய முடிகின்றது. ரிஷிகள் மரவுரி தரித்தனர்.

உணவு விஷயத்தில் குடியேற்றக்காரர்களான ஆரியர்கள் பொதுவாக அசைவராகவே இருந்தனர். மாமிச உணவை மிகவும் விரும்பியதாகத் தெரிகின்றது. ஆடு, எருமை, பசு, குதிரை ஆகியவற்றின் இறைச்சியை அதிகமாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். கறவைப் பசுவைக்கூட கொன்று, உண்ணலாமென ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்படுகின்றது. ¹⁰ உடும்பு, ஆமை, பன்றி, முள்ளம்பன்றி, காண்டாமிருகம், மயல் போன்றவற்றையும் பார்ப்பனர்கள் உண்டனர். சோமம், சுரா முதலிய போதைப்

பொருள்களுக்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் திருந்தது. கோதுமையும் பார்லியும் முக்கிய உணவு தானியங்களாக விளங்கின. பால், நெய், தயிர் போன்ற பொருள்களையும் பயன்படுத்த அவர்கள் கற்றிருந்தனர்.

விவசாயமும் வணிகமும்

ஆரியர்களின் வருகைக்கு முன்பாகவே ஹரப்பர்கள் விவசாயத்தையும் வணிகத்தையும் செய்து வந்தனர். அவர்கள் பார்லி, கோதுமை, பேரீச்சை போன்றவற்றைப் பயிரிட்டனர். மிருகங்களைப் பழக்கி வளர்க்கின்ற முறையும், காளைகளை பூட்டுகின்ற வண்டிகளும் அவர்களிடம் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. மெலிந்த காளைகள், குறுகிய கொம்புள்ள காளைகள், ஆடு, பன்றி, நாய யானை, ஒட்டகம் முதலிய விலங்குகளை ஹரப்பர்கள் வளர்த்து வந்தனரென்றாலும், குதிரைகளைப்பற்றியும் பூனைகளைப்பற்றியும் அவர்கள் தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஆரியர்களும் விவசாயம் செய்து வந்ததற்கான ஆதாரங்கள் ரிக் வேதத்தில் உண்டு. விவசாயத்தோடு தொடர்புடைய சடங்குகள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆறு, எட்டு, பனிரெண்டு காளைகளைக் கட்டி விவசாய பூமியில் உழுததாகக் கூறப்படுகின்றது. பெரிய கூளவில் விவசாய முறைகளை மேற்கொண்டவர்களே ஆரியர்களெனவும் கூறப்படுகின்றது. கற்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றாலும், பார்லி, கோதுமை முதலிய தானியங்களையும் துணி நெய்வகற்கான பருத்தியையும் அவர்கள் பயிரிட்டனர்.

இவற்றில் பலவும் குஷ்டக்களிடமிருந்தே ஆரியர்கள் கற்றுக் கொண்டனரென்றும், கட்டியறி வந்த காலத்தில் பயிர்த்தொழில் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லையென்றும் கருதுகின்ற ஆராய்ச்சியாளர்களும் உண்டு. ஹரப்பர்கள் மேற்கொண்ட விவசாய முறைகளை பின்பற்றியதற்கும், பழைய முறையில் நீர் நிலைகள் அமைக்கப்பட்ட

தற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. கால்தடைகளை மேய்ப்பதே ஆரியர்களின் முக்கிய தொழில். ஆயுத பலத்தால் அவர்கள் வெற்றி கொண்ட ஹரப்பர்களிடமிருந்தே வேதகாலக் கட்டத்தில் ஆரியர்களுக்கு விவசாயமும் மற்ற பல தொழில்களும் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

ஆரியர்கள் இந்தியாவில் நிரந்தரமாக வாழ ஆரம்பித்த பின்னர் மரவேலை, வியாபாரம், உலோக வேலை, நெசவு ஆகியவற்றில் படிப்படியாக முன்னேறத் தொடங்கினர். கம்பளி போர்வைகளையும் பருத்தி துணிகளையும் அவர்கள் பயன்படுத்தியதற்கு ரிக் வேதத்தில் சான்றுகள் பல உள்ளன.

ஆட்சி முறை

கோத்திர வாழ்க்கையிலிருந்து படிப்படியாக நாடுகளை நிறுவிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமூகத்தையே நாம் வேதங்களில் காண்கிறோம். கோத்திரங்களும் கணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று மோதவும், பலம் குறைந்த கணங்களையும் கோத்திரங்களையும் பலம் பெற்ற கோத்திரங்கள் கீழ்ப்படுத்தவும் செய்து வந்தன. அதிகாரத்திலும் சொத்துலுமுள்ள ஆசை ஒன்றுக்கொன்று மோதுவதற்கான சூழ்நிலையை ஆரியர்களிடையே உருவாக்கியது. பழைய கோத்திரங்களின் அழிவையும் வளர்ச்சியையும் உட்கொண்டு சிறிய ராஜ்யங்கள் வளர்ந்து வந்தன. மத்ஸ்யம், மகதம், ஸவுர்ய ஸேன முதலான ராஜ்யங்கள் இருந்தன. கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதியில் கங்கைக்கரை பிரதேசங்களில் குரு, பாஞ்சாலம், அங்கம், வங்கம், அவந்தி, கோசலம், காசி, மிதிலை போன்ற ஒரு டஜனுக்கும் அதிகமான நாடுகள் தோன்றின. ¹¹

போர்களில் தோற்றவர்களை அடிமைகளாக வேலை செய்யப் பணிக்க ஆரம்பித்தது ஆரிய ஆட்சி முறையின் தனிப்பட்ட அம்சமாகும். அடிமைகளையும் சொத்துக்

களையும் பராமரித்து வந்தவர்கள், வாணிபம் செய்யவும், விவசாய நிலங்களின் உரிமையாளர்களாக ஆகவும் செய்தனர். ஆட்சியாளரான அரசர் எல்லாவற்றிற்கும் பரிபாலகனாகக் கருதப்பட்டார். ஆனால், ராஜ்யம் கடவுளின் அதிகாரத்திற்கு தப்பட்டதென்றும் கடவுள்கள் மந்திரங்களுக்கு ஆட்பட்டவர்கள் என்றும் கூறுகின்ற கபட நாடகக் காரர்களான திருட்டுப் புரோகித வர்க்கம் இதனிடையே அதிகாரம் செலுத்தி வந்தது. வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களையும் பிராமணங்களையும் படித்து, கடவுளுக்கும் அரசருக்கும் இடையேயுள்ள இடைத்தரகர்களாகவும் ஆயினர்.

அரசர்கள் செல்வந்தர்களின் பிரதிநிதிகளாகவே ஆட்சி செய்து வந்தனர். தஸ்யுக்கள—பகைவர் கோத்திரங்களுக்கு நடுவில் வாழ்ந்த இவர்கள்—நாட்டின் மேன்மைக்காக வழிபட்டனர். ரிக்வேதத்தில் ஓர் அரசருக்கு அபிஷேகம் செய்து வாழ்த்துகின்றனர்:

“நான் உன்னை (அரசரை) அபிஷேகம் செய்கின்றேன். எங்களுக்கு இடையே வருக. நைரியத்தோடும் சஞ்சலமற்ற மனத்தோடும் இருப்பாய். உன்னுடைய நாடு உன்னிடமிருந்து ஒரு நாளும் விலகிப்போகாமல் இருக்கட்டும்.”¹² திவோதாசன், ஸுதாஸ், அம்பரீஷன், நஹுஷன், புருரவஸ் முதலான அரசர்களின் பெயர்களும் ரிக்வேதத்தில் காணப்படுகின்றன.

கிராமம், விஷயம், ஜனம், ராஷ்டிரம் என நாட்டிற்கும் சமூக வாழ்க்கைக்கும் நான்கு படிகள் இருந்தன, பலகுலங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழும் இடமே ‘கிராமம்’. பல கிராமங்கள் சேர்ந்த சமுதாயத்திற்கு ‘ஜனம்’ என்று பெயர். பல வித ஜனம் சேர்ந்தால் ‘ராஷ்டிரம்’ ஆகும்.

புரோகிதர்கள் அரசர்களின் முக்கிய ஆலோசகர்களாக இருந்தனர், அரசர்களோ ஆதிக்க சக்தியைப் பலப்படுத்துவதற்காக புரோகிதர்களையும் மக்களின் நம்பிக்கை ஆச்சாரங்களையும் உபயோகிக்க கற்றுக்கொண்டனர்.

புரோகிதர்களுக்கும் அரசருக்குமிடையே உடன்படிக்கை ஏற்படுகின்ற விதத்தில் செயல்பட்டனர்.

குடும்ப பந்தங்கள்

வேத காலகட்டத்தில் குடும்ப நிலை எவ்வாறு இருந்ததென்று பார்க்கும்போது, வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களும் பிராமணங்களுமே அந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஒளி வீசுகின்றன.

திருமணங்கள் அக்காலத்தில் நடந்திருந்தனவென்றும் குடும்ப பந்தங்கள் உண்டாகியிருந்தனவென்றும் தெரிகின்றது. ஆனால், இன்றுபோல ஒரு மனைவியும் கணவனும் மட்டும் உள்ள குடும்பங்கள் அன்று இல்லை. கணவனின் கட்டுப்பாட்டில் வீட்டில் ஏராளமான பெண்கள் மனைவியராக இருந்தனர். பலதார நிலை சர்வ சாதாரணமாக இருந்தது.

குடும்ப பந்தத்தில் பெண்களுக்கு மதிப்போ சமத்துவமோ அளிக்கப்படவில்லை. பெண், ஆணின் அடிமையாகவே கருதப்பட்டாள். லவுகீக விவகாரங்களை பூர்த்தி செய்வதற்குரிய கருவிகளாகவே அவர்களை வேதங்கள் தரம் தாழ்த்திக் காட்டின. பசுக்களைப் போன்று மனைவியரும் வீட்டுத் தலைவனின் சொத்தாக கருதப்பட்டனர். தோற்கடிக்கப்பட்ட பகைவர்களின் பெண்கள் பெரும்பாலும் வெற்றி பெற்றோரின் மனைவியரின் கூட்டத்திலேயே சேர்க்கப்பட்டனர்.

அதர்வ வேதம் கூறுவதாவது :

“சிவனும் சூரியனும் உன்னுடைய கரங்களைப் பிடித்திருக்கின்றனர். அதனால் நீ தர்மபூர்வமாக என் மனைவியாய் இருக்கின்றாய்; நான் உன் கணவனாகவும் இருக்கின்றேன்.

“பிரகஸ்பதி உன்னை எனக்காகக் கொடுத்திருக்கின்றான். நீ. நான் ஆகின்ற கணவேனாடு சேர்ந்து.

சந்தானவதியாக இருப்பாய். ஒரு நூறு சம்போகத்தின் ஆயுளை அனுபவித்துக் கொண்டு என்னுடைய அடிமையாக இருப்பாய்,"¹⁸ திருமணத்திற்குப்பின் பெண்கணவனின் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டியவள் என நிக் வேதம் கூறுகின்றது.¹⁴

வேத காலத்தில் பெண் தனம் வழக்கத்திலிருந்ததை விளக்குகின்ற ஏராளமான மந்திரங்கள் உள்ளன.

“ஹே மனிதர்களே! என் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். வனப் பிரதேசங்களில் கந்தர்வர்களும் உண்டு; அப்சரஸ்களும் உண்டு. அவர்கள் இவர்களுக்கு சுகத்தை அளிப்பவர்களாகட்டும். பெண்தன வடிவான தனத்தை அழிக்கக்கூடாது. வாழ்த்துவதற்குரிய வாணிகளோடு சேர்ந்து இவர்கள் இரண்டு உத்தம பொருள்களை உபயோகம் செய்யட்டும்:

நிலவுக்கு ஒப்பான பெண் தனத்திற்கு எந்த ஒரு நல்ல பொருள் வருகின்றதோ, அதை வந்த இடத்திற்கேய்க்கு தேவதை திருப்பிக் கொண்டு செல்லட்டும்.”¹⁵

“பெண் தனத்தை மந்திரத்தாலும் நட்சத்திரத்தாலும் ஒளிவீசச் செய்கின்றேன். இவற்றில் பலவிதமான பொருள்களைச் சேர்க்கின்றவர்களை சூரிய தேவன் நலம் பெறச் செய்பட்டும்”¹⁶

“ஹே மனிதா! ஊர்வசியான இந்தப் பெண்ணில் நீ பீஜத்தை செலுத்துவாய். காளைக்குச் சமமான உனது வீரியத்தையும் பளுவையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இவள், உனக்காக சந்தானத்தைப் பிறப்பிக்கட்டும்.”¹⁷

வேத காலகட்டத்தில் பெண்களுக்கு சமுதாயத்தில் எத்தகைய இடமும் கிடைக்கவில்லை. பெண்ணை ஒரு சுய காரிய சொத்தாகக் கருதினாலும் அவர்களுக்கு சொத்துரிமை வழங்கப்பட வில்லை.¹⁸ பெண்கள் அறிவில் குறைந்தவர்களென்றும், அவர்களைப் படிக்க வைப்பது கெட்ட செயல் என்றும் எண்ணினர்.¹⁹ பெண்களோடு சமத்துவம் கொண்டதும் தவிர்க்கப்பட்டது.²⁰

வேத காலத்தில், பெண்களைப் போலவே குழந்தைகளையும் சுயகாரியச் சொத்திற்கு ஒப்பாகவே கருதினர். அஜீகர்த்தன் என்ற பார்ப்பனன், நூறு பசுக்களுக்குப் பதிலாக தன் மகன் சுனஹ்சேபனை விறற் கதையைகடந்த ஓர் அத்தியாயத்தில் விவரித்திருந்தேன். குழந்தைகளை விற்கவும், அவர்களுக்குச் சொத்துரிமை இல்லாமல் செய்யவும் தந்தைக்கு உரிமையிருந்தது. விசுவாமித்திரன், தன் கருத்திற்கு மாறுபாடாக இருந்த 50 குழந்தைகளை குடும்பத்திலிருந்து வெளியேற்றியதாகவும் காணப்படுகின்றது.

வேதங்களில் காணப்படுகின்ற சமுதாய நிலைமை காட்டுமிராண்டித்தனமானது. அக்காலத்தில் உலகின் மற்ற பாகங்களில் வாழ்ந்திருந்த மற்ற பழைய கோத்திரங்களை விட மாறுபாடான சமுதாய நிலை வேதகாலத்திலிருந்ததாக அனுமானிக்க எத்தகைய நியாயமும் காணப்படவில்லை. ஆரியர்களின் வரவிற்கு முன்பு சிந்து சமவெளியில் வாழ்ந்திருந்த தஸ்யுக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற ஹரப்பர்களை (திராவிடர்களை) விட பல விஷயங்களிலும் ஆரிய நாகரிகம் தரம் தாழ்ந்ததாகவே இருந்தது. தஸ்யுக்களிடமிருந்து—அவர்கள் நிலையே அழிந்து விட்டாலும்—பல விஷயங்களையும் ஆரியர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவ்வாறு பிற்காலத்தில் உருமாற்றப் பெற்று வந்த ஆரிய-தஸ்யு கலப்பு நாகரிகமே, பிற்கால பாரதத்தின் நாகரிகத்திற்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் அடிகோலுவதாக அமைந்தது.

References:

1. ஏ. அய்யப்பன், 'பாரத பழமை' (கோழிக்கோடு, 1962), பீடிகை பக். ix.
2. கே. தாமோதரன், 'இந்தியாவின் ஆத்மா' (கோட்டயம், 1959) பக். 24.

- 3 இதைப் பற்றிய விரிவான விளக்கம், டாக்டர் ஏ. அய்யப்பனின் 'ஸாகித்ய பழைமை' என்ற நூலில் 'ஹரப்பா சாம்ராஜ்யம்' என்ற அத்தியாயத்தில் உள்ளது. வள்ளத்தோளின் 'ரிக்வேத சம்ஹிதை' மொழி பெயர்ப்பில் முன்னுரையில் சர்தார் கே. எம். பணிக்கர் அதிகாரபூர்வமாக இந்தக் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.
4. ரிக்வேதம், மண்டலம் I, சூக்தம் 22-8.
5. Jayaswal, HINDU CIVILISATION, P. 24.
6. கே. தாமோதரன், 'இந்தியாவின் ஆத்மா' பக் 25.
7. Quoted in Ibid, pp. 30-31.
8. ஏ. அய்யப்பன், 'பாரத பழைமை', பக். 94.
9. ரிக்வேதம், மண்டலம் I, சூக்தம் 33-1.
10. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூக்தம்.
11. கே. தாமோதரன், 'இந்தியாவின் ஆத்மா' பக்.39.
12. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 22.
13. அதர்வ வேதம், சதுர்தச காண்டம், சூக்தம் 1-51, 52.
14. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 11.
15. அதர்வ வேதம், சதுர்தச காண்டம், சூக்தம் 2-9, 10.
16. மேற்படி, 12
17. மேற்படி, 14
18. தைத்திரீய சம்ஹிதை, 6-5-8-2.
19. ரிக்வேதம், மண்டலம் VIII, சூக்தம் 33, 17.
20. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 95, 15.

மொழியும் இலக்கியமும்- வேதங்களில்

வேத மந்திரங்கள் உருவம் பெற்ற காலத்தில், ஆரியர்கள் பயன்படுத்தி வந்த மொழிக்கு பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. அது போன்று இலக்கணத்திலும் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. வேதங்களோ பார்ப்பனர்களின் இதயத்திலேயே ஒளிந்து நின்றது. அதை மாறிய சூழ்நிலையில் மொழியின் மூலம் அறிந்து கொள்வது சிரமமாக இருந்தது. யாஸ்கரிஸ் நிருத்தமும், ஸாயணாச்சாரியாரின் லேதபாஷ்யமுமே வேதங்களைக் காப்பாற்றின. ஸாயணரின் பாஷ்யமே வேதங்களைக் கடந்து செல்ல இன்று நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது.

மொழியியலறிஞர்கள் 'இந்தோ - இரானியன்' என்று அழைக்கப்படுகின்ற ஒரு மூல மொழியிலிருந்து பிரிந்த இரண்டு மொழிகளே இரானியனும் சமஸ்கிருதமும் என்கின்றனர். 'இரான்' என்ற சொல் 'ஆரியன்' என்ற சொல்லோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஜோராஷ்ட்ரர்களின் மத நூலான 'அவெஸ்த'யில் இரானியன் மொழியின் பழைய வடிவைக் காணலாம். வேதங்களும் அவெஸ்தயும் ஒரே காலத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். அவெஸ்தயின் முதல் பகுதியான 'காத'யக்கும் வேதங்களுக்கு மிடையே அற்புதமான மொழி ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. சில எடுத்துக்காட்டுகள் பின்வருமாறு: 1

சமஸ்கிருதம்

ஹிரண்ய
ஸேன

அவெஸ்த

ஸரண்ய
ஹேன

யஜ்ஞ
ஸோம
ஆஹுதி
ஹோதர்

யஸ்ன
ஹோம
ஆஸுதி
ஸோத்ர

கடவுளின் பெயர்களிலும் இந்த ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இந்த ஒற்றுமையை டாக்டர் ராதா குமுத் முகர்ஜி சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.²

சமஸ்கிருதம்

அவெஸ்த

இந்திர
வாயு
மித்ர
நாஸ்த்ய
வ்ருத்ரக்ன

இந்திர
வாயு
மித்ர
நவோன் ஹைத்ய
வெரத்ரக்ன

மொழியின் அற்புதமான இந்த ஒற்றுமையைச் சுட்டிக் காட்டுவதன் காரணம், அவெஸ்தையை இயற்றிய வர்களான இரானியரும் வேதங்களை இயற்றிய ஆரியர்களும் ஒரே குடியேற்றத்தின் இரு பிரிவினரே என்று காட்டுவதற்காகவேயாகும். வடமேற்கிலிருந்து வந்த குடியேற்றக்காரர்களில் ஒரு பிரிவினர் இரானில் (பெர்ஷியாவில்) தங்கினர். மீதியுள்ளவர்கள் மீண்டும் புதிய மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி தென் திசைக்கு வந்தனர். சிந்துசமவெளியை அவர்கள் அடைவதுவரை, அவர்கள் சென்ற இடங்களிலுள்ள மொழிகளில், அவர்களது (ஆரியர்களது) மொழி ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன.³

ஹரப்பாவாசிகள் எழுத்துகளை பயன்படுத்தினரென்றாலும், அவர்களுடைய மொழியைப் படித்து புரிந்து கொள்ள இதுவரை நம்மால் இயலவில்லை. ஒருசமயம் அந்த மொழி முடிமையாக அழிந்து போயிருக்கலாம். இந்தியாவில் இப்போது நிலவி வருகின்ற ஆரிய மொழியல்லாத மொழிகளில் ஏதாவதொன்றின் மூல மொழியா

அது? திராவிட மொழி பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு மூல மொழியையே ஹரப்பர்கள் பயன்படுத்தியதாக பாவலான ஒரு வாதமுண்டு. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, கொத்த, தோட முதலிய தென்னிந்திய மொழிகள்; மத்திய பாரதத்திலுள்ள நாய்க்கி, கோலாமி, பார்ஸி, ஒல்லாரி, கோண்டி, கொண்ட, கயி போன்ற மற்ற முக்கிய மொழிகள்; வடஇந்தியாவிலுள்ள குறுக், மாழ்ட்டோ போன்ற கோத்ரவர்க்க மொழிகள்; பலுசிஸ் தானிலுள்ள ப்ராஹுவி போன்றவை திராவிடப் பிரிவைச் சேர்ந்த மொழிகளாகும்.

ஆரியர்கள், வேதங்களைத் தோற்றுவித்த காலத்திலும் ஹரப்பர்கள்மீது ஆக்ரமிப்பு நடத்திய காலத்திலும் எழுத்துகளை பயன்படுத்தவில்லை. ஹரப்பர்களிடமிருந்தே அவர்கள் எழுத்துகளைப் படித்திருக்க வேண்டுமென நியாயமாகக் கருத இடமுள்ளது. நூற்றாண்டுகளாக நீண்டு நின்ற போர்களுக்கிடையில் நாகரிகமும் மொழியும் ஒன்றுக்கொன்று கலந்திருக்கலாம். இந்தக் கலவை தஸ்யுக்கர் தோல்வியடைந்த பிறகு அதிக சக்தி பெற சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன. பழைய சமஸ்கிருத சொற்கள் திராவிட மொழியின் கலப்பாலேயே மாறின தென அறிஞரான டாக்டர் பரோவ்ஸின் டா கருதுகின்றார்.⁴ ரிக் வேதத்தில் உலுக், குண்ட, தண்ட, பல, பில, மதுர போன்ற திராவிட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ரிக்வேதம் எழுதப்பட்டதற்கு முன்பே திராவிட மொழி இருந்ததையே இது காட்டுகின்றது. மொகஞ்சதாரோ விலும், ஹரப்பாவிலும் மக்கள் பேசியது திராவிட மொழியே என்ற வாதத்திற்கு வலிமை காட்டுகின்ற ஆதாரமே இது.

அடிமைகளாக்கப்பட்ட தஸ்யு (ஹரப்பர்) படைவீரர்களும், ஆரியர்களின் ஆசை நாயகிகளாகவோ மனைவியராகவோ ஆக்கப்பட்ட அவர்களுடைய பெண்களும் திராவிட மொழிகள் பழைய சமஸ்கிருதத்தில் கலக்க முக்கிய பங்கு வகித்திருக்க வேண்டும். இதைத் தொடர்ந்து

சமஸ்கிருதம் ஆக்கப்பட்ட திராவிட சொற்களைப் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்க பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகள் உதவுமென கருதுகின்றேன்.⁵

அனல (தீ)	— அனல் (தமிழ்); அனலு, குடு (கன்னடம்)
அர்க்க	— அருக்கன் (தமிழ்); எருக்கு (மலையாளம்)
அலஸ (சோர்வு)	— அவச (தமிழ், கன்னடம்)
உலாகல	— உரலு (மலையாளம்); ரோகலி, உலய்க்க (தெலுங்கு); உலக்கை (தமிழ்)
கங்க	— கொற்றி (மலையாளம்); கொங்க (தெலுங்கு); கொறங்கு (துளு)
கடின	— கெட்டி (தமிழ்); கட்டி (கன்னடம்)
காக	— காகம் (தமிழ்); காக்கல் (மலையாளம்); காக்கன் (பார்ஸி); காக (குர்க்); காடுகா (பிராஹுயி)
காஞ்சிக	— கஞ்சி (தமிழ்); கஞ்சி (மலையாளம்); கஞ்சி (தெலுங்கு)
காள (கருமை)	— கார் (தமிழ்)
குடி (வீடு)	— குடி, கடில் (தமிழ்); கடி (துளு, கன்னடம், தெலுங்கு)
குண்ட (பாத்திரம்)	— குடம் (தமிழ்)
குத்தளா	— குத்தாலி (கன்னடம்); குத்தோலி (துளு)
குந்தள	— கூந்தல் (தமிழ்); கூதல் (கன்னடம்)
குவலய (தாமரை)	— குவளை (தமிழ்); கோமலை (கன்னடம்)

கெமுக	— செம்பு (தமிழ்); சேவ் (துளு); சேசு (கன்னடம்), சேம (தெலுங்கு)
கோண (மூலை)	— கோண், கோணை (கன்னடம்) கோண (தெலுங்கு)
கோரக (மொட்டு)	— குரை (தமிழ்); காரு (குயி); கொர்ஸன (கோண்டி); கொரசே (மாழட்டெ)
கள (களம்)	— கன, கள (கன்னடம்); களாய் (குயி); கர (கோண்டி)
கல (மூர்க்கன்)	— கள்ள (கன்னடம், தெலுங்கு)
சூட	— சூடு (தமிழ்); ஸூடு (கன்னடம்)
தாமரஸ (தாமரை)	— தாமரை (தமிழ்); தாமர (தெலுங்கு); தாவரெ (கன்னடம்)
நீர (தண்ணீர்)	— நீர் (தமிழ், குயி); நீரு (துளு, தெலுங்கு); தீர் (ப்ராஹுவி)
பண்டித	— பண்டு (பழுஞ்சு, தெலுங்கு) பாண்ட் பழுஞ்சு, (கோண்டி)
பன்னாக	— பூனை (தமிழ்): பொன்னெ (கன்னடம், தெலுங்கு)
பில	— பிளவு (தமிழ்); விள்ளு (மலை யாளம்)
மஹிள	— மகள் (தமிழ்); மகளு (துளு) மள் (பார்ஸி)
மால	— மாலை (தமிழ்); மாலெ (கன்னடம்)
மீன	— மீன் (தமிழ், கோண்டி); மீனு (குயி, மாழட்டெ, தெலுங்கு)

முத்த	— முத்து (தமிழ், கன்னடம். தெலுங்கு)
முரஜ	— முரசு (தமிழ்); மொரபு (தெலுங்கு)
முருங்கி	— முருங்கை (தமிழ்); முனக (தெலுங்கு); முளுங்க (பார்ஸி)
வலய	— வளை (தமிழ்)
வல்லி	— வள்ளி (தமிழ்); பள்ளி (கன்னடம்); வள்ளி (தெலுங்கு)
சவ	— சாவு (தமிழ்); சா (கன்னடம்)
சூர்ப்ப	— துறு (தமிழ்); துப்பு (துளு)
ஹேரம்ப (எருமை)	— எம்மெ (கன்னடம்); எர்மெ (துளு); எர்மி (கோண்டி)

ஆரியர்களின் ஆக்ரமிப்புக்கு முன்னர் அடிபணிந்த வர்கள் அவர்களது அடிமைகளாயினர். மலைகளுக்கும் காடுகளுக்கும் தப்பிச் சென்ற மற்றொரு கூட்டத்தினரு முண்டு. மத்திய இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் கோத்திர வர்க்கத்தினராக வாழ்கின்ற அவர்கள், நாகரிக வளர்ச்சிக்குரிய வாய்ப்புகள் எதுவும் சிடைக்காமல் பழைய கோத்திர நாகரிகத்தையே ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தொடர்கின்றனர். அவர்களுடைய மொழி, பாடல்கள், வழிபாட்டு முறைகள் போன்றவற்றில் மிகவும் பழமையான அவர்களுடைய லவுகீக நடைமுறைகளே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களின்றி தொடர்ந்தன.

திராவிட மொழிகளில் காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகவும் மெதுவாக ஏற்பட்டவையேயாகும். நாகரிக வளர்ச்சியின் முன்னோக்கியுள்ள பயணத்தினிடையில் பெருகிய ஆகிவாசிகளின் மொழிகளுக்குப் புதிய திராவிட மொழிகளுக்கிடையே மிகுந்த ஒற்றுமை இருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான்.

ஹரப்பர்களின் கோட்டைக் கொத்தளங்களை குடியேற்றக்காரர்களான ஆரியர்கள் தகர்த்தனர். செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட அவர்களது கட்டடங்கள் தரை மட்ட மாயின. கழிவு நீரோடைகளும் கழிப்பிடங்களும் பயனற்றுப் போயின. ஆனால், பழைமையான அந்த நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகத்திற்குப் பல நன்மைகளையும் அளித்தது. அவற்றை உட்கொண்டு ஒரு புதிய நாகரிகம் வளர்ந்தது. மூல திராவிட மொழி, சமஸ்கிருத மொழிக்கு சிறந்த ஒரு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

இலக்கிய நூல்

வேதங்கள் பிரதிபலிக்கின்ற சமுதாய எண்ணங்கள் பயனற்றவையென்றாலும், அவற்றின் மனித தத்துவம் பலவீனமானதென்றாலும், பழங்கால மனிதர்களின் நம்பிக்கை ஆச்சாரங்களின் கோர்வையென்பதில் பெரிய ஆழமொன்றும் வேதங்களுக்கு இல்லையென்றாலும், ஒரு இலக்கிய நூல் என்ற நிலையில் வேதங்களுக்குரிய இடம் ஒளி மயமானது. வேதங்களிலுள்ள பாவனைகளும் காவிய உணர்வும் மனோகரமானது. பிற்கால சவுந்தர்ய சாஸ்திர (aesthetics) வளர்ச்சியில் வேத பாரம்பரியம் வகித்த பங்கு தெளிவானதாகும்.

References

1. டாக்டர் ஏ. அய்யப்பன், 'பாரத பழமை', (கோழிக்கோடு, 1962). பக். 108.
2. Dr. Radha Kumud Mookerji, Hindu Civilisation. Part I (Bombay, 1957). p. 82.
3. வேதங்களுக்கும் அவெஸ்தய்க்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பைப்பற்றி அதிகமாக அறிய ஆர்வமுள்ளவர்கள், Fredrich Max Muller. THE VEDAS (Calcutta. 1956) என்ற நூலில் 'The Veda and Zend-Ave 'sta' என்ற அத்தியாயத்தைப் படிக்கவும்.
4. டாக்டர் ஏ. அய்யப்பன், 'பாரத பழமை', பக். 112,
5. மேற்படி, பக். 112-113.

சதுர்வர்ணம்- வேதங்களில்

ஆர்ய-தஸ்யு போராட்டங்களில் தோல்வியுற்றவர்கள் அடிமைகளாக மாறினர் என்று நாம் கண்டோம். இந்த அடிமைகள், பார்ப்பனர்களும் கூத்திரியர்களும் நிலை நிற்க காரணமாக இருந்தாலும், அவர்களை முக்கிய விஷயங்களிலிருந்தெல்லாம் விலக்கி நிறுத்த ஆரியர்கள் முயற்சி செய்தனர். சூத்திரர்களின் தளராத சக்தியே பிறகால வேத சமூகம் நிலைத்து நிற்க ஊன்றுகோலாக அமைந்தது. வேதங்களின் காலத்தில் ஆரம்பித்த வர்ணாஸ்ரம நிலை தயவின்றி அடிமைத்தனம் டெங்க வடிவகுத்தது. சமுதாய வாழ்க்கைக்கு தன்மை வசிக்க பார்ப்பன—கூத்திரியர்கள் அடிமைகளான சூத்திரர்களை பசு, வீட்டுப் பொருள்கள் போன்ற சூத சுயகாரியச் சொத்தாகவே அவர்கள் கருதினர். அவர்களைக் கொள்வதும் வதைத்து வேலை வாங்குவதும் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகளாயின. நிற்கனையும் கொடுமையும் நிறைந்த இந்தச் சமுதாய சூழ்நிலையில் நிற்கனைக்குரியவர்களாகவும் முட்டாள்களாகவும் பாதுகாப்பற்றவர்களுமாக ஆனார்கள் சூத்திரர்கள்.

நான்கு முக்கிய வர்ணங்களாக சமூகம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதாக மனுஸ்மிருதி கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட தர்மங்களையும் பொறுப்புகளையும் மனுஸ்மிருதி கற்பித்துள்ளது.

வேதங்களைப் படிக்கவும் படிப்பிக்கவும் செய்தல், மத சம்பந்தமான சடங்குகளும் புரோகிதமும் நடத்துதல், யாகம் செய்தல், தானம் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் போன்றவை பார்ப்பனர்களின் தர்மமாகும்.

பூஜா பரிபாலனம், வேத ஆராய்ச்சி, தானம், பகைவர் களை அழித்தல் முதலியவை க்ஷத்திரியர்களின் தர்மம்.

விலங்குகளைப் பாதுகாத்தல், ஆராய்ச்சி, வணிகம்— இவை வைசிய தர்மங்கள்.

இந்த மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் எதிர்ப்போ ளொநாமையோ இன்றி பாதசேவை செய்வது என்ற ஒரே தர்மமே சூத்திரர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது.¹

இந்த நான்கு தட்டுகளிலும் உட்படாமல் பெரிய ஒரு பகுதி மக்கள் காடுகளிலும் நகரங்களுக்கு வெளியிலுமாக வாழ்ந்தனர். அவர்களை மனிதர்களாகக் கூட எண்ணாமலேயே வைதீக சமூகம் முன்னேறிச் சென்றது.

வர்ண முறையின் ஆரம்பம்

குடியேற்றக்காரர்களான ஆரியர்கள் சிந்து சம வெளியை அடையவும், தஸ்யுக்களோடு சண்டையிடவும் செய்த ஆரம்பக் கட்டத்தில் அவர்களுக்கிடையே வர்ண முறை காணப்படவில்லை. ஆரம்பக் காலத்தில் ஒவ்வொரு ஆரியனும் புரோகிதனாகவும் தலைவனாகவும் விவசாயி யாகவும் இருந்தான். படிப்படியாகவே அரசர்கள் உருவா யினர். 'ராஜன்ய' என்ற பெயரில் இந்த அரசர்களையும் ஆட்சியாளர்களையும் வேதங்கள் கூறுகின்றன.

ரிக் வேதத்தில் வர்க்கச் சாயலோடு ஆரியனென்ற சொல் ஏற்படுத்தெட்டு முறையும், ஆரியன்ல்லாதவன் என் கின்ற 'தஸ்யு' என்ற வர்க்க நாமம் எண்பத்து நான்கு முறையும், ஆரியன் என்ற சொல்லுக்கு இன்னொரு பெயரான 'யிராமணன்' என்பது 12 முறையும் பயன

படுத்தப்பட்டுள்ளன தலைவன், ஆட்சியாளன், துந்திரன் என்ற வெவ்வேறு அர்த்தங்கள் தொனிக்கின்ற விகத்தில் சம்ஹிதையின் நான்கு, அய்நது, ஏழு, எட்டு, பத்து ஆகிய மண்டலங்களில் ராஜன்ய, கூத்தாய என்ற சொற்கள் ஒன்பதோ பத்தோ முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.² ரிக்வேத சம்ஹிதையின் பத்தாம் மண்டலத்தில் வைஸ்ய, சூத்ர, என்ற சொற்கள் ஒவ்வொரு முறை வந்துள்ளது.³

ஆரிய- தஸ்ய போராட்டங்களில் படிப்படியாக தஸ்யுக்கள் தோல்வியடைந்ததோடு அடிமைகளின் எண்ணிக்கை பெருகியது. அடிமைகளை அடக்கி ஆளவும் வேலை செய்ய ஏவவும் ஒரு குழு தேவைப்பட்டது. கோத்திரத் தலைவர்கள் காலப்போக்கில் அரசர்களானதோடு, புரோகிதர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும்மிடையே பொது விஷயங்களில் ஒப்பந்தம் வலுத்து வந்தது. இந்த ஒப்பந்தங்களால் பல காலகட்டங்களில் அதிகார மோகத்தோடு தொடர்பு கொண்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள் உருவானதைக் காணலாம். புரோகிதர்கள் படிப்படியாக நாட்டின் அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்தி நாடங்கினர். பார்ப்பனர் புரோகிதர்களோடு கலந்து ஆலோசனை செய்யாமல் நாட்டு விஷயங்களை நடத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையினரான சூத்திரர்களைத் துன்புறுத்தி வேலை வாங்க, அரசர்களின் ஆயுதங்கள் மட்டுமல்ல, பார்ப்பனர்களின் சித்தாந்தங்களும் பயன்பட்டன.

வர்ணங்கள் எவ்வாறு கோற்றுவிக்கப்பட்டன என்று கூறப்படுகின்ற பார்ப்பனர்களின் கட்டுக்கதை யஜுர் வேதத்தில் காணப்படுகின்றது:

“பார்ப்பனர் கடவுளின் உயிலிருந்து பிறந்தனர். கூத்திரியர் கைகளிலிருந்து வந்தனர்; தெட்டைகளிலிருந்து வைசியரும், பாதங்களிலிருந்து சூத்திரரும் பிறந்தனர்.”⁴ பிறப்பின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளுக்கும் மகாணர்வுகளுக்கும் வடிவங்கொடுக்கப்பட்டது. வர்ணபேதங்கள் கடவுளால் உருவாக்கப்பட்டவையென்று

கூறப்பட்டதோடு, அவற்றைப்பற்றி கேள்வி கேட்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையும் விதிகசப்பட்டது. அடிமைத் தனமும் சித்திரவதையும் சட்டபூர்வமாகப்பட்டன. நாரத்யஸமிருதியில் பதினைந்து முறை அடிமைகளைப் பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மனுஸ்மிருதியோ ஏழுமுறை அடிமைகளைப்பற்றி கூறுகின்றது.

அரசர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் பார்ப்பனர் களுக்கு இருந்தது. வேதகாலத்தின் இரண்டாம் கட்டத்தில் சதுர்வர்ண நிலை உருவாக்கப்பட்டது. அரசர்களுக்கும் கடவுள்களுக்கும் இடையே நின்ற பார்ப்பனர்கள், அரசர்களைவிட செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்து வந்தனர். பார்ப்பனர்கள் எவ்வளவு பெரிய குற்றங்களைச் செய்தாலும் அவர்களைத் தண்டிக்க அரசர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது.

அரசர், பார்ப்பனர்களைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று மனுஸ்மிருதி தெளிவாகக் கூறுகின்றது: “அரசன் அதிகாரவாயில் எழுந்ததும் முதலில் பிராமணனை வழிபட வேண்டும். வேதம் படித்த பிராமணனை அரசர் வணங்கி செல்வத்தை வழங்கவேண்டும். அந்தச் செல்வம் நிலையான பொருளாக இருக்கவேண்டும். திருடர்கள முயன்றாலும் திருட முடியாததாக இருக்கவேண்டும்.”⁵ வர்ண வேற்றுமை அதன் முழுமையான கோடுரத் தன்மையுடன் பரவியது.

பார்ப்பனியத்தின் கொடிய தாண்டவம்

பார்ப்பனியமும் வர்ணாசிரம தர்மமும் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு இருண்ட காலகட்டத்தின் தோற்றத்திற்கு வத்திட்டது. வேதங்களும் குத்ரங்களும் பிராமணங்களும் பார்ப்பனக் கொடுமைகளுக்கு தெய்வீக ஷெடத்தை அளித்தன.

நான்காம் வர்ணத்தினரும் அடிமைகளுமான சூத்திரர் களைப் பார்ப்பனர்கள் எவ்வாறு வதைத்தனர் என்பதை விளக்குகின்ற சில பகுதிகளைத் தருகின்றோம்:

“சூத்திரன் நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன். ஸத்சூத்திரன் குளிக்கவேண்டும்; அஸத சூத்திரன் குளிக்கக் கூடாது.* சூத்திரன், பிராமணனுக்கு சேவை செய்து தின வாழ்வை கழிக்கவேண்டியவன். பிராமணர்களிலும் பெரிய பெரிய மனிதர்களுக்கு முதலில் சேவை செய்யவேண்டும். பழைய சோறு, கிழிந்த துணி, கிழிந்த கூடை, கிழிந்த செந்ப்பு—இவற்றையே சூத்திரன் உபயோகிக்கவேண்டும். பிராமணனின் எச்சிலை சூத்திரன் கை ஏந்தி வாங்க வேண்டும்.”⁶

“பிராமணனை இகழ்ந்த சூத்திரனின் நாலை அறுத்து துண்டிக்க வேண்டும்.”⁷

“பிராமணனுக்கு ஒப்பாக நடந்த சூத்திரனை சம்மட்டியால் அடிக்கவேண்டும்.”⁸

“பிராமணனை இகழ்வோ உடலுக்குத் துன்பத்தை விளைவிக்கவோ செய்த சூத்திரனை, அதற்காக அவன் பரப்படுத்திய அந்தந்த உறுப்புகளை வெட்டி துண்டிக்க வேண்டும். அனாதையான பிராமணப் பெண்ணைக் கெடுக்கின்ற சூத்திரனை, அவனது பிறப்பு உறுப்பை அத்து எறிந்த பின்னர், அவனது சொத்துகளையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும். கணவன் பாதுகாப்பிலிருக்கின்ற பிராமணப் பெண்ணை சூத்திரன் கெடுத்தால், அவனது உறுப்புகளைத் துண்டித்து, சொத்துகளையும் பறிமுதல் செய்து, கொல்ல வேண்டும்.”⁹

* ஸத்சூத்திரன் — பார்ப்பனனை மயக்கியோடு வணங்கி வேலை செய்பவன்.

அஸத சூத்திரன்— பார்ப்பனர்களுக்கு சேவை செய்யாதவன்.

“சூத்திரன் திருடினால், அவனது சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்து அவனைக் கொல்ல வேண்டும்.”¹⁰

“பிராமணனைக் கொல்கின்ற சூத்திரனை மூன்று தடவையாக தீயிலிட்டு சித்திரவதை செய்து கொல்ல வேண்டும். ஆனால், சூத்திரனை மற்றவர்கள் கொன்றால் ஒரு வருட சிறைத் தண்டனையும் 12 பசுக்களை அபராதமாக செலுத்தும் படியும் விதித்தால் போதும்.”¹¹

பார்ப்பனர்களுக்குக் கிடைத்திருந்த வசதிகளையும் சலுகைகளையும் ஸ்தானத்தையும் அதர்வ வேதம் பல இடங்களில் விவரிக்கின்றது.

சூத்திரனுக்கு பழைய சோற்றையும் கிழிந்த துணியையும் விதித்த பார்ப்பனர்கள், தங்களுக்குரிய உணவுகளைப் பற்றி கூறுவது, அவர்களுடைய இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்ற வகையில் அமைகின்றது.

“பிராமணர்களின் உணவை தனக்குரியதாகக் கருதி உண்கின்ற பாவிஅனேக விபத்துகளை விழுங்குகின்றான். அவற்றை அழிக்க எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் அது பலன் கொடுப்பதில்லை.”¹²

“பிராமணர்களின் பொருட்களை உணவாகக் கொள்ள கருதுகின்றவர்கள் விஷத்தை அருந்துபவர்களும் தன் தேஜஸை விட்டு குளிப்பவர்களும் ஆவர். பிராமணன், கோபத்தால் ஜொலிக்கின்ற அக்னிக்கு ஒப்பாக அவனது எலலா சொத்துக்களையும் அழிக்கின்றான்.”¹³

“ஆத்ம தோல்வியடைந்தவனும் இந்திரிய துரோகியுமான அரசன் பிராமணனின் பசுவினை உண்பானானால், அந்தப் பாபி மறுநாள் வரை உயிர் வாழாமல் இருக்கட்டும்.”¹⁴

பார்ப்பனனின் நாக்கு நாணுக்கு ஒப்பானதென்றும். பார்ப்பனனின் கோபம் பகைவனை அழித்துவிடுமென்றும் அவர்கள் பிரச்சாரம் செய்தனர். “பிராமணனின் நாக்கு நாணுக்கு ஒப்பானது; பற்கள் உடலுக்கு ஒப்பானது.

தேவகைகளால் உற்சாகப்படுத்தப்படுகின்ற பிராமணன் இந்த வில்லால் தேவநம்பிக்கையற்றவர்களைப் பிணக்கின்றான்.

“பிராமணன தன்னுடைய தவமும் கோபமுமாகிய கூர்மை மிக்க பாணங்களைத் தொடுத்து விடுவானானால், வெகு தொலைவிலிருந்தே பகைவர்களை அழித்துவிடுகின்றான்.”¹⁵

பார்ப்பான் தேவர்களுக்கு உறவினனென்றும், பார்ப்பாணைக் கொல்கின்றவர்கள் பித்ருக்கள் அடையும் உலகை அடைவதில்லையென்றும் அதர்வவேதம் கூறுகின்றது.¹⁶

சூத்திரர்களுக்கு தயவுதாட்சண்யமின்றி தண்டனைகள் விதித்த பார்ப்பனர்கள், தங்களுக்காக உருவாக்கிய சட்டங்களைக் கவனியுங்கள்:

“பிராமணன் திருடினால் அவனது கண்களை மட்டும் கட்டி வெறுமனே விட்டுவிடவேண்டும்.”¹⁷

வேதங்களைப் படிக்கவிடாமலும் சேட்க விடாமலும் சூத்திரர்களைத் திட்டமிட்டே விலக்கி வைத்தனர். வேதம் கேட்ட சூத்திரனின் காதில் ஈயத்தையும் அரக்கையும் உருக்கி ஊற்ற வேண்டும் என்றும் வேதம் உச்சரித்த சூத்திரனின் நாவை துண்டிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விதித்தனர்.¹⁸

விதிமுறைகளிலிருந்து பார்ப்பனர்கள் முழுபையாக விலகியே நின்றனர். பார்ப்பனர்களுக்கு தானம் அளிப்பது பெரிய புண்ணியமாகக் கருதப்பட்டது. தவறுகளுக்குப் பரிகாரமாகப் பார்ப்பனர்களுக்குப் பசுக்களை தானம் செய்தால் போதுமென அரசர்கள் நம்பினர். கொடுமையான வர்ணபேதம் அவ்வாறு பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து கொண்டே வரவும் செய்தது.

References

1. மனுஸ்மிருதி, அத்தியாயம் 1, 88-91.
2. திருவங்காடு சி. கிருஷ்ண குறுப்பு, 'இந்தியாவின் வர்ணாஸ்ரமம்' (கோழிக்கோடு, 1965), பக்.86.
3. ரிக்வேதம், மண்டலம் X, சூக்தம் 10-12.
4. யஜுர் வேதம், 30 : 1.
5. மனுஸ்மிருதி, 7: 37, 82, 83.
6. கவுதம தர்ம சூத்ரம்.
7. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்ரம்.
8. மேற்படி நூல்
9. மனு 8-274, வசிஷ்ட 27-5-5. போதாயன 2-3-5-2, யாக்ஞவல்கிய 2-286-294 என்ற ஸ்மிருதிகளை ஒன்று சேர்த்து இந்த விதி ஒரு சட்டமாக்கப்பட்டிருந்தது. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்ரத்திலும் இந்தத் தண்டனை விதியைப்பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.
10. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்ரம்.
11. கவுதம தர்ம சூத்ரம்.
12. அதர்வ வேதம், பஞ்ச காண்டம், சூக்தம் 18: 7.
13. மேற்படி, 18: 4.
14. ,, 18: 2.
15. ,, 18: 8, 9.
16. ,, 18: 13.
17. ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்ரம்.
18. மேற்படி நூல்.

விஞ்ஞானத் தன்மையின்மையும் மூடநம்பிக்கையும்

விஞ்ஞானத் தன்மையற்ற எண்ணங்களுடையவும் மூட நம்பிக்கைகளுடையவும் உருவாக்கமே வேதங்கள். மூட்டாள்தனமான கதைகளையும் காட்டுமிராண்டித்தனமான நம்பிக்கைகளையும் வேதங்கள் முழுவதும் காணலாம். கற்கால குடியேற்றக்காரர்களின் அறிவற்ற எண்ணங்களை ஒரு மகதள் சமூகத்தின் நாகரிகத்தின் மேல் ஏற்றிவைத்ததே வேதங்கள் செய்த முக்கிய தவறுகளில் ஒன்று பார்ப்பன மேதாவித்தனத்தின் பொருளற்ற கதைகளை மக்களின் உள்ளங்களில் ஏற்றி உறுதிப்படுத்தியது வேதங்களே. மூடநம்பிக்கைகளைப் பரப்பியது. புதிய கண்டுபிடிப்புகள், விஞ்ஞான உணர்வுகள் ஆகியவற்றின் பிரச்சாரங்களைத் தடுத்தது. மனித முயற்சிகளை அது தடுத்தது. அடிமைத்தனத்தை நடைமுறையில் அது கொண்டு வந்தது. சூழ்ச்சிகளையும் வர்ண முறைகளையும் அங்கீகரிக்கச் செய்து பெரும்பான்மையான மக்களை பழைய கால யாக யூபங்களில் கட்டி வைத்தனர்.

பிரபஞ்சக் கொள்கை

உலகத்தை தாங்கள் நம்புகின்ற கடவுளே படைத்ததாக ஒவ்வொரு கடவுளை வணங்குகின்றவர்களும் கூறுகின்றார்கள் அல்லவா இந்தக் குணம் வேத சாலகட்டத்திலும் பரவியிருந்தது. வருணனே படைத்தவனென்றும், இந்திரனே படைத்தவனென்றும், இந்த உலகம் முழுவ

தையும் படைத்தது விஸ்வகர்மாவேயென்றும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடாக பல பாகங்களிலும் கூறப் பட்டுள்ளது. பல காலங்களில், பலருடைய கற்பனைகளில் விரிந்த ஏராளமான உற்பத்திக் கதைகளை வேதங்களில் காணலாம். “இயற்கையின் தோற்றத்தைப்பற்றிய கற்பனைகள் பல இடங்களிலும் பலவாறாக உள்ளன. மர ஆசாரிகள் வீட்டைச் செய்வது போன்று சில தேவர்கள் உலகத்தை உருவாக்கியதாக கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உற்பத்திக்குரிய மரத்தை எவ்வாறு பெற்றனர் என்ற கேள்வியும் எழும்பியதுண்டு த்யாவாப்ரிதிவீ எனனால் உருவாக்கப்பட்டதோ அந்த மரமே பிரம்மமென்ற பதில் பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உலகம் பெரிய பரப்போ பரிணாமமோ என்ற சங்கல்பமும் சில இடங்களில் உலகை தேவர்கள் யாகத்தின் சக்தியால் படைத்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.”¹

உலகத்தைப் பற்றியும் அதன் சாரத்தைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்ட கற்பனைகளை எல்லா மதங்களிலும் பழைய நம்பிக்கைப் பிரமாணங்களிலும் காணலாம். அவர்கள் காண்கின்ற ஆகாயத்தையும் நட்சத்திரங்களையும் பூமியின் கால நிலைகளையும் மட்டும் ஆதாரமாக்கி மனிதன் ஆரம்பக் காலத்தில் பலவித கற்பனைகளைச் செய்தான். ஒவ்வொரு கடவுளுடையவும் ஆராதகர்கள், தங்களுடைய கடவுள் மற்றவர்களுடைய கடவுள்களைவிட கிறமை வாய்ந்தவர் என்று காட்டுவதற்காக உலகின் தோற்றத்தை அவரவர்களின் கடவுள்களிடம் ஒப்படைத்தனர்.

சோம பானத்திற்குப் பெரிய ஆதிக்கம் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் உள்ள பாவனைகள் மாயத் தோற்றங்களோடு சேர்ந்து கலந்தது. போதை மருந்தின் போதையில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபூதிகளை, உலக ரகசியத்தைப் பற்றிய அறிவாக அன்றைய மனிதன் நம்பினான்.

ஆனால், இவற்றிற்கிடையில் ஆராய்ச்சி உணர்வின் தெளிவுகளும் காணப்படுகின்றன. ஆததகைய படைப்பு சங்கல்பங்களில் திருப்தியடையாத மனிதன் ஆராயும் நோக்கோடு தத்துவ விசாரம் செய்த சில அபூர்வமான பகுதிகளும் வேதங்களில் காணப்படுவது உண்மையே.

“எங்கிருந்து இந்த சிருஷ்டி உண்டானது? யாருக்குத் தெரியும்? யார் இங்கே அதனை நிறுவியிருக்கின்றனர்? இந்த சிருஷ்டி ஏற்பட்ட பின்னரே தேவர்கள் தோன்றினர். அந்த நிலையில் இது எங்கிருந்து உண்டானதென யார் அறிவர்?”² என்று சந்தேகிக்கின்ற ஆராயும் அறிவு அபூர்வமானதேயாகும்.

மிக விரைவாக முடிவையடையவும் தொடர்ந்துள்ள ஆராய்ச்சிகளைத் தடை செய்யவுமான தூண்டுதல், இத்தகைய சிந்தனைகளை உடனே அடக்கி விடுகின்றது. ரிக் வேதத்தில் மற்றோரிடத்தில் சமுத்திரத்திலுள்ள தண்ணீர் கர்ப்பமடைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்தக் கர்ப்பத்திலிருந்தே உயிர்—உலகின் தத்துவமும் உலகில் முதன் முதலாகப் பிறந்தவனும் பூமியைப் படைத்தவனும் உருவாக்கியவனுமான ‘விசுவ கர்மா’ தோன்றியதாகவும்³ சங்கல்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சூரியனை வேதசால மனிதன் கடவுளாக வணங்கினான். சூரியனைப் புகழ்கின்ற மந்திரங்களையும் ஸ்தோத்திரங்களையும் எழுதினான். ஏழு குகிரைகளைப் பூட்டிய தேரில் சூரியன் பூமியைச் சுற்றிச் சுந்தரிப்பதாக தவறாக எண்ணினான்.⁴

சூரிய கிரகணத்தைப்பற்றிய கற்கால மனிதனின் பாவனை சுவையானது. இக்காலத்தில் தொடக்கப்பள்ளி மாணவர்களுக்குக்கூட சூரிய கிரகணம் எவ்வாறு உண்டாகும் என்பது தெரியும். கற்கால—வேதகால மனிதனுக்கு அந்த விஞ்ஞான அறிவு ஏற்படாததில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. ரிக் வேதத்தில் காணப்படும் சில பகுதிகள் பின்வருமாறு:

“சூரியனே! உன்னை அகா புத்திரனான ராகு தமனி
னால் மறைத்து விட்டானல்லவா. அதனால் மக்கள்
இருப்பிடத்தை அறிய முடியாதவண்ணம் உலகம்
இருண்டு விட்டது.

“இங்கிா! உடனே சூரியனின் கீழே இருக்கிற ராகு
மாயையை நீக்க. செயல்களை முடக்கிய தமனில் மறைந்த
சூரியனை அகிரி நான்காவது மந்திரத்தால் கண்டு
பிடித்தார்

“அதரியே! என்னை விழுங்க எண்ணுகின்ற துரோகி
கரிய இருளால் விழுங்குகின்றானே! நான் நண்பனாவேன்;
உண்மையானவனாவேன். நீங்கள்—நீயும் வருண ராஜா
வும்—என்னை இங்கே காப்பாற்ற வேண்டும்.

“பிரம்ம ஞானியான அதரி அம்மிக் குழுவியை பயன்
படுத்தி, பூஜித்து துதித்து வணங்கி தேவர்களை அழைத்து,
சூரியனின் மூடலை நீக்கி, கண்களுக்குப் பார்வையை
உண்டாக்கினான்; ராகுவின் மாயைகளைத் தட்டி
நீக்கினான்.”⁵

ராகு விழுங்குவதாலேயே சந்திர கிரகணம் உண்டாவ
தாக அதர்வ வேதம் கூறுகின்றது.⁶

அஞ்ஞானியான மனிதனின் பழைய லவுகீக உணர்வு
களே வேதங்களில் வெளிப்படுகின்றது. வேதங்களில்
ஒவ்வொரு பாகங்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்
பாடான பிரபஞ்சக் கொள்கைகள் காணப்படுகின்றன.
அதற்குப் பின்னணியில் அறிவியல் பூர்வமான ஆராய்ச்சி
யுணர்வு இல்லாமல் இருந்தது என்பதை மீண்டும் கூற
வேண்டியதில்லையல்லவா!

சொர்க்கம்

தேவர்கள் ஆகாயத்திலும் சொர்க்கத்திலும் வாழ்கின்
றனர் என்பது வேதகால சங்கல்பம். மரணத்திற்குப்
பின் மனிதர்கள் சொர்க்கத்தைச் சென்றடைவர்
என வேதத்தை இயற்றிய சில ரிஷிகள் கருதினர்.
சொர்க்கத்தை அடைந்த மனிதர்களும் உணவு உண்பர்

என்றும் சோமரசம் பருகுவர் என்றும் அவர்கள் நம்பினர். யாகங்களை நடத்துகின்றவர்கள் யமலோகத்தில் சுகமாக வாழ்வர் என்று பார்ப்பனர்கள் பிரச்சாரம் செய்தனர். வேள்விகளைச் செய்யாதவர்களும், பார்ப்பானுக்கு தானங்கள் வழங்காதவர்களும் சொர்க்கத்திறஞ்ச் செல்லமாட்டார்களென அவர்கள் பயமுறுத்தினர். இறந்த உடல்களைத் தகனம் செய்யும்போது தீயில் எரிந்து சாம்பலாகின்ற உடலுக்குரியவர்களை சொர்க்கத்தையடைவர் என அவர்கள் நம்பினர். ஹவிஸ்கள் அக்னியில் அர்ப்பணிக்கப்படும்போது புகைப்படலம் அஹை தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கை பொன்றதே இந்த நம்பிக்கையும். இறந்த உடல்களை தீயில் எரிக்கும் வழக்கம் இந்த நம்பிக்கையிலிருந்து வருவானதாக இரக்கலாம்.

தீயில் எரிக்கப்படுகின்ற மனிதனின் எலும்புகள் எரிந்து சாம்பலாகாமல் மிஞ்சியிருப்பதைக் கண்டபோது, சொர்க்கத்தில் மனிதர்களுக்கு எலும்புகள் தீ நம்பிக்கையில்லையென அவர்கள் சங்கல்பித்தனர். அதற்கு வேகத்திலுள்ள பின்வரும் பாகம் வேத காலத்திலுள்ள இந்த நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“எந்த ஒரு உடல் எலும்பற்று தீ நம்பிக்கை இல்லா யாகங்களுக்கும் கர்த்தாவன உடல் வாயு உடல் புனிதமடைந்து ஒளி பொருந்திய உடலாகத் தேவர்களுக்குச் செல்கின்றது. இவர்களது பொருள் பொருள்களான இந்நூரியங்களை அக்னியால் சாம்பலாக்கியாலுவிடல்லை. அங்கே புண்ணியத்தில் ஏராளமான பலன்கள் தீவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன.

“எந்த ஒரு யஜமான் மேலே கூறியுள்ளபடி உணவுகளைத் தயார்செய்து பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றானோ, அவனது இறப்பிடத்தில் வறுமை நிலைத்து நிறுபதில்லை. இந்த எல்லா வேளிக்களையும் நடத்துகின்றவன் மரணத்திற்குப் பின் யமலோகத்தில் சுகமாக வாழ்வான்.

யமனின் அனுமதியோடு தேவதைகளை நெருங்கி சோப ரசம் மூலம் கந்தர்வர்களுடன் இன்பமடைகின்றான்.

“எந்நொரு யஜமான் சிறந்த முறையில் உணவைத் தயார் செய்த பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றானோ, அந்த எல்லா யாகங்களையும் நடத்துகின்றவனின் வீரியத்தை யமராலுன் பலவீனப்படுத்துவதில்லை. அவன் பூமியில் சுதினாப் பூட்டிய ரதத்தில் சஞ்சரிக்கின்றான். ஆகாயத்தில் சிறகுகளைப் பெற்று மேல் உலகங்களை யடைந்து சுகபோகங்களை அனுபவிக்கின்றான்.

“இது சாஸமானது. யக்ஞங்களில் முறைப்படி செயல்படுகின்ற யஜமான், அதன் பனாக சொர்க்கத்திற் குச் செல்கின்றான். பெரிய கிழங்கிலிருந்து உற்பத்தியாகின்ற சிறிய கமலத்தை பெரிய தாமரையில் வைக்கட்டும். தாமரை மணத்தையும் பிறவி மணத்தையும் அதுபோன்று கூரை வடிவிலுள்ள நீர் மலர்களையும் தாமரையில் வைக்கட்டும். தயிர், மது முதலியவற்றின் பெருக்கம் மதுர பாவத்தை அதிகரித்து சொர்க்கத்தில் உனக்கு அளிக்கட்டும். நீரால் நிரம்பிய புஷ்கரணியும் உன்னருகே வரட்டும்.

“ஹே வேள்வி கர்த்தாவே! தாமரையோடும் மது நிறைந்த கரைகளோடும் பால், வெண்ணெய், நீர் இவற்றின் கலவையால் முழுமை பெற்ற மதுவகை பொருட்கள் சொர்க்க லோகத்தில் உனக்குத் தாராளமாக கிடைக்கட்டும்.

“பால் முதலியவற்றால் நிறைந்த நான்கு கலசங்களை நான் நான்கு திசைகளிலும் ஸ்தாபிக்கின்றேன். இந்தப் பால் முதலிய பொருட்களின் கலவை இனிமையான பானத்தை பெருக்கிக் கொண்டு, நீர் நிரம்பிய புஷ்கரணி களும் நதிசளும் உனக்குக் கிடைக்கட்டும்.

“பக்குவப் படுத்திய இந்த உணவு சொர்க்கம் முதலிய உலகங்களை கிடைக்கச் செய்கின்றது. நான் இதனை

சனல் இடமருகு

பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றேன். இது சக்தி குறையாமலிருக்கவும் விருப்பிய பலன்களை அளிக்கின்ற பசுக்களின் வடிவாகவும் செய்யட்டும்''

பிற்காலத்தில், இந்து மதத்தில் பெரிய ஆதிக்கம் செலுத்திய மறுபிறவி நம்பிக்கை வேத காலகட்டத்தில் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. மறுபிறவி நம்பிக்கை இந்தியாவில் நிலவி வந்ததற்கு, கிரேக்க சக்கரவர்த்தியான அலெக்சாண்டரின் படையெடுப்புக்கு (கி. மு. 325) முன்பான தடயங்கள் எதுவும் இல்லை. அக்காலத்தில் கிரேக்கத்தில் நிலவிருந்த சில பழைய நம்பிக்கைகளின் தொடர்ச்சியாகவே மறுபிறவி நம்பிக்கை இங்கே பரவ ஆரம்பித்தது.

வேள்விகளையும் யாகங்களையும் செய்கின்றவர்கள் சொர்க்கத்தில் நிரந்தரமாக வாழ்வர் என்றே அவர்கள் நம்பினர். வேள்வி—யாகங்களை பார்க்கக்கூட வாய்ப்பு கிடைக்காத சூத்திரர்களுக்கோ சொர்க்கம் புறக்கணிக்கப் பட்டது.

கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்கள், ராட்சசர்கள், கெட்ட சகுனங்கள் முதலிய ஏராளமான மூட நம்பிக்கைகள் வேதங்களில் இடம் வகிப்பதைக் காணலாம். (பார்ப்பனர் களுடைய) சாபங்களுக்குப் பலன் கிடைக்குமென்றும், கெட்ட செயல்களுக்கும் மந்திரவாதங்களுக்கும் மனித வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தி உண்டென்றும் வேதங்கள் கூறின. அதர்வ வேதம் முழுவதிலும் இத்தகைய மந்திரவாத நம்பிக்கை நிறைந்து நிறகின்றது.

வேதங்களில் 'வைத்திய சாஸ்திரம்'

எக்காலத்தையும் போன்று வேதகால கட்டத்திலும் நோய்கள் மனிதர்களை வதைத்தன. நோயின் காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்கவும், அதை நிவர்த்திக்கும் வழிகளை

(Y) கண்டுபிடிக்கவும் அன்றைய மனிதனால் இயலவில்லை என்பது இயல்பேயாகும். நோய்களின் காரணங்களைப் பற்றிய கவையான பல கருத்துகளையும் வேதங்களில் காணலாம். பழங்கால மனிதனின் ஆராயும் அறிவு, சில இயற்கையில் கிடைத்த மூலிகைகளைப்பற்றிய அறிவை அவனுக்குக் கொடுத்ததற்கான எடுத்துக்காட்டுகளைக் காண இயலும். மந்திரங்கள் நோய் தீர்க்கும் மந்திரங்கள் என்ற நம்பிக்கைக்குக் காரணம், நோய்கள் பேய்களால் உண்டாகின்றனவென்று தவறாகக் கருதியதுதான். அக்னிக்ஷம் தண்ணீருக்கும் மனித வடிவையளித்த பழமையான மனம், நோய்களுக்கும் மனித வடிவை அளித்ததைக் காணலாம்.

காச நோய் அதிக போகத்தின் விளைவாக உருவானதாக அன்றைய மனிதன் கருதினான். யாகங்களே இதற்குச் சிறந்த பயனளிப்பது என்று பார்ப்பனர்கள் விதித்தனர்.

“கண்டமாலை பழுப்பு நிறத்தையுடையதும் வேதனையோடு கூடியதுமாகும். இது மந்திரத்தாலும் மூலிகையாலும் நாசத்தை அடையட்டும். இது விளக்கில் திரியைப் போன்று வீரிய முடையதாகவும் இரத்தத்தை விட அதிகமாக ஒழுகவும் செய்கின்றது. இந்தப் புண் பொட்டி யொழுகி அழியட்டும்.

“கழுத்திலுள்ள கண்டமாலையும், கட்கத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் உண்டாகின்ற ரணமும் எல்லாம் மந்திரம், மூலிகை இவற்றின் சக்தியால் தானாக பொட்டியொழுகி அழியட்டும்.

“எலும்புகளில் வியாபித்திருக்கின்ற யட்ச்மா உடலை மெலிய வைக்கின்றது. மயானத்தில் உண்டாகின்ற யட்ச்மா நோயையும் அத் போன்று அதிக சம்போகத்தினால் ஏற்படுகின்ற காசநோயையும் அழிக்கின்றது.

“அதிக சம்போகத்தினால் உண்டாகின்ற காசநோய், ஆணின் உடல் முழுவதையும் பாதிக்கின்றது சிறிது நேரத்திற்குள்ளாகவோ சில காலமாகவோ ஏற்பட்ட

இந்த நோய் மந்திராதி மந்திரங்களான வீணாதந்திரி கண்டங்களால் அகன்று போகின்றது.

“ஹே ஷயமே! நான் உன்னுடைய காரணத்தை அறிகின்றேன். நாம் எந்தவொரு யஜமானின் வீட்டில் நோய்களை அகற்றுகின்ற இந்திராதி தேவதைகளுக்காக யாகங்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றோமோ, அந்த வீட்டில் நீ எவ்வாறு நுழைந்தாய்? ஹே இந்திரா! இந்தக் கலசத்தில் நிரம்பியிருக்கின்ற சோமரசத்தைப் பருகுவாய். நீ வருத்ரனைக் கொன்றவனல்லவா. எங்களைச் செல்வந்தராக்கு. மாக்யுந்தின யாகத்தில் சோமரசத்தை ஏற்றுக் கொண்டு எங்களை எல்லா நலன்களும் அடையச் செய்வாய்.

கண்டரோகம், காசநோய் பற்றி பம்பப்படவும், யாகம் மூலம் அதை நிவர்த்திச் செய்ய முயற்சிக்கவும் செய்த அக்கால மனிதனை அஞ்ச வைத்த மறநொய் பிரச்சினைகருச் சிதைவு. கர்ப்பம் தழிந்தவாக முழுவடிவம் பெறாமல் அழிவதற்கு ராட்சசர்களும் பிம்பங்களும் காரணமென அவர்கள் கருதினர். செடிகள் வித்தது கிடைக்கின்ற இலைகளும் காய்களும் நோய்களைத் தீர்ப்பதில் சில சமயங்களில் உதவிபாக தீர்த்தனையுடைய அவர்கள் கண்டனர். ஆனால், உதனை வித்தான தீர்வமாக படன்படுத்துவதற்சப் பதில், மருந்துகளைப் பயோகிதவக் கோண்டே சில மருந்துகளை அசுனயல் வரஸாக நாப்பணித்தும் அவர்கள் பேய்களை அகற்ற முயற்சி செய்தனர். “ஸ்பரிசம் மூலம் கொல்கின்ற ப்ரம்குஸத்தையும், சுவாசித்துக் கொல்கின்ற அனுஜிகர்த்தையும் நக்கிக் கொல்கின்ற ‘போரிஹ’த்தையும், க்ரவயாதிகளையும் ஏனைய விவாதி ராட்சசர்களையும் இந்த மஞ்சள் நிற கடுகு அழிக்கட்டும்” என்று மந்திரம் சொல்லும்போது இந்த நம்பிக்கையே வெளிப்படுகின்றது. ராட்சசர்களுக்கு மனித வடிவம் கொடுத்து வர்ணிக்கின்ற பாகங்கள் ஏராளமாக உள்ளன.

“எந்த ஒரு ராட்சசன் கழுதையைப் போல ஊர்ந்து கொண்டு— யார் ஒருவன் அஞ்சத் தகுந்த வடிவத்தோடு

சாலை முழுவதும் நடனம் போல ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றானோ, மஞ்சள் நிறமுடைய கருங்கடுகே! நீ உன்னுடைய வாசனையால் நசிப்பிப்பாய்..."¹⁰ என்று ஒரு பாகத்தில் பிரார்த்திக்கின்றனர் வேறொரு இடத்தில் ராட்சசர்களுக்கு எதிரான மாந்திரீக சாபம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. "கர்ப்பிணிகளைப் பாதிக்கின்ற, வைக்கோலுக்கு சமானமான சூட்சும ராட்சசர்களே! அனுபாலரே! மலிர்நுச்சகரே! ஸர்க்வினே! கோகனே! பலிஜகனே! பப்ரிவாஸனே! ப்ரமிலனே! ரிஷக்ரிவனே! நான் கொல்லுகின்றேன்."¹¹

கருங்கடுகு, உருவான கர்ப்பத்தை பேய்களின் பாகப் பிலிருந்து காப்பாற்றும் என்றும், ராட்சசர்களைக் கர்ப்பிணிகளின் அருகிலிருந்து விரட்டும் என்றும் அதர்வ வேதம் நம்புகின்றது. கர்ப்பத்திலிருக்கின்ற குழந்தையை அழிக்கும் ராட்சசன் பச்சை மாமிசத்தை உண்பவன் என்றும், அந்த ராட்சசனுக்கு இரண்டு முகங்களும் நான்கு கண்களும் அய்ந்து பாதங்களும் உண்டென்றும், முகம் கீழ் நோக்கி இருக்குமென்றும்¹² அதர்வ வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது இக்காலத்திய மனிதர்களின் உதடுகளிலே புன்னகை விரிய காரணமாகின்றது.

மந்திர வாதம்

அதர்வ வேதம் முழுவதும் தந்திர பிரயோகம், துர்மந்திர்வாதம், அதற்கெதிரான நல்ல மந்திரவாதம், தேவர்களையும் துர்பூதங்களையும் வயப்படுத்துகின்ற தந்திரங்கள் போன்ற பழைய நம்பிக்கைகளைக் காணலாம் என முன்பே விளக்கியிருக்கின்றேன். மந்திரம் தேவர்களுக்கு அனுகூலமாக இருக்குமென்றும், மந்திரம் பிரம்மமே என்றும் தசம காண்டத்தில் ஒன்றாம் சூக்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.¹³

மந்திரங்களைப்பற்றி வேதங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நம்பிக்கைகளைப்பற்றி எழுதத் தொடங்கினால் ஒரு புத்தகமே எழுத வேண்டியது வரும். மந்திர சக்தியால் நோய்களை அகற்றலாம் என அவர்கள் கருதினர்;

துர்ப்புதங்களைவிரட்டலாம் என நம்பினர். பகைவர்களின் அழிவுக்கும். மந்திரங்கள் உதவி செய்யும் என்ற நம்பிக்கையை வேதங்களில் காணலாம்” ஹே பகைவர்களே! மந்திர சக்தியால் நீங்கள் தோல்வியடைவீர்களாக” என்று தெளிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁴

கடவுள்களை மந்திரங்கள் மூலமாக துதிக்கவும் வயப்படுத்தவும் செய்து சூதாட்டத்தில் வெற்றி பெறலாமென அதர்வ வேதம் கூறுகின்றது. பகைவர்களின் செல்வங்களைக் கைப்பற்றவும் மந்திரங்களால் இயலுமென்ற நம்பிக்கையையும் அதர்வ வேதத்தில் காணலாம்.

“துதிப்போர்க்கு தன்னுடைய செல்வத்தை தானம் செய்கின்ற அக்கினியை நான் துதிக்கின்றேன். அவன் நமக்கு நற்செயல்களோடு கூடிய சூதாட்டத்தை அருளட்டும். எவ்வாறு அட்சயப் பாத்திரங்கள் மூலம் ரதத்தில் அன்னம் கொண்டு வரப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே பகைவர்களின் செல்வத்தை அடையும்”¹⁵ என்று ஒரு அதர்வ வேத மந்திரம் கூறுகின்றது.

பகைவர்களை வதைப்பதில் தாகத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற மந்திரங்களில், கற்கால மனிதனின் கொடிய போர் ஆர்வத்தையும் ரத்த தாகத்தையும் காணலாம். சத்ரு சம்ஹாரத்திற்கான ஒரு மந்திரத்தில் கூறப்படுவதாவது. “பகைவர்கள் இறந்து விழும்போது ஆகாயத்திலுள்ள பறவைகள் மாமிசத்தை உண்பதற்காக கீழ் நோக்கி வரட்டும். நரிகளும் ஈக்களும் அவற்றை ஆக்கிரமிக்கட்டும். பச்சை மாமிசத்தை உண்கின்ற கழுகுகள் அவற்றின் அலகுகளாலும் நகங்களாலும் அவற்றை கொத்திக் கிளறட்டும்”¹⁶

பாம்புகளின் தொல்லை பழைய கால மனிதர்களை மிகவும் கஷ்டப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். பாம்புகளின் விஷத்திலிருந்து பாதுகாப்பு பெற முடியுமென்று கருதப்பட்ட ஏராளமான மந்திரங்கள் தசம காலத்தில் உள்ளன.

கடித்த பாம்பின் மூலமே மந்திர சக்தியால் மீண்டும் விஷத்தை எடுக்கலாம் என்ற பழைய நம்பிக்கை இன்றும் நமது கிராமங்களில் காணப்படுகின்றதல்லவா! இந்த நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம் அதர்வ வேதத்திலுள்ள சில மந்திரங்களே. “விஷம் விஷத்தில் சேர்ந்து தடுக்கப்பட்டுள்ளது, இவ்வாறு விஷம் அழிந்து விட்டது. அக்னி நாக விஷத்தை நீக்கிவிட்டது. சோமன் அதனை வெகு தொலைவுக்குக் கொண்டுபோய் நக்கின்றான். அந்த விஷத்தை, கடித்த பாம்பே உண்டுவிட்டது. அதனால் நாகம் மரணத்தை தழுவிக்கொண்டது.”¹⁷ இன்றும் நமது கிராமங்களிலுள்ள மக்களை பாம்பு கடித்தால் புதிய வைத்திய உதவியை நாடாமல் தடுக்கின்ற நம்பிக்கை அதர்வ வேதத்தின் தசம காண்டத்தில் நான்காம் சூக்தத்தில் காணப்படுகின்றது.

தொழுநோய் ஒரு காலத்தில் மனிதர்களைத் தவிர வைத்தது. அதற்கு மருத்துவம் கண்டுபிடிக்கப்படாமல் இருந்த காலத்தில், தொழுநோயாளியை சமூக வாழ்க்கையிலிருந்து முழுமையாக மாற்றி நிறுத்தியிருந்தனர். தொழுநோயால் தேய்ந்த அங்கங்களை பழைய நிலைமையை அடையச் செய்யும் மந்திரங்கள் வேதத்தில் உள்ளன.¹⁸ ஆனால், புதிய மருத்துவம் தொழுநோய்க்கு மருந்தைக் கண்டுபிடிக்கும்வரை இந்த மந்திரங்களால் அந்நோயின் கொடுமையைத் தடுத்து நிறுத்த இயலவில்லை.

அக்காலத்தில் இறந்தவர்களை மரணத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கும் மந்திரங்கள் வேதங்களில் இருந்தன. எல்லா நோய்களிலிருந்தும் மனிதர்களைக் காப்பாற்றவும், நூறு சரத்கள், நூறு வசந்தங்கள், நூறு ஹேமந்தங்கள் வரை வாழவும் இந்த மந்திரங்கள் வழி செய்யும் என புகழ் பெற்ற மந்திரங்களிலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹⁹ வேத பண்டிதரும் வேத மந்திரங்களில் நிபுணருமான ஏராளமான பார்ப்பனர்கள் இப்போதும் இந்த

மந்திரங்களின் சிறப்பைப் பற்றி கூறுவதுண்டு. ஆனால் அவர்களில் எவருக்கும் இறந்துபோன மனிதனை,

“நோய் காரணமாக இந்தப் புருஷனின் ஆயுள் முடிந்து விட்டது—அவனை இந்த உலகத்திற்கு திருப்பிக் கொண்டு வந்து எப்போதும் உற்சாகமாக இருக்கத்தக்க விதத்தில் சக்தியுள்ளவனாகக்—”²⁰,

என்று உயர்வாகக் கூறுகின்ற மந்திரங்களால் உயிர் கொடுக்க முடிந்ததில்லை. மந்திரங்களால் அதற்கு முடியுமென எந்த ஒரு மனிதராலும் நிரூபிக்கவும் முடிந்ததில்லை.

References:

1. டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன், ‘பாரதிய தர்சனம்’ பகுதி I (கோழிக்கோடு, 1975) பக். 78.
2. ரிக்வேதம், மண்டலம் V. சூக்தம் 129.
3. “ ” X, ” 82.
4. “ ” I, ” 50.
5. “ ” X, ” 40.
6. அதர்வவேதம், ஏகோன விப்ச காண்டம், 9 : 10.
7. அதர்வ வேதம், சதுர்த்த காண்டம், 34 : 2-8.
8. அதர்வ வேதம், சப்தம காண்டம், 76 : 1-5.

9. “அனு ஜிக்ரம் ப்ரம்ஞசந்தம் க்ரவ்யாதம்னுத
ரேரிஹம்’
அராயாஞ்ச்ச விகிஷ்கினோ பஜ: பிங்கோ
அனீனஸத்”

(அதர்வ வேதம், அஷ்டம காண்டம். 6 : 6)

0. அதர்வ வேதம், அஷ்டம காண்டம், 6 : 10.
11. அதர்வ வேதம், அஷ்டம காண்டம், 6 : 2.
12. அதர்வ வேதத்திலுள்ள சுவையான இந்த
விவரங்களுக்கு அஷ்டம காண்டத்தின் ஆறாம்
சூக்தத்தைப் பார்க்கவும்.
13. அதர்வ வேதம், தசம காண்டம், 1 : 23.
14. அதர்வ வேதம், அஷ்டம காண்டம், 8 : 19.
15. அதர்வ வேதம், சப்தம காண்டம், 50 : 3.
16. அதர்வ வேதம், ஏகாதச காண்டம், 10 : 8.
17. அதர்வ வேதம், தசம காண்டம், 4 : 26,
18. அதர்வ வேதம், பிரதம காண்டத்திலுள்ள 23, 24
சூக்தங்களைப் பார்க்கவும்.
19. அதர்வ வேதம், த்ருதீய காண்டம் 11.
20. அதர்வ வேதம், த்ருதீய காண்டம், 11 : 2.

வேதங்களின் இன்றைய நிலை

தற்கால மனிதனின் நாகரிகம், பொருளாதாரம், அரசியல், விஞ்ஞான மயமான வாழ்க்கை முறை இவற்றி லெல்லாம் வேதங்களுக்கு எத்தகைய முக்கியத்துவமும் இல்லை. வேதங்களில் உன்னதமான தத்துவங்கள் அடங்கி யிருப்பதாக சிலர் தேவையற்று வாதிக்கின்றனர். பழங் கால மனிதனின் சிந்தனைகளும் நம்பிக்கைகளும் மாயத் தோற்றங்களும் பயமும் எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு கலவையே வேதங்கள். அதிலுள்ள நம்பிக்கைகளின் சாரங்கள் காட்டுமிராண்டித்தனமானவை. வேதங்கள் பெருமை மிக்கவை என்ற பார்ப்பன நம்பிக்கையில் ஆழமெதுவு மில்லை.

வேத காலத்திலுள்ள கடவுள் கற்பனைகளும் லவுகீக உணர்வுகளும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதனின் பக்குவ மற்ற சிந்தனையையே வெளிப்படுத்துகின்றன, வேதங்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற யாகம் முதலிய சடங்குகள் பலவித மனநிலைகளின் படைப்பேயாகும். வேதங்கள் காட்டும் வாழ்க்கை முறை அலங்கோலமானது. பெண்களை அது அடிமையாக்கியது. பார்ப்பன மேதாவித்துவத்தை நிலை நாட்டியது. பார்ப்பனரல்லாதவர்களைத் தீண்டத் தகாதவர்களாக்கி விலக்கி நிறுத்தியது. மூட நம்பிக்கை களைப் பரப்பியது. தவறான எண்ணங்களை மனித உள்ளங்களில் வேருன்றச் செய்தது.

அதே சமயம், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மனிதன் சிந்தித்த முறையும் வாழ்க்கை முறையும் எவ்வாறிருந்ததென விளக்குகின்ற ஏராளமான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் வேதங்களில் உள்ளன. வேதத்தின் மனோகரமான இலக்கிய போதம் தலை சிறந்தது. மொழியையும் வரலாற்றையும்பற்றி படிக்கின்ற மாணவர்கள் வேதங்களைப் படிப்பது நல்லது. பழைய சமூக வாழ்க்கையையும் ஆச்சாரங்களையும்பற்றி படிப்பவர்களுக்கும் வேதங்கள் ஒரு பெரிய கருவூலமாகும். மாண்புபொன உயிரினங்களுடைய எலும்புகளின் துண்டுகளைப் பாதுகாக்கவும் ஆராயவும் செய்வதுபோல, அறிவார்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் படிக்க ஏராளமான பழைய விஷயங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. ஆனால்; வேதங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கூற்பிக்கவும் வேத நாகரிகத்தைப் பரப்ப முயற்சிக்கவும் செய்கின்றவர்கள் சமூகத் துரோகிகளாவர்.

வேதங்கள் இந்தியர்களின் சமூக வாழ்க்கையில் பார்ப்பன மேதாவிகளின் ஆதிக்கத்தை செலுத்தத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அதற்கெதிரான குரலும் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பழைய பகுத்தறிவு வாதத்தின் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்த சார்வாகனின் 'தர்சனங்களில் (அவற்றில் நமக்கின்று கிடைப்பவையில்) வேதங்களுக்கெதிரான குரலைப் பார்க்கலாம்.

“சொர்க்கமோ கடைசி முக்தியோ மேல் உலகில் ஏதேனும் ஆத்மாவோ கிடையாது. நான்கு வருணக்காரர்களின் முறையையும் கர்மங்களையும் விதிப்பதால் உண்மையில் பலன் எதுவும் இல்லை. அக்னி ஹோதரம், மூன்று வேதங்கள், தபஸ்வியின் திரிகூலம், நீறுபூசுதல் இவையெல்லாம் இயற்கையாகவே ஞான சூனியமும் பெருமை இழந்தவர்களுமான மனிதர்களின் வாழ்க்கையை நடத்தும் வழிகளாக்கப்பட்டன.

“பிராமணர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கை வசதிகளுக்காக ஏற்படுத்தி நினைத்தவையே இறந்தவர்களுக்காக செய்கின்ற இந்தக் கிரியைகளெல்லாம். மறற ஆடங்களில் இவற்றால் பலன் எதுவும் இல்லை. மூன்று வேதங்களையும் நிறுவியவர்கள் விதூஷகர்களும் கொடியவர்களும் ராட்சசர்களுமாவர்.”

BIBLIOGRAPHY

1. Adolf Kaegi (Authorised Translation with Additions to the Notes by R. Arrowsmith), 'The Rigveda- The Oldest Literature of the Indians', (New Delhi, 1972)
2. Aguilar, 'The Sacrifice in the Rigveda'(Delhi, 1976)
3. Ajnat, Surendra, 'Critique on Vedas' (Jullunder 1979)
4. Ajnat, Surendra, 'Old Testament of Indian Atheism' (Jullunder, 1978)
5. Ambedkar, B. R., 'The Untouchables' (Bombay, n.d.)
6. Aurobindo, 'On the Veda' (Pondicherry, 1964)
7. Banerji, N. R. 'Iron Age in India' (New Delhi, 1965)
8. Barnett, Lionell, D., 'Hindu Gods and Heroes' (New Delhi, 1979)
9. Bhattacharji, S., 'The Indian Theogony'—A Comparative study of Indian Mythology from the Vedas to Puranas (Cambridge, 1970)
10. Bose, A. C, 'Hymns from the Vedas' London, 1966.)
11. Brandon, S. G. F. (ed), 'A Dictionary of Religion' (London, 1970)

12. 'Chambers Encyclopaedia' (London, 1950)
13. Chand, Devi, (Translation) 'The 'Yajur Veda' (New Delhi, 1965)
14. Chattopadhyaya, Debi Prasad, Indian Atheism, A Marxist Approach', (New Delhi, 1980)
15. Chattopadhyaya, Debi Prasad, 'Indian Philosophy' (New Delhi, 1981)
16. Chattopadhyaya, Debi Prasad, 'Lokayate' (New Delhi, 1981)
17. Dange, S., 'India from Primitive Communism to Slavery' (Bombay, 1949)
18. Dandekar, R. N., 'The Cultural Back- ground of the Veda', University of Cylon Review, Vol XI, (1953)
19. Dutt, Ramesh, C., 'Early Hindu Civilisation: B. C. 2000 to 320' (Calcutta, 1927)
20. Farquhar, J. N., 'An Outline of the Religious Literature of India' (Delhi, 1967)
21. Ferm, Vergilius, (ed) 'Encyclopaedia of Religion' London, 1945)
22. Glasenapp, H Von, 'Immortality and Salvation in Indian Religious' (Calcutta, 1963)
23. Gonda J., Loka, 'World and Heaven in Veda' (Amsterdam, 1966)
24. Gonda, J., 'Some Notes on the Study of Ancient Indian Religious Terminology' 'History of Religious', Vol. 1, No. 2 (Chicago, 1962)

25. Griffith, R. T. H., 'The Hymns of the Rigveda' —Standard Translation (4 th edition), (Varanasi, 1963)
26. Griffith, R. T. H., 'The Texts of the White yajurveda'— Standard Translation (Benaresa, 1899)
27. Griswold, H.D., 'The Religion of the Rigveda' (London, 1923)
28. Herausgegeben von, R., Roth and W.D. Whitney (Translation by W.D. Whitney Revised by C. R Lanman), 'Atharva Veda Samhita' H.O.S. Vol. 7, 8 (Cambridge, Mass, 1905)
29. Hopkins, E.W., 'The Religions of India', (Boston, Mass, 1895)
30. Hume, Robert Ernest, The Thirteen Principal Upanishads translated from Sanskrit : with an outline of the Philosophy of the Upanishads (London, 1977)
31. Kaegi, A., 'The Rigvada : The Cldest Literature of the Indians' (Traas'ated by R. Arrowsmith), (Boston, Mass, 1886)
32. Kalota, Narain Singh, 'India as Described by Megasthanese' (Delhi, 1978)
33. Keith, A. B. 'The Religion and Philosophy of the Veda and Upanishads', H.O.S. (Cambridge, Mass, 1925)

34. Kosambi, D. D., 'The Culture and Civilisation of Ancient India' (New Delhi, 1977)
35. Lanman, C. R., 'A Sanskrit Reader' (Cambridge, Mass, 1967)
36. Linden, CWJ. 'The Concept of Deva in the Vedic Age' (Utrecht, 1953)
37. Mecdonell, A. A. and Keith, A. B., 'Vedic Index of Names and Subjects' (London, 1912).
38. Macfle, J. M., 'The Laws of the Manu' (Madras, n.d.)
39. Majumdar, R.C., Raychaudhry. H.C. and Dutta, Kalikinkar, 'An Advanced History of India, (London, (1960)
40. Majumdar, R.C. (General Editor), 'The History and Culture of Indian People' (Bombay, 1960)
41. Mc Crindle, J.W., 'Ancient India as Described by Megasthenese and Arrian' (Calcutta, 1926)
42. Miller, Jeanine, 'The Vedas—Harmony, Meditation and Fulfilment (New Delhi, 1976)
43. Monier, Williams M., 'A Sanskrit—English' Dictionary' (Oxford, 1970)
44. Mookerji, Radha Kumpn' 'Hindu Civilisation (Bombay, 1957)

45. Muir, J., 'Original Sanskrit Texts on the Origin and History of the People of India' (London, 1868—70)
46. Muller, F. M., 'History of Ancient Sanskrit Literature' (London, 1860)
47. Muller, F. M., 'Rigveda Samhita— The Sacred Hymns of the Brahmans— Together with the Commentary of Sayanakarya' (11nd edition), (Loncon, 1890—92)
48. Muller, F. M., 'The Six Systems of Indian Philosophy' (London, 1899)
49. Muller, F. M., 'The Vedas' (Calcutta, 1956)
50. Nehru, Jawaharlal, 'The Discovery of India' (Bombay, 1948)
51. Nilakanda Sastri, K. A. A., 'Cultural Contacts between Aryans and Dravidians' (Bombay, 1967)
52. Panikkar, K.M., 'Essential Features of Indian Culture' (Bombay, 1964)
53. Piggot, S., Pre — historic India to 1000 B. C. (London, 1962)
54. Prakash, B., Rigveda and the Indus Valley Civilisation (Hoshiarpur, 1966)
55. Purani, A. B., Sri Aurobindo's Vedic Glossary (Pondicherry, 1969)

56. Saraswathi, Dayananda, (Translation by Durga Prasad) 'Sathyarth Prakash' (fourth edition) (Delhi, 1978)
57. Saraswathi, Dayananda. (Commentary, 'Yajur Veda'.
58. Sastri, K. N., 'New Light on the Indu Civilisation' (Delhi, 1957)
59. Sharma, R. D., 'The Vedic Fundamentals' (New Delhi, 1971)
60. The Nighantu and Nirukta— The Oldest Indian Treatise on Etymology, Philology and Semantics (Critically edited by Lakshman Sarup), (Delhi 1967)
61. Vajasaneyi Samhita (V. S.) of the White Yajur veda (Bombay, 1884)
62. Wallis, W., 'The Cosmology of the Rigveda' (London, 1887)
63. Wheeler Sri M., 'The Indus Civilisation' Supplementary Volume to the Cambridge History of India (3rd edition), (Cambridge, 1968)
64. Wilkins, W. J., 'Hindu Mythology—Vedic and Puranic' (Varanasi, 1972)
65. World Book Encyclopaedia (Chicago, 1976)

சனல் இடமருகு

66. सरस्वती, दयानन्द ऋषिद भाष्यम अवसहीपर भाष्य ,
सुक्लयजुर्वेद संरिग
67. அய்யப்பன், ஏ., பாரத பழமை' (கோழிக்
கோடு, 1962)
68. கிருஷ்ண குறுப்பு, திருவங்காடு, சி., 'இந்தியாவில்
வர்ண சமரம், (கோழிக்கோடு, 1965)
69. தாமோதரன், கே., 'இந்தியாவின் ஆத்மா'
(கோட்டயம், 1959)
70. பாலகிருஷ்ணன், வி., லீலாதேவி, ஆர்., 'அதர்வ
வேதம்' (கோட்டயம், 1976)
71. ராதாகிருஷ்ணன், எஸ். (மொழி பெயர்ப்பு)
டி. நாராயணன் நம்பீசன்) 'பாரதீய தர்சனம்'
(கோழிக்கோடு, 1975)
72. வள்ளத்தோள் (மொழி பெயர்ப்பு) 'ரிக்வேத
சம்ஹிதை' (திருச்சிவ பேரூர், 1955)

சனல் இடமருகு

1955 ஆம் ஆண்டு கேரள மாநிலம் தொடுபுழையில் பிறந்தார். புகழ்பெற்ற பகுத்தறிவாளரும் பத்திரிகையாளரும் வரலாற்றாசிரியரும் எழுத்தாளருமான ஜோசப் இடமருகு அவர்களின் மகன். தாயார் பெயர் ஸோளி. 1977 இல் காரியவட்டம் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ.,



பட்டம் பெற்றார். புதுடில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.பில்., பட்டம் பெற்றார். 15 வயதில் இந்தியப் பகுத்தறிவாளர் சங்கத்தில் இணைந்து பணியாற்றத் தொடங்கினார். 1983 முதல் இன்றுவரை அதன் பொதுச் செயலாளராகவும் இருக்கிறார். IHEU என்ற மனிதநேய பன்னாட்டமைப்பின் இயக்குநர்களில் இவரும் ஒருவர்.